LITERARY THEORY

Structuralism is a way of thinking that started in the early 1900s. It looks at how hidden systems and relationships shape everything around us, from how we speak to how we behave in society. Instead of looking at things in isolation, structuralists believe that everything is connected and that these connections create meaning. In linguistics, it focuses on the deep rules of language. In sociology, it looks at how social rules and institutions guide how we think and act, existing independently of our personal thoughts.

Ferdinand de Saussure is known as the father of modern linguistics and structuralism. Although he was an expert in ancient languages, his lectures— later published as Course in General Linguistics—changed many fields like sociology and anthropology. He moved away from just studying the history of words and instead focused on how language works as a system. He introduced the idea of the sign, which consists of a signifier (the sound or written word) and a signified (the mental idea). He argued that the link between a word and its meaning is "arbitrary," meaning it is based on social agreement rather than a natural connection.

Saussure also divided language into two parts: langue (the abstract rules shared by everyone) and parole (how an individual actually speaks). Furthermore, he distinguished between synchrony (studying language as it exists at one specific moment) and diachrony (studying how language changes over time). He believed that words only have meaning because they are different from other words; for example, "cat" means what it does because it is not "dog." After his death, these ideas laid the foundation for semiotics and influenced famous thinkers like Lévi-Strauss and Roland Barthes, who applied these "structural" rules to culture and myths.

സ്ട്രക്ചറലിസം (Structuralism) എന്നത് ഇരുപതാം നൂറ്റാണ്ടിന്റെ തുടക്കത്തിൽ ഉണ്ടായ ഒരു ചിന്താഗതിയാണ്. സമൂഹവും ഭാഷയും സംസ്കാരവുമെല്ലാം എങ്ങനെയാണ് ചില പ്രത്യേക നിയമങ്ങൾക്കും ബന്ധങ്ങൾക്കും ഉള്ളിൽ പ്രവർത്തിക്കുന്നത് എന്നാണ് ഇത് പഠിക്കുന്നത്. കാര്യങ്ങളെ തനിയെ കാണുന്നതിന് പകരം, അവ തമ്മിലുള്ള പരസ്പര ബന്ധമാണ് അർത്ഥം നൽകുന്നതെന്ന് സ്ട്രക്ചറലിസ്റ്റുകൾ വിശ്വസിക്കുന്നു. ഭാഷാശാസ്ത്രത്തിൽ ഇത് ഭാഷയുടെ അടിസ്ഥാന നിയമങ്ങളെ കുറിച്ച് പഠിക്കുന്നു. സമൂഹത്തിൽ നമ്മുടെ പെരുമാറ്റത്തെയും ചിന്തയെയും നിയന്ത്രിക്കുന്ന ചില നിയമങ്ങളും സ്ഥാപനങ്ങളും ഉണ്ടെന്നും അവ നമ്മളിൽ നിന്നും സ്വതന്ത്രമായി നിലനിൽക്കുന്നുവെന്നും ഇവർ വിശ്വസിക്കുന്നു.

ഫെർഡിനാൻഡ് ഡി സൊസൂർ (Ferdinand de Saussure) ആണ് ആധുനിക ഭാഷാശാസ്ത്രത്തിന്റെയും സ്ട്രക്ചറലിസത്തിന്റെയും പിതാവായി അറിയപ്പെടുന്നത്. അദ്ദേഹം മരിച്ചതിനുശേഷം പ്രസിദ്ധീകരിച്ച അദ്ദേഹത്തിന്റെ പ്രഭാഷണങ്ങൾ ഭാഷാശാസ്ത്രത്തിന് പുറമെ ചരിത്രം, സാമൂഹികശാസ്ത്രം തുടങ്ങിയ മേഖലകളെയും വലിയ രീതിയിൽ സ്വാധീനിച്ചു. വാക്കുകളുടെ ചരിത്രം മാത്രം പഠിക്കുന്ന പഴയ രീതിയിൽ നിന്നും മാറി, ഭാഷ ഒരു വ്യവസ്ഥയായി എങ്ങനെ പ്രവർത്തിക്കുന്നു എന്ന് അദ്ദേഹം കാണിച്ചുതന്നു. 'സിഗ്നിഫയർ' (ശബ്ദം അല്ലെങ്കിൽ വാക്ക്), 'സിഗ്നിഫൈഡ്' (ആ വാക്ക് സൂചിപ്പിക്കുന്ന ആശയം) എന്നിങ്ങനെ അദ്ദേഹം ഭാഷയെ തരംതിരിച്ചു. ഒരു വാക്കും അത് നൽകുന്ന അർത്ഥവും തമ്മിൽ പ്രകൃത്യാലുള്ള ബന്ധമില്ലെന്നും, അത് വെറും സാമൂഹികമായ തീരുമാനങ്ങൾ മാത്രമാണെന്നും (Arbitrary) അദ്ദേഹം പറഞ്ഞു.

സൊസൂർ ഭാഷയെ രണ്ടായി വിഭജിച്ചു: ലാങ് (Langue - ഭാഷയുടെ പൊതുവായ നിയമങ്ങൾ), പരോൾ (Parole - വ്യക്തികൾ സംസാരിക്കുന്ന രീതി). അതുപോലെ ഭാഷയെ ഒരു പ്രത്യേക സമയത്തെ അടിസ്ഥാനമാക്കി പഠിക്കുന്നതിനെ സിൻക്രോണി (Synchrony) എന്നും, കാലക്രമേണ ഭാഷയ്ക്കുണ്ടാകുന്ന മാറ്റങ്ങളെ പഠിക്കുന്നതിനെ ഡയാക്രോണി (Diachrony) എന്നും അദ്ദേഹം വിളിച്ചു. ഒരു വാക്കിന് അർത്ഥമുണ്ടാകുന്നത് അത് മറ്റൊരു വാക്കിൽ നിന്നും വ്യത്യസ്തമായത് കൊണ്ടാണ്—ഉദാഹരണത്തിന് 'പൂച്ച' എന്ന വാക്കിന് അർത്ഥം കിട്ടുന്നത് അത് 'നായ' എന്ന വാക്കിൽ നിന്നും വ്യത്യസ്തമായത് കൊണ്ടാണ്. അദ്ദേഹത്തിന്റെ ഈ ആശയങ്ങൾ പിൽക്കാലത്ത് ലേവി- സ്ട്രോസ്, റോളണ്ട് ബാർത്ത് തുടങ്ങിയ പ്രശസ്ത ചിന്തകരെ വലിയ രീതിയിൽ സ്വാധീനിച്ചു.

Claude Lévi-Strauss was a famous French anthropologist who changed how we study human society and culture. Born in 1908, he studied philosophy in Paris before moving to Brazil to teach sociology. While there, he conducted deep research into indigenous tribes in the Amazon, which became the foundation for his life's work. His career took a major turn when he met the linguist Roman Jakobson. Jakobson showed him how language is built on hidden patterns, and Lévi-Strauss decided to apply this same "structural" method to human cultures, myths, and family relationships.

Lévi-Strauss believed that all human brains work in the same way, regardless of whether a person lives in a modern city or a remote jungle. He argued that the human mind naturally organizes the world through "binary oppositions"— meaning we understand things by comparing opposites, like life versus death, nature versus culture, or raw versus cooked. In his famous book on kinship, he explained that family structures and marriage aren't just about biology; they are systems of exchange and alliances that help different groups stay connected. He also fought against the idea that "primitive" people were less intelligent than Westerners. He argued that while Western science uses abstract logic, indigenous groups use sensory details (like smell and appearance) to create equally complex and logical systems of knowledge.

In his massive study of myths, called Mythologiques, he analyzed stories from across the Americas. He discovered that myths are like a secret code that helps people deal with the difficult paradoxes of life. He introduced the concept of "bricolage," comparing the way people create myths to a handyman (a bricoleur) who builds something new using whatever tools and materials are already available. Ultimately, his work showed that all human cultures are fundamentally equal because they all use the same basic mental structures to make sense of the world.

ക്ലോദ് ലേവി-സ്ട്രോസ് (Claude Lévi-Strauss) മനുഷ്യസമൂഹത്തെയും സംസ്കാരത്തെയും കുറിച്ചുള്ള പഠനങ്ങളിൽ വലിയ മാറ്റങ്ങൾ കൊണ്ടുവന്ന പ്രശസ്തനായ ഒരു ഫ്രഞ്ച് നരവംശശാസ്ത്രജ്ഞനായിരുന്നു. 1908-ൽ ജനിച്ച അദ്ദേഹം പാരീസിൽ തത്വശാസ്ത്രം പഠിച്ചതിനുശേഷം ബ്രസീലിലെ സർവകലാശാലയിൽ അധ്യാപകനായി ചേർന്നു. അവിടെ വെച്ച് ആമസോൺ വനങ്ങളിലെ ആദിവാസി വിഭാഗങ്ങളെക്കുറിച്ച് അദ്ദേഹം നടത്തിയ പഠനങ്ങളാണ് അദ്ദേഹത്തിന്റെ പിൽക്കാല ചിന്തകൾക്ക് അടിത്തറയായത്. ഭാഷാശാസ്ത്രജ്ഞനായ റോമൻ ജാക്കോബ്സണുമായുള്ള കൂടിക്കാഴ്ച അദ്ദേഹത്തിന്റെ ജീവിതത്തിൽ നിർണ്ണായകമായി. ഭാഷയിലെ ഒളിഞ്ഞിരിക്കുന്ന നിയമങ്ങൾ കണ്ടെത്തുന്നതുപോലെ, മനുഷ്യ സംസ്കാരത്തിലെയും കുടുംബബന്ധങ്ങളിലെയും അടിസ്ഥാന നിയമങ്ങൾ കണ്ടെത്താൻ അദ്ദേഹം ശ്രമിച്ചു.

ലോകത്തിന്റെ ഏത് ഭാഗത്ത് ജീവിക്കുന്നവരായാലും എല്ലാ മനുഷ്യരുടെയും തലച്ചോറ് ഒരേ രീതിയിലാണ് ചിന്തിക്കുന്നത് എന്ന് ലേവി-സ്ട്രോസ് വിശ്വസിച്ചു. വിപരീത ജോടികളിലൂടെയാണ് (Binary Oppositions) മനുഷ്യൻ കാര്യങ്ങളെ മനസ്സിലാക്കുന്നത് എന്ന് അദ്ദേഹം പറഞ്ഞു. ഉദാഹരണത്തിന്, ജീവൻ-മരണം, പ്രകൃതി- സംസ്കാരം, പച്ചയായത്-വേവിച്ചത് എന്നിങ്ങനെ ഒന്നിനെ മറ്റൊന്നുമായി താരതമ്യം ചെയ്താണ് നമ്മൾ ലോകത്തെ കാണുന്നത്. കുടുംബബന്ധങ്ങളും വിവാഹവും വെറും ശാരീരികമായ ഒന്നല്ലെന്നും, മറിച്ച് വിവിധ കുടുംബങ്ങൾ തമ്മിലുള്ള കൂട്ടായ്മകളും കൊടുക്കൽ വാങ്ങലുകളും ഉറപ്പിക്കാനുമുള്ള ഒരു മാർഗ്ഗമാണെന്നും അദ്ദേഹം തന്റെ പുസ്തകങ്ങളിലൂടെ വ്യക്തമാക്കി. "primitive" എന്ന് വിളിക്കപ്പെടുന്ന ഗോത്രവർഗ്ഗക്കാർ പാശ്ചാത്യരേക്കാൾ ബുദ്ധി കുറഞ്ഞവരാണെന്ന വാദത്തെ അദ്ദേഹം ശക്തമായി എതിർത്തു. പാശ്ചാത്യർ ശാസ്ത്രത്തിലൂടെ ലോകത്തെ കാണുമ്പോൾ, ഗോത്രവർഗ്ഗക്കാർ ഗന്ധം, കാഴ്ച തുടങ്ങിയ ഇന്ദ്രിയാനുഭവങ്ങളിലൂടെ അത്രതന്നെ സങ്കീർണ്ണമായ അറിവുകൾ ഉണ്ടാക്കുന്നുണ്ടെന്ന് അദ്ദേഹം വാദിച്ചു.

അമേരിക്കൻ വൻകരകളിലെ ഗോത്രകഥകളെക്കുറിച്ച് (Myths) അദ്ദേഹം നടത്തിയ വലിയ പഠനമായിരുന്നു 'മിത്തോളജിക്സ്'. ജീവിതത്തിലെ പരിഹരിക്കാനാവാത്ത പ്രശ്നങ്ങളെയും വൈരുദ്ധ്യങ്ങളെയും നേരിടാൻ മനുഷ്യനെ സഹായിക്കുന്ന ഒരു രഹസ്യ കോഡാണ് മിത്തുകൾ എന്ന് അദ്ദേഹം കണ്ടെത്തി. ലഭ്യമായ വസ്തുക്കൾ വെച്ച് പുതിയ കാര്യങ്ങൾ നിർമ്മിക്കുന്ന ഒരാളെപ്പോലെ (Bricoleur), തങ്ങളുടെ ചുറ്റുമുള്ള അറിവുകൾ വെച്ച് മനുഷ്യർ പുതിയ മിത്തുകൾ നിർമ്മിക്കുന്നതിനെ അദ്ദേഹം 'ബ്രിക്കോളാഷ്' (Bricolage) എന്ന് വിളിച്ചു. ചുരുക്കത്തിൽ, എല്ലാ മനുഷ്യരും ഒരേ രീതിയിലുള്ള ചിന്താഘടനകൾ ഉപയോഗിക്കുന്നതുകൊണ്ട് എല്ലാ സംസ്കാരങ്ങളും അടിസ്ഥാനപരമായി തുല്യമാണെന്ന് അദ്ദേഹം ലോകത്തിന് കാട്ടിക്കൊടുത്തു.

Roland Barthes was an influential French thinker who specialized in literature and the study of signs (semiotics). In his early career, he focused on how stories are built. He believed that a story isn't just a random series of events but a structured system where characters, plots, and events work together to create meaning. He explained these ideas in his famous essay about the structural analysis of narratives, where he showed that storytelling follows specific underlying patterns.

As his work progressed, Barthes became a key figure in structuralism through two major books. In his book S/Z, he performed a very detailed breakdown of a short story by Honoré de Balzac. He showed that a text is not a simple message with one fixed meaning; instead, it is like a complex web of different "codes" and signs that a reader must navigate. He also wrote Elements of Semiology, where he studied how signs work in our culture. He pointed out that every sign has two layers: "denotation," which is the basic literal meaning, and "connotation," which is the deeper cultural or emotional meaning attached to it. His work helped people understand that everything in our culture—from books to advertisements — operates like a language with its own hidden structures.

ഫ്രഞ്ച് സാഹിത്യ നിരൂപകനും ചിഹ്നങ്ങളെക്കുറിച്ച് പഠിക്കുന്ന (Semiotics) ശാസ്ത്രജ്ഞനുമായിരുന്നു റോളണ്ട് ബാർത്ത്. കഥകൾ എങ്ങനെയാണ് നിർമ്മിക്കപ്പെട്ടിരിക്കുന്നത് എന്നതിനെക്കുറിച്ചായിരുന്നു അദ്ദേഹത്തിന്റെ ആദ്യകാല പഠനങ്ങൾ. ഒരു കഥ എന്നത് വെറുതെ കുറച്ച് സംഭവങ്ങൾ പറയുന്നതല്ലെന്നും, മറിച്ച് അതിലെ കഥാപാത്രങ്ങളും സംഭവങ്ങളും പ്ലോട്ടും എല്ലാം കൂടിച്ചേർന്ന് ഒരു പ്രത്യേക ഘടനയിലൂടെയാണ് (Structure) അർത്ഥം

നൽകുന്നതെന്നും അദ്ദേഹം കണ്ടെത്തി. കഥപറച്ചിലിന് പിന്നിലെ ഈ രഹസ്യ നിയമങ്ങളെക്കുറിച്ച് അദ്ദേഹം തന്റെ ലേഖനങ്ങളിൽ വിശദീകരിച്ചു.

ബാർത്തിന്റെ സ്ട്രക്ചറലിസ്റ്റ് ചിന്തകളിൽ ഏറ്റവും പ്രധാനപ്പെട്ട രണ്ട് പുസ്തകങ്ങളാണ് 'S/Z', 'എലമെന്റ്സ് ഓഫ് സെമിയോളജി' (Elements of Semiology) എന്നിവ. 'S/Z' എന്ന പുസ്തകത്തിൽ അദ്ദേഹം ഒരു ചെറിയ കഥയെ സൂക്ഷ്മമായി പരിശോധിക്കുകയും അതിലെ ഒളിഞ്ഞിരിക്കുന്ന അർത്ഥങ്ങൾ കണ്ടെത്തുന്ന വിവിധ രീതികളെക്കുറിച്ച് വിവരിക്കുകയും ചെയ്തു. ഒരു വായനക്കാരൻ പുസ്തകം വായിക്കുമ്പോൾ അതിന് ഒരൊറ്റ അർത്ഥം മാത്രമല്ല ഉള്ളതെന്നും, വായനക്കാരന്റെ ചിന്തയ്ക്കനുസരിച്ച് പല അർത്ഥങ്ങൾ വരാമെന്നും അദ്ദേഹം പറഞ്ഞു. അദ്ദേഹത്തിന്റെ മറ്റൊരു പ്രധാന പഠനമായിരുന്നു 'സെമിയോളജി' അഥവാ ചിഹ്നങ്ങളെക്കുറിച്ചുള്ള പഠനം. ഒരു വാക്കിനോ ചിഹ്നത്തിനോ രണ്ട് തരം അർത്ഥങ്ങൾ ഉണ്ടെന്ന് അദ്ദേഹം പറഞ്ഞു: ഒന്ന്, അതിന്റെ നേരിട്ടുള്ള അർത്ഥം (Denotation); രണ്ട്, നമ്മുടെ സംസ്കാരവുമായി ബന്ധപ്പെട്ട് അതിന് ലഭിക്കുന്ന കൂടുതൽ ആഴത്തിലുള്ള അർത്ഥം (Connotation). പുസ്തകങ്ങൾ മാത്രമല്ല, നമ്മുടെ ചുറ്റുമുള്ള പരസ്യങ്ങളും വസ്ത്രധാരണവും എല്ലാം ഒരു ഭാഷ പോലെ ചില നിയമങ്ങൾക്കനുസരിച്ചാണ് പ്രവർത്തിക്കുന്നതെന്ന് അദ്ദേഹം ലോകത്തിന്

One of Roland Barthes’ most famous books is Mythologies, written in 1957. In this book, he looked at everyday things in modern life—like advertisements, wrestling matches, and even toys—to show that they are not as simple as they seem. He argued that society fills these ordinary objects and activities with hidden meanings, which he called "myths." These myths are created to make certain political or social ideas seem "natural" or "normal" to everyone. By breaking down these layers of meaning, Barthes showed how popular culture is used to spread the dominant beliefs of the time. This work is a great example of his structuralist method, where he takes apart cultural symbols to understand how they influence our thinking.

റോളണ്ട് ബാർത്തിന്റെ ഏറ്റവും പ്രശസ്തമായ പുസ്തകങ്ങളിൽ ഒന്നാണ് 1957-ൽ പുറത്തിറങ്ങിയ 'മിത്തോളജീസ്' (Mythologies). നമ്മുടെ ദൈനംദിന ജീവിതത്തിലെ കാര്യങ്ങളെ—ഉദാഹരണത്തിന് പരസ്യങ്ങൾ, ഗുസ്തി മത്സരങ്ങൾ, കളിപ്പാട്ടങ്ങൾ എന്നിവയെ—സൂക്ഷ്മമായി പരിശോധിച്ചുകൊണ്ട് അവയ്ക്ക് പിന്നിലെ രഹസ്യ അർത്ഥങ്ങൾ അദ്ദേഹം ഈ പുസ്തകത്തിലൂടെ വെളിപ്പെടുത്തി. ഇത്തരം സാധാരണ കാര്യങ്ങളിൽ പോലും സമൂഹം ചില പ്രത്യേക അർത്ഥങ്ങൾ നിറച്ചു വെച്ചിട്ടുണ്ടെന്നും, ഇതിനെയാണ് 'മിത്തുകൾ' എന്ന് വിളിക്കുന്നതെന്നും അദ്ദേഹം പറഞ്ഞു.

ചില പ്രത്യേക രാഷ്ട്രീയ അല്ലെങ്കിൽ സാമൂഹിക ആശയങ്ങൾ എല്ലാവർക്കും "സ്വാഭാവികമായ" കാര്യമാണെന്ന് തോന്നിപ്പിക്കാനാണ് ഇത്തരം മിത്തുകൾ നിർമ്മിക്കപ്പെടുന്നത്. നമ്മുടെ ചുറ്റുമുള്ള വിനോദങ്ങളും വസ്തുക്കളും എങ്ങനെയാണ് സമൂഹത്തിലെ പ്രബലമായ ചിന്താഗതികളെ പ്രചരിപ്പിക്കാൻ ഉപയോഗിക്കുന്നതെന്ന് അദ്ദേഹം ഈ പഠനത്തിലൂടെ കാണിച്ചുതന്നു. സാംസ്കാരിക ചിഹ്നങ്ങളെ ഓരോ പാളികളായി ഇഴകീറി പരിശോധിച്ച് അവ നമ്മുടെ ചിന്തകളെ എങ്ങനെ സ്വാധീനിക്കുന്നു എന്ന് മനസ്സിലാക്കുന്ന അദ്ദേഹത്തിന്റെ സ്ട്രക്ചറലിസ്റ്റ് രീതിക്ക് ഏറ്റവും നല്ല ഉദാഹരണമാണ് ഈ പുസ്തകം.

Structuralism is a major way of studying literature and culture that became popular in the middle of the 1900s. It started in France with thinkers like Ferdinand de Saussure, Claude Lévi-Strauss, and Roland Barthes. The main idea is that nothing has meaning on its own; instead, meaning comes from how things relate to each other within a larger system. For example, language and culture

are made of interconnected signs and symbols. Saussure taught us that words are arbitrary signs that get meaning through their differences from other words. Lévi-Strauss applied this to culture, showing that humans organize their world using "binary oppositions," like nature versus culture or raw versus cooked. This shifted the focus of literary study away from just looking at one author’s intent and toward looking at the deep patterns within the text.

According to scholars like Peter Barry, structuralism teaches us that "structures" are not physical things out in the world, but are frameworks created by the human mind to organize our experiences. In literature, this means we shouldn't study a book in isolation. Instead, we should look at how it fits into bigger categories like its genre, history, or philosophy. This approach was controversial in places like Britain and the US because it moved away from the traditional method of "close reading" (analyzing a single text very deeply). As Terry Eagleton and Fredric Jameson noted, structuralism tries to look at everything—whether it is a myth, a wrestling match, or even a restaurant menu—as a "system of signs" governed by specific rules. The goal is to find the hidden laws that organize these signs into something meaningful.

[illegible]

1.2.2 'Structure' in Structuralism

In structuralism, the word "structure" refers to the hidden network of relationships and patterns that make a system work. Structuralists believe that a

single thing—like a word, a person, or a story—doesn't have a fixed meaning on its own. Instead, it only gets meaning based on how it is placed and connected within a larger system. Ferdinand de Saussure started this by showing that words get their meaning because they are different from other words in a language. Claude Lévi-Strauss then applied this to society, arguing that we can understand complicated things like myths and family ties by looking at the "binary oppositions" (pairs of opposites) that the human mind naturally uses to organize them.

To understand how this works in literature, we can look at Vladimir Propp’s study of folktales. He found that even though stories seem different, they all follow a similar structure made of recurring roles, like "the villain" or "the helper." By looking at these patterns, he showed that most stories are actually built using the same basic blueprint. Similarly, Roland Barthes looked at everyday things like fashion and photography to find the hidden "codes" or social rules that give them symbolic meaning. Whether it is a language, a movie, or a social custom, structuralists focus on the overall rules of the system rather than just looking at individual parts.

[illegible]

[illegible]

signifier

In structuralism, the "sign" is the most important idea. Ferdinand de Saussure explained that every sign has two parts: the **signifier** (the sound or written word) and the **signified** (the mental idea or concept). He pointed out that the link between these two is "arbitrary," which means there is no natural reason why a specific word represents a specific thing. For example, the letters "t-r-e-e" don't actually look like a tree; we only understand they belong together because our society has agreed on this rule. If a different community chose a different sound for that concept, it would work just as well.

Saussure also argued that signs only have meaning because they are different from one another. A word like "tree" is meaningful only because it is *not* "bush" or "flower." This means that the value of a sign doesn't come from the word itself, but from its position in a large network of other signs. Meaning is created through these differences and contrasts. Even though Saussure's famous book, *Course in General Linguistics*, was put together by his students after he died, it became the foundation for how we study language today and influenced many other famous thinkers like Roland Barthes and Jacques Lacan.

[illegible] (Sign) [illegible] '[illegible]' (Signifier - [illegible]), '[illegible]' (Signified - [illegible]). [illegible] '[illegible]' (Arbitrary) [illegible]. [illegible], [illegible] '[illegible]' [illegible]; [illegible], [illegible] [illegible] [illegible]

വികാരങ്ങളും (Connotations) അത് വായനക്കാരനിലേക്ക് എത്തിക്കുന്നുണ്ടെന്ന് അദ്ദേഹം വാദിച്ചു. കാലത്തിനും സമൂഹത്തിനും അനുസരിച്ച് ഈ അർത്ഥങ്ങൾ മാറിക്കൊണ്ടിരിക്കാം.

ഇതൊരു ഉദാഹരണത്തിലൂടെ വ്യക്തമാക്കാം: ഒരു വെള്ളപ്രാവിനെ കാണുമ്പോൾ പാശ്ചാത്യ രാജ്യങ്ങളിൽ സമാധാനത്തിന്റെയും വിശുദ്ധിയുടെയും അടയാളമായാണ് അതിനെ കരുതുന്നത്. എന്നാൽ പുരാതന റോമൻ കാലഘട്ടത്തിൽ വെള്ളപ്രാവ് സ്നേഹത്തിന്റെയും ഐശ്വര്യത്തിന്റെയും അടയാളമായിരുന്നു. അതായത്, പ്രാവ് എന്ന ഭൗതിക രൂപം (സിഗ്നിഫയർ) ഒന്നാണെങ്കിലും, ഓരോ കാലഘട്ടത്തിലും ഓരോ സമൂഹത്തിലും അതിന് ലഭിക്കുന്ന അർത്ഥങ്ങൾ മാറിക്കൊണ്ടിരിക്കും. ചിഹ്നങ്ങൾ ഒരിക്കലും ഒരേ അർത്ഥത്തിൽ ഉറച്ചുനിൽക്കുന്നില്ലെന്നും സാഹചര്യത്തിനനുസരിച്ച് അവയ്ക്ക് പുതിയ അർത്ഥങ്ങൾ വരുമെന്നുമാണ് The signified is the mental idea or image that pops into our heads when we hear or see a word. While the "signifier" is the physical sound or text, the "signified" is the actual concept it represents. For example, the idea of a "tree" is the signified. Different languages use different sounds to describe this same idea: English speakers say "tree," French speakers say "arbre," and Spanish speakers say "árbol." This proves that there is no natural link between a specific sound and an object; instead, these connections are made by the social and cultural rules of each community. Saussure’s ideas about the signified changed how we look at many subjects. Later, Roland Barthes used these ideas in his book Mythologies to show how everyday things like advertisements and fashion create specific mental ideas (signifieds) in our minds using social codes and conventions.

ഒരു വാക്ക് കേൾക്കുമ്പോഴോ വായിക്കുമ്പോഴോ നമ്മുടെ മനസ്സിൽ തെളിയുന്ന ആശയത്തെയോ ചിത്രത്തെയോ ആണ് 'സിഗ്നിഫൈഡ്' (Signified) എന്ന് വിളിക്കുന്നത്. ഒരേ ആശയത്തെ സൂചിപ്പിക്കാൻ വ്യത്യസ്ത ഭാഷകൾ വ്യത്യസ്ത വാക്കുകളായിരിക്കും ഉപയോഗിക്കുന്നത്. ഉദാഹരണത്തിന്, 'മരം' എന്ന ആശയത്തെ സൂചിപ്പിക്കാൻ മലയാളത്തിൽ 'മരം' എന്നും, ഇംഗ്ലീഷിൽ 'tree' എന്നും, ഫ്രഞ്ചിൽ 'arbre' എന്നും, സ്പാനിഷിൽ 'árbol' എന്നും പറയുന്നു. ഇതിൽ നിന്നും മനസ്സിലാകുന്നത് ഒരു ശബ്ദവും അത് നൽകുന്ന അർത്ഥവും തമ്മിൽ പ്രകൃത്യാ ഉള്ള യാതൊരു ബന്ധവുമില്ല എന്നാണ്; മറിച്ച് ഓരോ സമൂഹവും അവരുടെ സംസ്കാരത്തിന് അനുസരിച്ച് ഉണ്ടാക്കിയെടുത്ത നിയമങ്ങൾ മാത്രമാണിത്. സൊസൂറിന്റെ ഈ സിദ്ധാന്തം ഭാഷാശാസ്ത്രത്തെ മാത്രമല്ല, സാഹിത്യത്തെയും സംസ്കാരത്തെയും കുറിച്ചുള്ള പഠനങ്ങളെയും വലിയ രീതിയിൽ സ്വാധീനിച്ചു. റോളണ്ട് ബാർത്ത് തന്റെ 'മിത്തോളജീസ്' എന്ന പുസ്തകത്തിൽ ഈ ആശയം ഉപയോഗിച്ചാണ് പരസ്യങ്ങളും ഫാഷനും എങ്ങനെയാണ് നമ്മുടെ മനസ്സിൽ ചില പ്രത്യേക ആശയങ്ങൾ (Signifieds) രൂപപ്പെടുത്തുന്നത് എന്ന് വിശദീകരിച്ചത്.

1.2.6 Semiology

Semiology, also called semiotics, is a central part of structuralism. It is a way to study how human culture—like language, art, and society—uses signs and symbols to create meaning. This field was started by Ferdinand de Saussure and later expanded by thinkers like Roland Barthes and Claude Lévi-Strauss. They believed that meaning isn't just found in a single word, but in the way signs work together. A sign is made of two parts: the signifier (the word or image, like the word "cat") and the signified (the idea it represents, like the actual animal). Saussure argued that language is a system of rules, not just a list of names for things.

Roland Barthes took these ideas further by applying them to everyday things like photography, fashion, and advertisements. In his book *Mythologies*, he showed that cultural signs are never neutral; they carry hidden social messages. For example, a picture of a "French breakfast" in an ad isn't just about food—it represents a specific lifestyle and cultural values. Similarly, Claude Lévi-Strauss used semiology to study myths. He found that myths across the world use pairs of opposites, like "raw" versus "cooked" or "nature" versus "culture," to organize human thoughts and solve life’s contradictions. Even today, advertisements use these same systems of signs—using colors, images, and celebrities—to connect a product to a specific feeling or lifestyle to influence how we shop.

[illegible] (Semiology) [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible]. [illegible], [illegible], [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] (Signs and Symbols) [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible]. [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible], [illegible]-[illegible] [illegible] [illegible] [illegible]. [illegible] [illegible] [illegible] [illegible]: '[illegible]' ([illegible] [illegible]), '[illegible]' ([illegible] [illegible] [illegible]). [illegible] '[illegible]' [illegible] [illegible] [illegible] [illegible], [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible]. [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible], [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible].

[illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [

bricks. For example, in the famous story of Oedipus, the "father," the "mother," and the "prophecy" are all mythemes. By looking at how these small pieces are arranged, structuralists can find deeper meanings that are common to all humans, such as the struggle of growing up or the rules of a family. By breaking myths down into these small building blocks, we can see the underlying patterns that connect different cultures and stories across the world.

സ്ട്രക്ചറലിസത്തിൽ ഭാഷയെ മനസ്സിലാക്കാൻ ഫെർഡിനാൻഡ് ഡി സൊസൂർ 'ലാങ്' (Langue), 'പരോൾ' (Parole) എന്നീ രണ്ട് പ്രധാന ആശയങ്ങൾ അവതരിപ്പിച്ചു. 'ലാങ്' എന്നത് ഒരു ഭാഷയുടെ അടിസ്ഥാന നിയമങ്ങളാണ്. ഒരു സമൂഹത്തിലെ എല്ലാവരും പൊതുവായി പങ്കുവെക്കുന്ന വ്യാകരണം, പദശേഖരം എന്നിവ ഇതിൽ ഉൾപ്പെടുന്നു. ഉദാഹരണത്തിന്, ഇംഗ്ലീഷിൽ വാക്കുകൾ ക്രമീകരിക്കേണ്ട രീതി എല്ലാവർക്കും ഒരുപോലെയാണ്; ഇതാണ് 'ലാങ്'. എന്നാൽ 'പരോൾ' എന്നത് ഓരോ വ്യക്തിയും സ്വന്തം ഇഷ്ടപ്രകാരം സംസാരിക്കുന്ന രീതിയാണ്. നമ്മൾ ഓരോരുത്തരും സംസാരിക്കുമ്പോൾ ഉപയോഗിക്കുന്ന പ്രത്യേക വാചകങ്ങൾ 'പരോൾ' ആണ്. നിയമങ്ങൾ (ലാങ്) എല്ലാവർക്കും ഒന്നാണെങ്കിലും, ഓരോരുത്തരും അത് ഉപയോഗിക്കുന്നത് (പരോൾ) വ്യത്യസ്ത രീതിയിലായിരിക്കും.

ഇതേ രീതിയിൽ പുരാണകഥകളെ (Myths) പഠിക്കാൻ ലേവി-സ്ട്രോസ് ഉപയോഗിച്ച ആശയമാണ് 'മിതീം' (Mytheme). വലിയൊരു കെട്ടിടം ഇഷ്ടികകൾ കൊണ്ട് പണിയുന്നത് പോലെ, മിത്തുകൾ നിർമ്മിച്ചിരിക്കുന്നത് 'മിതീമുകൾ' എന്നറിയപ്പെടുന്ന ചെറിയ അർത്ഥവത്തായ ഭാഗങ്ങൾ കൊണ്ടാണ്. ഉദാഹരണത്തിന്, ഈഡിപ്പസിന്റെ കഥയിലെ 'അച്ഛൻ', 'അമ്മ', 'പ്രവചനം' എന്നിവ ഓരോ മിതീമുകളാണ്. ഈ ചെറിയ ഭാഗങ്ങൾ എങ്ങനെയാണ് കഥയിൽ ക്രമീകരിച്ചിരിക്കുന്നത് എന്ന് പരിശോധിക്കുന്നതിലൂടെ, മനുഷ്യന്റെ വളർച്ചയെക്കുറിച്ചോ കുടുംബബന്ധങ്ങളെക്കുറിച്ചോ ഉള്ള ആഴത്തിലുള്ള അർത്ഥങ്ങൾ കണ്ടെത്താൻ സാധിക്കും. ലോകത്തിന്റെ വിവിധ ഭാഗങ്ങളിലെ കഥകൾ വ്യത്യസ്തമാണെന്ന് തോന്നുമെങ്കിലും, അവയെല്ലാം ഒരേ തരം അടിസ്ഥാന ഭാഗങ്ങൾ (മിതീമുകൾ) ഉപയോഗിച്ചാണ് നിർമ്മിച്ചിരിക്കുന്നതെന്ന് സ്ട്രക്ചറലിസം നമ്മെ പഠിപ്പിക്കുന്നു.

1.2.9 Roland Barthes: "Structuralist Activity"

In his essay "Structuralist Activity," Roland Barthes explains that structuralism is more than just a theory; it is a specific way of thinking and working. He calls this the "structuralist activity." This activity is used by writers, artists, and musicians to find the hidden rules that make things meaningful. According to Barthes, a structuralist acts like a builder who takes an object apart and puts it back together to show how it truly works. This process creates a "simulacrum," which is a model that helps us understand the original object better.

This activity involves two main steps: dissection and articulation. In dissection, you break an object into small pieces or fragments. In articulation, you find the rules for how those pieces fit together. By doing this, the structuralist reveals the "logic" behind the object. Barthes focuses on a concept he calls Homo significans, which means "man the maker of meanings." He argues that humans are naturally inclined to create meaning out of the world. Even though some people say structuralism is not "real" enough, Barthes believes it is a powerful way to look at history and the world by focusing on the forms and structures that shape our lives.

റോളണ്ട് ബാർത്ത് തന്റെ "സ്ട്രക്ചറലിസ്റ്റ് ആക്റ്റിവിറ്റി" (Structuralist Activity) എന്ന ലേഖനത്തിൽ, സ്ട്രക്ചറലിസം എന്നത് വെറുമൊരു സിദ്ധാന്തമല്ല,

□□□□□□□ □□□□□□□□□□ □□□□□□□□□□□□□□□ □□□□□□□ □□□□□□□□□□□□□ □□□ □□□□□□□□ □□□□□□□□□□□□□ □□□□□□□□□□□□□□□□□□□. □□□□□□□□□□□, □□□□□□□□□□□□□□□, □□□□□□□□□□ □□□□□□□□□□□□□□□ □ □□□□□ □□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□. □□□□ □□□□□□□□□□□□□□□□□□□□ □□□□□□□□□□□□, □□□□ □□□□□□□□□□ □□□□□□□□□□ □□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□, □□□□ □□□□□□□□□□□ □□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□ □□□□□□□□□□□□□ □□□□□□□□ □□□□□□□□□□□□□□□□□□ □□□□□□□□ □□□□□□□□□. □□□□□□□□ □ □□□□□□□□□□□□□ □□□□□□□□□ □□□□□□□□□ □□□□□□□□ □□□□□□□□□□□□□□□□□□.

□ □□□□□□□□□□□□□□□□□ □□□□□□ □□□□□□□ □□□□□□□□□□□□□□□□□□□: □□□□□□□□□ **(Dissection)**, □□□□□□□□□□□□□□□□ **(Articulation)**. □□□□□□□□□ □□□□□□□ □□□□ □□□□□□□□□□ □□□□□□ □□□□□□□□□□□ □□□□□□□□□□□ □□□□□□□□ □□□□□□□. □□□□□□□□□□□□□□□□ □□□□□□□ □ □□□□□□□□ □□□□ □□□□□□□□□ □□□□□□□□□□□□□□□ □□□□□□□□ □□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□ □□□□□□ □□□□□□□□□□□□□□ □□□□□□□□□. □□□□□□□□ □□□□□□□□□□□□□□□□□ □□□□□□□□□□ □□□□□□□□□□□□□□□□□ □□□□ □□□□□□□□□□□□□□□ (Homo significans) □□□□□□□□ □□□□□□□□□□□□□□□□□□. □□□□□□□□□□□□□□□ □□□□□□□□ □□□□□□□□□□ □□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□ □□□□□ □□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□, □□□□□□□□□□ □□□□□□□□□□□□□□□ □□□□□□□□□□□□□□□□ □□□□□□□□□□□□□□□ □ □□□□□ □□□□□ □□□□□□□□□□□□□□□□□□□□ □□□□□□□□ □□□□□□□□□□□□□□□□□□. □□□ □□□□□□□□□□□ □□□□□□ □□□□□□□□ □□□□□□□□ □□□□□□ □□□□□□□□□□ □□□□□□□□□□□□□□□ □□□ □□□□□□□ □□□□□□□□□□□□□□□□.

UNIT 3

post-structuralism started as a way to challenge the old idea that human knowledge and the world are governed by fixed, unchangeable rules. Instead of seeing reality as one "objective truth," post-structuralists believe that meaning is always changing and depends on how we interpret things. This movement was led by famous thinkers like Michel Foucault, who studied power; Jacques Derrida, who developed "deconstruction"; and Roland Barthes, who looked at symbols in culture. Their ideas forced people to rethink how we understand the world and how meaning is created today.

Jacques Derrida was a very important French philosopher in this movement. Although his writing is famous for being difficult to understand, his main goal was to look closely at how language and knowledge work. In his early career, he focused on "phenomenology" (the study of experience). In books like *Speech and Phenomena* and *Writing and Difference*, he argued against the idea that words perfectly represent reality. He believed that language isn't a clear window into our thoughts; instead, it is unstable, and the true meaning of a word is always shifting or being delayed.

□□□□□□□□□□ □□□□□□□□□□□ □□□□□□□□□□ □□□□□□□□□ □□□□□□□□□□□□□□□ □□□□□□□□□□□□□□□ □□□ □□□□□□□□□□□□□ □□□□□□□□□□□□□□□□□□□□

ഈ കൂട്ടത്തിൽ ഏറ്റവും പ്രധാനപ്പെട്ട ഒരാളായിരുന്നു ഫ്രഞ്ച് ദാർശനികനായ ജാക്വസ് ഡെറിഡ. ഭാഷയെയും അറിവിനെയും പുതിയ രീതിയിൽ വിശകലനം ചെയ്ത വ്യക്തിയായിരുന്നു അദ്ദേഹം. അദ്ദേഹത്തിൻ്റെ എഴുത്തുകൾ മനസ്സിലാക്കാൻ അല്പം പ്രയാസമാണെങ്കിലും, ഭാഷ എങ്ങനെയാണ് പ്രവർത്തിക്കുന്നത് എന്നതിനെക്കുറിച്ച് അദ്ദേഹം വലിയ പഠനങ്ങൾ നടത്തിയിട്ടുണ്ട്. തൻ്റെ ആദ്യകാല പുസ്തകങ്ങളിലൂടെ അദ്ദേഹം ഒരു കാര്യം വ്യക്തമാക്കി: ഭാഷ എന്നത് നമ്മുടെ ചിന്തകളെ കൃത്യമായി പുറത്തുപറയാനുള്ള ഒരു ലളിതമായ മാധ്യമമല്ല. നമ്മൾ ഉപയോഗിക്കുന്ന വാക്കുകളുടെ അർത്ഥം എപ്പോഴും മാറിക്കൊണ്ടിരിക്കുമെന്നും, ഭാഷയ്ക്ക് ഒരിക്കലും ഒരു കാര്യത്തെ അതിൻ്റെ പൂർണ്ണമായ അർത്ഥത്തിൽ പ്രകടിപ്പിക്കാൻ കഴിയില്ലെന്നും അദ്ദേഹം വിശ്വസിച്ചു.

1.3.1.2 Deconstruction and Of Grammatology

Derrida is most famous for creating the concept of "deconstruction." In his important book Of Grammatology, he challenged the old Western belief that speaking is more important or "pure" than writing. He argued that writing isn't just a backup for speech; instead, it shows that the simple pairs we use to understand the world—like speech vs. writing, being present vs. being absent, or nature vs. culture—are not as clear-cut as we think. Deconstruction is a method used to find the hidden biases and contradictions that exist within books and philosophical ideas.

Another major idea from Derrida is "différance." This is a word he invented to show that the meaning of any word is always being delayed or pushed back. Because one word always leads to another word, we never reach a final, perfect definition. This means language is always changing and never stays fixed in one place. Throughout his life, Derrida also analyzed famous literature and philosophy. He showed that a single text can have many different meanings at once. Because language can be so blurry and confusing, he believed it is impossible to find just one "correct" interpretation of a story or an idea.

ഡീ കൺസ്ട്രക്ഷൻ" (Deconstruction) എന്ന വാക്ക് രൂപപ്പെടുത്തിയതിലൂടെയാണ് ഡെറിഡ ലോകപ്രശസ്തനായത്. പാശ്ചാത്യ ചിന്താഗതിക്കാർ എപ്പോഴും എഴുത്തിനെക്കാൾ കൂടുതൽ പ്രാധാന്യം സംസാരത്തിന് (speech) നൽകിയിരുന്നു. എന്നാൽ തൻ്റെ പുസ്തകത്തിലൂടെ ഡെറിഡ ഈ രീതിയെ തിരുത്തി. എഴുത്ത് എന്നത് സംസാരത്തിന് താഴെയുള്ള ഒന്നല്ലെന്നും, നമ്മൾ കാര്യങ്ങളെ താരതമ്യം ചെയ്യാൻ ഉപയോഗിക്കുന്ന ജോഡികൾ (ഉദാഹരണത്തിന്: പ്രകൃതിയും സംസ്കാരവും, സാന്നിധ്യവും അഭാവവും) അത്ര ലളിതമല്ലെന്നും അദ്ദേഹം വാദിച്ചു. ഒരു പുസ്തകത്തിനുള്ളിലോ ചിന്താഗതിക്കുള്ളിലോ ഒളിഞ്ഞിരിക്കുന്ന വൈരുദ്ധ്യങ്ങളെയും തെറ്റായ മുൻഗണനകളെയും പുറത്തുകൊണ്ടുവരുന്ന രീതിയാണ് ഡീ കൺസ്ട്രക്ഷൻ.

ഡെറിഡയുടെ മറ്റൊരു പ്രധാന ആശയമാണ് "ഡിഫറൻസ്" (différance). ഒരു വാക്കിൻ്റെ അർത്ഥം ഒരിക്കലും പൂർണ്ണമായി നമുക്ക് പിടികിട്ടില്ലെന്നും, അത് എപ്പോഴും കൈവിട്ടുപോയിക്കൊണ്ടിരിക്കുമെന്നുമാണ് അദ്ദേഹം ഇതിലൂടെ അർത്ഥമാക്കുന്നത്. ഒരു വാക്കിൻ്റെ അർത്ഥം തേടി പോയാൽ അത് നമ്മളെ മറ്റൊരു വാക്കിലേക്കും, അത് വേറൊന്നിലേക്കും എത്തിച്ചുകൊണ്ടേയിരിക്കും. അതുകൊണ്ട് തന്നെ ഭാഷയോ അർത്ഥമോ ഒരിടത്ത് ഉറച്ചുനിൽക്കുന്നില്ല. പല പ്രശസ്ത എഴുത്തുകാരുടെ കൃതികൾ പരിശോധിച്ചുകൊണ്ട്, ഒരു പുസ്തകത്തിന് ഒരേസമയം പല അർത്ഥങ്ങൾ ഉണ്ടാകാമെന്നും അദ്ദേഹം കാണിച്ചുതന്നു. ഭാഷയിലെ അവ്യക്തത കാരണം ഒരു കാര്യത്തിന് ഒരു "ശരിയായ" അർത്ഥം മാത്രം കണ്ടെത്തുക എന്നത് അസാധ്യമാണെന്ന് അദ്ദേഹം വിശ്വസിച്ചു.

1.3.1.5 Ethics and Politics

In his later years, especially during the 1990s, Derrida focused more on topics like ethics and politics. In his books *The Gift of Death* and *Specters of Marx*, he looked closely at ideas like responsibility, forgiveness, and justice. He used his "deconstruction" method to show that our ideas of right and wrong are often built on simple, opposing categories that might not be as solid as we think. He questioned whether there could ever be one absolute set of moral rules for everyone.

Derrida also shared important ideas about education. In his later writings, he argued that universities should change their traditional ways. He believed that learning should be more open, inclusive, and involve many different subjects working together. For Derrida, a university should be a place where people never stop asking questions and where knowledge is constantly broken down and rebuilt in new ways.

□□□□□ □□□□□□□□□□□□□ □□□□□ □□□□□□□□□□□□□, □□□□□□□□□□□□□ 1990-□□□□, □□□□□□□□□□□□□ (ethics) □□□□□□□□□□□□□□□□□ □□□□□□□□□□ □□□□□ □□□□□□ □□□□□□□□□□□□. □□□□□□□□□□□□□□□, □□□□, □□□□ □□□□□□□□ □□□□□□□□□ □□□□□□□ □□□□□□□□ □□□□□□□□. □□□□□□ □□□□□□□ □□□□□□□□□□□□□□□ □□□□□ □□□□□□□□□□□□□□ □□□□□□□□□ □□□□□□□□□ □□□□□□□ □□□□□□ □□□□□□. □□□□□□□□□ □□□□□□□□, □□□□□□□□□□□□□□□□ □□□ □□□□□□□□ □□□□□ □□□□□ □□□□ □□□□□□□□□□ □□□□□□□ □□□□□ □□□□□□□□□□□□□□□□. □□□□□□□□□□□□□□□ '□□ □□□□□□□□□□□□' □□□□ □□□□ □□□□□□□□□□□□□ □□□□□□□ □□□□□□ □□□□□□□□□□ □□□□□□□□ □□□□□□□□.

□□□□□□□□□□□ □□□□□□□□ □□□□□ □□□□ □□□□□□□□□ □□□□□□□□□□□□□□□□□□. □□□□□□□□□□□□□□ □□□ □□□□□□□□□□□□ □□□□□□□□□□□□□□□□□ □□□□□□□□□□□□□□□□□□□ □□□□□ □□□□□□□ □□□□□□□□□. □□□□ □□□□□□ □□□□□□ □□□□□□□□□ □□□□□□□□□□□□□ □□□□□□□□□□□□□□□□□ □□□□□□□□□□□. □□□□□□□□□ □□□□□□□□ □□□□□□ □□□□□□□□□□□□□ □□□□□□□□□□□ □□□□□□□□□□□□ □□□□□□□ □□□□□□. □□□□□□□□□□□□□ □□□□□□ □□□□□□□□ □□□□□□□□□ □□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□ □□□□□□□□□□□□□□□□□. □□□□□ □□□□□□□ □□□□□□□□ □□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□ □□□□□ □□□□□□□ □□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□ □□□□□□□□□□□ □□□□□□□ □□□□□□□ □□□□□□.

Michel Foucault was a famous French thinker who changed how we look at history, society, and human behavior. His ideas challenged traditional ways of thinking by showing new ways to understand power and knowledge. Throughout his life, his work moved through different stages. In his early books, like *Madness and Civilization* and *The Birth of the Clinic*, he studied how society treated mental illness and physical health over time. He argued against the idea that history is just a steady path of "progress." Instead, he showed that what we consider "knowledge" is actually created by the specific time and society we live in.

In 1969, Foucault wrote *The Archaeology of Knowledge*, which introduced a new method called "archaeology." Instead of just looking at the history of events, this method looks for the hidden rules that control how we talk and think about things. Foucault claimed that knowledge doesn't just build up in a straight line over time. Instead, it is a complex web where power decides what is accepted as the "truth" in any given period. Essentially, those in power help define what counts as real knowledge.

□□□□□ □□□□□□ □□□□□□□, □□□□□, □□□□□□□□□□□□ □□□□□□□□□□□□□□□□□□ □□□□□ □□□□□□□ □□□□□□□□□□□□ □□□□□□□□□□□ □□□ □□□□□□□ □□□□□□□□□□□□□□□□□□. □□□□□□□ (power), □□□□□ (knowledge) □□□□□□□□□□□□□□□□□□□□ □□□□□ □□□□□□ □□□□□□□□□□□□□ □□□□□□□□□□ □□□□□□□ □□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□. □□□□□□□□□□□□□□□ □□□□□□□□□□□□ □□□□□□□□□□□ □□□□□□□□□□ □□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□. □□□□□□□□□□□□ □□□□□□□ '□□□□□□□□□ □□□□□ □□□□□□□□□□□□', '□ □□□□□□□ □□□□ □ □□□□□□□□□□□□' □□□□□□ □□□□□□□□□□□□□□□, □□□□□□□□□□□□□□□ □□□□□□□□□□□□□□□ □□□□□□ □□□□□□□□□□□□ □□□□□□□□□□□□□□□□□□□□ □□□□□□□□ □□□□□□□□□□□□□□□. □□□□□□□□ □□□□□□□ □□□□□□□□□ □□□□□□□□□□□□□□□□□□□□ □□□□□□□ □□□□□□□□ □□□□□□□□□□□ □□□□□□□□ □□□□□□□□ □□□□□□□□□. □□□□□, □□□ □□□□□□□□□□□□□□□□□□□□ □□□□□□□□□□□□□□□□ □□□□□□ □□□□□□□ □□□□□□ □□□□□□ □□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□ □□□□□□ □□□□□□□□ □□□□□□□.

1969-□ □□□□□□□□□□□□□□□ '□ □□□□□□□□□□□□ □□□□ □□□□□□' □□□□□ □□□□□□□□ □□□□□□□□□□□□□□□ □□□□□□□□□□ □□□□□□□□ □□□□□□□□□□□□□□□□□□. '□□□□□□□□□□□□□' □□□□□ □□□□□□□□□ □□□□□□□□□□□□□ □□□□□□□□ □□□□□ □□□□□□□□□□□□□□□□□. □□□□□□□□□□□□□ □□□□□□□□□□ □□□□□□□ □□□□□□□□□□□□□□□□□□□ □□□□□, □□□ □□□□□□□□□□□□□□□□□ □□□□□□ □□□□□□□□□□□□□□□□□□ □□□□□□□□□□□□□□□□ □□□□□□□□□□ □□□□□□□ □□□□□□□□□□□□□□□□□□□□ □□□□□□□□□ □□□□□□□□□□□□□□□□□□□□ □□□□□□□□□□□□□□□□□ □□□□□□□□ □□□□□□□□□□□□. □□□□□ □□□□□□□ □□□□□□□□□□□□□□□□□□□□ □□□□□□□□□□ □□□□□□□□ □□□□□□□□, □□□□□□□□ □□□□□□□□□□□□□□□ □□□□□□□□□□□□□ □□□□□□□□□□□ □□□□□□□ □□□□□□□□□. □□□□□□□, □□□ □□□□□□□□□ □□□□□□□□□□□□□□□ □□□□□□ '□□□□□□' □□□□□□□□□□□ '□□□□□□' □□□□□□ □□□□□□□□□□□□□□□□□□□□ □□□□□□□□□□□□□□□ □□□□□ □□□□□□□□□□.

In the early 1970s, Foucault developed his famous idea that power and knowledge are deeply connected and support one another.[1] He called this "power/knowledge," explaining that power doesn't just stop people from doing things; it actually helps create what we accept as "facts" or "truth," and in return, that knowledge gives people more power.[2] He explored these ideas in books like *The Order of Things* and *The Archaeology of Knowledge*.[3]

Later, in his book *Discipline and Punish*, Foucault studied how prisons and social control have changed over time.[4] He used the example of the "Panopticon," a circular prison design where one guard in a central tower can watch all the prisoners, but the prisoners never know exactly when they are being watched.[5] Foucault argued that modern society works like this prison. Because people feel like they are always being watched, they start to correct their own behavior and follow society's rules automatically. This creates a disciplined society where people control themselves without needing a guard to tell them what to do.

1970-□□□□□ □□□□□□□□□□□ □□□□□□□□□□ (Power) □□□□□□ (Knowledge) □□□□□□□□□□ □□□□□□□□ □□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□ □□□□□□□□□□□□□□□□□□□ □□□□□□ □□□□□□□□□□ □□□□□□□□□□□□□□ □□□□□□□□□□□□□□□. □□□□□□□□ □□□□□□ □□□□□□ □□□□□□□□□□□□□□□ □□□□□□ □□□□□□ □□□□□□□□□, □□□□□□□□ □□□ □□□□□ □□□□□□□□ □□□□□□□□□□□□□□□□□ □□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□ □□□□□□□□ □□□□□□□. □□□□□□□□, □□□□□ □□□□□□□□□□□ □□□□□□□ □□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□ □□□□□□□□□□□. □ □□□□□ □□□□□□□□□□□□ □□□ □□□□□□□□□□□□□□ □□□□□ □□□□□□□ □□□□□□□□□□□□□□ □□□□□□□□ □□□□□ □□□□□□□□□□□□□□□□□□ □□□□□□□□□□□□□.

□□□□□ □□□□□□□□ □□□□□□□□□, □□□□□□□□ □□□□□□□□□□□ □□□□□□□□□ □□□□□□□□□□□□□□□□□□□□

[illegible]

1.3.2.3 Genealogy and the Care of the Self

In the final part of his career, Foucault started using a method called "genealogy." This means he looked at how our current social habits and systems of knowledge actually grew and changed over history. In his series *The History of Sexuality*, he explained that the way we talk about sex isn't just about biology; instead, society uses these discussions as a way to exercise power. He argued that controlling and making rules about sexuality was a major part of how modern Western countries were built.

In his very last books, such as *The Use of Pleasure* and *The Care of the Self*, Foucault looked back at the ancient Greeks and Romans. He studied how people in those times practiced "self-care" and looked inward to judge their own character. He showed that these ancient ways of living ethically were very different from how we think about our own identity and personality today.

[illegible]

1.3.2.4 Technologies of the Self and Governmentality

Near the end of his life, Foucault came up with the idea of "technologies of the self."[1] He looked at how people create their own personalities and identities by using self-discipline and specific daily habits. Although he didn't finish a book on this, his classroom talks were later gathered into a book called *The Hermeneutics of the Subject*. Foucault also talked about "governmentality," which explains how modern governments control large groups of people.[2] He noticed that states use things like "biopolitics"—which means managing the health and lives of the population using data and statistics—to keep order.

Michel Foucault’s ideas have deeply changed how we study philosophy, society, and culture.[3] By analyzing how power and knowledge work together, he inspired many researchers to question the "normal" rules of society and how institutions operate.[4] Even though some people disagree with his theories, his work is still very important. It helps anyone who wants to understand how our world is organized and how we decide what is actually "real."

[illegible] [illegible] [illegible] [illegible] '[illegible] [illegible] [illegible] [illegible]' (technologies of the self) [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible]. [illegible] [illegible] [illegible] [illegible]

'□□□□□□□□□□ □□□ □□□□□□□□□', '□ □□□□ □□□□□□□□' □□□□□ □□□□□□□□□□ □□□□□□□□□□ □□□□□□□ □□□□□□□□.

□□□□□□□□□□ (signs) □□□□□□ □□□□□□□□□□ □□□□□□□□□□ □□□□□□□□□□□□□□□□□□□ □□□□□□□ '□□□□□□□□□□ □□□ □□□□□□□□□' □□□□ □□□□□□□□□□□ □□□□□□□ □□□□□□□□□□□□□□□. □□□ □□□□□□□□ □□□□□□□□□□□ □□□□□□□□ □□□ □□□□□□ □□□□□□□□□□□□□□□□□ □□□□□□□ □□□□□□□□. □□□ □□□□□□□ □□□□□ □□□□□□□□□□□□□□□ □□□□□□□□□□□□□□□ □□□□□□□□□□ □□□□□□□□□□ □□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□. '□ □□□□□ □□□□□□□□' □□□□ □□□□□□□□□□□□ □□□□□ □□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□ □□□□□□□ □□□□□□□□□□. □□□□□□□□□□□ □□□□□□ □□□□□ □□□□□□□□ □□□□□□□□□□□□□□□□□, □□□□□□□ □□□□□ □□□□□□□□ □□□□□□□□□□□□ □□□□□□□ □□□□□□□□□□. □□□□□ □□□□□□□□□□□ □□□□□□□□□□□□□□□□ □□□□□□□ □□□□□□□□□□□ □□□□□□□□□□□□□□□ □□□□□□□□□□□□ □□□□□□□□□□□□□□ □□□□□□□□□□□ □□□□□□□□□□□ □□□□□□□□□□□□□□□□□□ □□□□□□□ □ □□□□□□□□□□□ □□□□□□□□□□.

1.3.3.2 Post-Structuralist Phase

By the late 1960s and early 1970s, Roland Barthes’ ideas had fully developed, and he began to challenge the traditional roles of authors and readers. In his famous book *S/Z*, he studied a short story to explain two types of writing: "readerly" and "writerly" texts. A readerly text is straightforward and makes the reader follow a set path, while a writerly text invites the reader to be active and find many different meanings. Barthes believed that readers should be free to interpret a book in their own way, instead of just trying to guess what the author originally meant.

In *The Pleasure of the Text*, he expanded on these ideas by focusing on the actual joy of reading. He argued that reading doesn't always have to be about learning a lesson or being serious; it can be a deeply personal and pleasurable experience where we enjoy the beauty of language itself. Later, in *Image-Music-Text*, he looked at how meaning is created across different forms of art, like photos, movies, and music. He showed that symbols and images work together with words to shape how we understand the culture around us.

1960-□□□□□ □□□□□□□□□□□ □□□□□□□ □□□□□□□□□□□ □□□□□□□ □□□□□□ □□□□□□□□□□. □□□□□□□□□□□□□ □□□□□□□□□□□□ □□□□□□□□□□ □□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□ □□□ □□□□□□□ □□□□□□□ □□□□□□□□. 'S/Z' □□□□ □□□□□□□□□□□ □□□□□□□ □□□□□ □□□ □□□□□□□□□□□□□□□□□ □□□□□□□□: '□□□□□□□' (readerly), '□□□□□□□□□' (writerly). □□□□□□□ □□□□□ □□□□□□ □□□□□□□□□□□ □□□□□□□□□□□□□□□ □□□□□□□□□□□□□□□□□□, □□□□□□□ □□□□□□□□□□□□□□□□□□. □□□□□□ □□□□□□□□ □□□□□ □□□□□□□□□□□ □□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□ □□□ □□□□□□□□□□□ □□ □□□□□□□□□□ □□□□□□□□□□□ □□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□ □□□□□□□□□□□. □□□ □□□□□□□ □□□□□□□□□□□□□□□ □□□□□□□□□□□ □□□□□□□□□□ □□□□□□ □□□□□□ □□□□□□□□□□□□□□ □□□□□, □□□□□□□□□□ □□□□□□□ □□□□□□□ □□□□□□ □□□□□□□□□□□□□□□□□□ □□□□□□□ □□□□□□□□□□□. □□□□ □□□□□□□ □□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□ '□ □□□□□ □□□ □ □□□□□□□□□□□' □□□□ □□□□□□□□□□□ □□□□□□□ □□□□□□□□□□. □□□□ □□□□□□□ □□□□□□□□□ □□□□□□□□□□□ □□□□□□□□□□□□□□□ □□□□□□□□□ □□□□□□□□□□□□□□□ □□□□□□ □□□□□□; □□□□□□□□ □□□□□ □□□□□□□□□□□□□□□ □□□ □□□□□□□ □□□□□□□ □□□□□□□□□□□□□□□□ □□□□□□□□□□□ □□□□□□□. '□□□□□□-□□□□□□□□□-□□□□□□□□□□□' □□□□ □□□□□□□□□□□□ □□□□□□, □□□□□□□, □□□□□□□□□□□□□□ □□□□□□□□□ □□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□ □□□□□□□ □□□□□□□□□□□□□□□□□□. □□□□□□□□□□□□□ □□□□□□□□□□□ □□□□□□□□□□□□ □□□□□ □□□□□□□ □□□□□□□□□□□ □□□□□□□ □□□□□□□□□□□□□ □□□□□□□□□□ □□□□□□□□□□ □□□□□□□□□□ □□□□□ □□□□□□□ □□□□ □□□□□□□□□□□□□□□.

1.3.3.3 Late Works

In his final years, Roland Barthes focused on more personal and emotional topics. His last major book, Camera Lucida, was different from his earlier academic theories. In this work, he explored how photography captures a specific moment in time and the feeling of a person. It was a very personal book where he wrote about his own grief and the difficulty of truly capturing someone’s soul through a photograph. Sadly, Barthes died in a car accident in 1980, right after this book was published.

Throughout his career, Barthes moved from structuralism to post-structuralism, leaving behind a series of famous works that changed how we think. His main legacy is the idea that meaning is not fixed and that the reader plays a lead role in creating it. He taught us that "readerly" texts are simple and keep the reader passive, while "writerly" texts are complex and invite the reader to actively find different meanings. His ideas continue to influence how experts study language, books, and culture today.

തൻ്റെ ജീവിതത്തിൻ്റെ അവസാന കാലത്ത് റോളണ്ട് ബാർത്ത് വ്യക്തിപരമായ വികാരങ്ങൾക്കും ചിന്തകൾക്കും ആണ് കൂടുതൽ പ്രാധാന്യം നൽകിയത്. അദ്ദേഹത്തിൻ്റെ അവസാനത്തെ പ്രധാന കൃതിയായ 'ക്യാമറ ലൂസിഡ' (Camera Lucida) അദ്ദേഹത്തിൻ്റെ പഴയ സിദ്ധാന്തങ്ങളിൽ നിന്നും തികച്ചും വ്യത്യസ്തമായിരുന്നു. ഫോട്ടോഗ്രാഫിയുടെ പ്രത്യേകതയെക്കുറിച്ചും, ഒരാളുടെയോ ഒരു നിമിഷത്തിൻ്റെയോ യഥാർത്ഥ ഭാവം പകർത്താൻ അതിനുള്ള കഴിവിനെക്കുറിച്ചും അദ്ദേഹം ഇതിൽ എഴുതി. മരണം നൽകുന്ന സങ്കടത്തെക്കുറിച്ചും, ഒരാളുടെ യഥാർത്ഥ രൂപം പൂർണ്ണമായി ഒരു ചിത്രത്തിൽ പകർത്താൻ കഴിയാത്തതിനെക്കുറിച്ചും പറയുന്ന വളരെ വൈകാരികമായ ഒരു പുസ്തകമായിരുന്നു ഇത്. ദൗർഭാഗ്യവശാൽ, ഈ പുസ്തകം പുറത്തിറങ്ങി അധികം വൈകാതെ തന്നെ 1980-ൽ ഒരു വാഹനാപകടത്തിൽ അദ്ദേഹം അന്തരിച്ചു.

ലളിതമായ നിയമങ്ങളിൽ വിശ്വസിച്ചിരുന്ന പഴയ രീതിയിൽ നിന്നും മാറി, അർത്ഥങ്ങൾ മാറിക്കൊണ്ടിരിക്കും എന്ന് വിശ്വസിക്കുന്ന പോസ്റ്റ്-സ്ട്രക്ചറലിസ്റ്റ് രീതിയിലേക്കുള്ള ബാർത്തിന്റെ മാറ്റം ഏറെ ശ്രദ്ധേയമാണ്. അർത്ഥങ്ങൾ ഒരിക്കലും ഒരിടത്ത് ഉറച്ചുനിൽക്കുന്നതല്ലെന്നും, അത് കണ്ടെത്താൻ വായനക്കാരനാണ് മുൻകൈ എടുക്കേണ്ടതെന്നും അദ്ദേഹം വിശ്വസിച്ചു. വായനക്കാരൻ വെറുതെ വായിച്ചുപോകുന്ന 'റീഡർലി' കൃതികളെക്കാൾ, വായനക്കാരെ സജീവമായി ചിന്തിപ്പിക്കുന്ന 'റൈറ്റർലി' കൃതികൾക്കാണ് അദ്ദേഹം പ്രാധാന്യം നൽകിയത്. ഭാഷയെയും എഴുത്തിനെയും കുറിച്ച് ഇന്നും ലോകത്ത് നടക്കുന്ന ചർച്ചകളിൽ അദ്ദേഹത്തിൻ്റെ ആശയങ്ങൾ വലിയ സ്വാധീനം ചെലുത്തുന്നുണ്ട്.

Unit 4

Background

Post-structuralism is a way of thinking that started in the late 1900s. it challenges the idea that there are fixed rules or one "objective truth" in the world. Instead, thinkers like Jacques Derrida, Michel Foucault, and Roland Barthes argued that reality and meaning are always changing and depend on our own perspectives. They showed how language is connected to power and how it shapes what we believe is true. By moving away from simple, straight-line thinking, post-structuralism allows us to value many different human experiences and multiple truths instead of just one.

At its core, post-structuralism says there is no "perfect" knowledge separate from our own interpretations. A book or a text doesn't have just one meaning. Jacques Derrida developed "deconstruction" as a specific way to show that language is actually unstable and full of contradictions. This movement grew out of a time of great social change in the 1960s, like the student protests in Paris and the Vietnam War. Many thinkers felt that old, orderly ways of explaining the world (structuralism) were too narrow and failed to explain the messy, complicated reality of modern life.

People often ask about the difference between post-structuralism and deconstruction. Think of post-structuralism as the overall theory and deconstruction as the actual tool or method used to read a text. According to experts like Peter Barry, deconstructionists look for the gaps, silences, and contradictions in a piece of writing. Instead of seeing a story as a perfectly balanced whole, they show that it is full of conflicting ideas. By doing this, they uncover hidden meanings that the author might not have even realized were there, proving that no single interpretation is ever final.

ഇരുപതാം നൂറ്റാണ്ടിന്റെ രണ്ടാം പകുതിയോടെ രൂപപ്പെട്ട ഒരു ചിന്താഗതിയാണ് പോസ്റ്റ്-സ്ട്രക്ചറലിസം. ലോകത്ത് മാറ്റമില്ലാത്ത ചില സത്യങ്ങളുണ്ടെന്ന പഴയ ധാരണകളെ ഇത് തിരുത്തുന്നു. ഓരോരുത്തരും കാര്യങ്ങളെ എങ്ങനെ കാണുന്നു എന്നതിനനുസരിച്ച് സത്യങ്ങളും അർത്ഥങ്ങളും മാറിക്കൊണ്ടിരിക്കുമെന്നാണ് ജാക്വസ് ഡെറിഡയെയും മിഷേൽ ഫൂക്കോയെയും പോലുള്ള പണ്ഡിതന്മാർ പറഞ്ഞത്. ഭാഷയും അധികാരവും തമ്മിലുള്ള ബന്ധത്തെക്കുറിച്ചും, നമ്മുടെ അറിവുകൾ എങ്ങനെയാണ് നിർമ്മിക്കപ്പെടുന്നത് എന്നതിനെക്കുറിച്ചും അവർ പുതിയ പാഠങ്ങൾ നൽകി. ഒരേയൊരു ശരി എന്നതിന് പകരം പലതരം അനുഭവങ്ങളെയും കാഴ്ചപ്പാടുകളെയും ബഹുമാനിക്കാൻ ഈ ചിന്താഗതി നമ്മളെ പഠിപ്പിക്കുന്നു.

നമ്മുടെ കാഴ്ചപ്പാടുകൾക്ക് പുറത്ത് 'സത്യം' എന്നൊന്ന് നിലനിൽക്കുന്നില്ലെന്നും, ഒരു പുസ്തകത്തിന് ഒരേയൊരു അർത്ഥം മാത്രമേയുള്ളൂ എന്ന് കരുതുന്നത് തെറ്റാണെന്നും ഈ സിദ്ധാന്തം പറയുന്നു. ഭാഷയിലെ വൈരുദ്ധ്യങ്ങളെയും അസ്ഥിരതയെയും പുറത്തുകൊണ്ടുവരാൻ ജാക്വസ് ഡെറിഡ 'ഡീ കൺസ്ട്രക്ഷൻ' എന്ന രീതി വികസിപ്പിച്ചു. 1960-കളിൽ ഉണ്ടായ വിയറ്റ്നാം യുദ്ധം, പാരീസിലെ വിദ്യാർത്ഥി സമരങ്ങൾ തുടങ്ങിയ വലിയ സംഭവങ്ങൾ ലോകത്തോടുള്ള ആളുകളുടെ കാഴ്ചപ്പാട് മാറ്റിമറിച്ചു. പഴയ രീതിയിലുള്ള ചിട്ടയായ പഠനരീതികൾ (structuralism) ആധുനിക ലോകത്തിലെ സങ്കീർണ്ണതകൾ വിവരിക്കാൻ മതിയാകില്ല എന്ന തിരിച്ചറിവിൽ നിന്നാണ് ഈ പുതിയ ചിന്താഗതി ഉണ്ടായത്.

പോസ്റ്റ്-സ്ട്രക്ചറലിസവും ഡീ കൺസ്ട്രക്ഷനും തമ്മിലുള്ള വ്യത്യാസം പലർക്കും സംശയമുണ്ടാക്കാറുണ്ട്. പോസ്റ്റ്-സ്ട്രക്ചറലിസം എന്നത് ഒരു വലിയ ആശയമാണെങ്കിൽ, അത് ഉപയോഗിച്ച് ഒരു പുസ്തകത്തെ എങ്ങനെ പരിശോധിക്കാം എന്നതിനെയാണ് ഡീ കൺസ്ട്രക്ഷൻ എന്ന് വിളിക്കുന്നത്. പീറ്റർ ബാരിയെപ്പോലുള്ള വിദഗ്ധർ പറയുന്നത്, ഒരു എഴുത്തിനുള്ളിലെ വിടവുകളും വൈരുദ്ധ്യങ്ങളും

[illegible]

1.4.2 Deconstruction of Sign

Deconstruction changes the way we think about language by showing that words do not have fixed or permanent meanings. While older thinkers believed language followed strict, stable rules, Derrida argued that meaning depends entirely on the situation or context. He explained that a word (the signifier) doesn't have a solid link to the idea it represents (the signified). Instead, the true meaning of a word is always "delayed" because we can only understand one word by comparing it to other words in a huge network.

Derrida also questioned the habit of dividing ideas into pairs where one is seen as "better" than the other, such as speech vs. writing or reality vs. appearance. He showed that these pairs are actually tied together and you cannot have one without the other. This means that no single part of the pair is more important. Because of this, every book or text can be understood in many different ways. There is no final "correct" answer, and the reader plays a huge role in creating meaning. This way of thinking has deeply influenced how we study literature and culture today, helping us see that communication is much more complex than it looks.

[illegible]

1.4.3 Decentering

Decentering" is a major idea in post-structuralism that rejects the belief that there is one fixed "center" for truth, identity, or power. It aims to shake up the dominant systems that claim to have the only correct meaning. Instead of one universal truth, it highlights that reality depends on many different perspectives.

It recognizes that people's backgrounds—like their culture and history—shape how they see the world.

Famous thinkers like Jacques Derrida helped develop this idea. He argued that language doesn't have a solid center because the meaning of a word is always shifting and depends on other words. This means there isn't just one way to interpret a text. Similarly, Michel Foucault showed that what we call "knowledge" changes depending on the time period we live in. He argued that every era has its own way of organizing truth, so there is no single "universal truth" that lasts forever. Ultimately, decentering is a tool that breaks down these fixed centers, making room for diverse voices and a deeper, more varied understanding of our world.

[illegible] '[illegible]' (Decentering). [illegible] '[illegible]' [illegible] [illegible]. [illegible] [illegible] [illegible]

പാശ്ചാത്യ തത്വശാസ്ത്രങ്ങൾ 'ലോഗോസ്' (Logos) അഥവാ യുക്തിക്കും സംസാരത്തിനും നൽകുന്ന അമിത പ്രാധാന്യത്തെ വിമർശിക്കുന്ന ഒന്നാണ് 'ലോഗോസെൻട്രിസം' (Logocentrism). നമ്മൾ പറയുന്നതോ എഴുതുന്നതോ ആയ വാക്കുകളിലൂടെ ലോകത്തിലെ സത്യങ്ങളെ അതേപടി മനസ്സിലാക്കാൻ കഴിയുമെന്നായിരുന്നു പണ്ടുള്ളവർ വിശ്വസിച്ചിരുന്നത്. എന്നാൽ ഭാഷ എന്നത് അത്ര ലളിതമായ ഒന്നല്ലെന്ന് ജാക്വസ് ഡെറിഡയെപ്പോലുള്ള ചിന്തകർ വാദിച്ചു. ഓരോ കാലഘട്ടത്തിലെയും സംസ്കാരത്തിനനുസരിച്ച് മാറിക്കൊണ്ടിരിക്കുന്ന ഒരു സങ്കീർണ്ണമായ വലയാണ് ഭാഷയെന്ന് അവർ ചൂണ്ടിക്കാണിച്ചു.

എഴുത്തിനെക്കാൾ കൂടുതൽ പ്രാധാന്യം സംസാരത്തിന് നൽകുന്ന രീതിയെ ഡെറിഡ തൻ്റെ പുസ്തകത്തിലൂടെ ചോദ്യം ചെയ്തു. സംസാരം നേരിട്ടുള്ള ഒന്നാണെന്നും എഴുത്ത് അതിൻ്റെ ഒരു പകർപ്പ് മാത്രമാണെന്നും കരുതുന്നത് തെറ്റാണെന്ന് അദ്ദേഹം പറഞ്ഞു. "ഭാഷയ്ക്ക് പുറത്ത് ഒന്നുമില്ല" (There is no outside-text) എന്ന അദ്ദേഹത്തിൻ്റെ പ്രശസ്തമായ വാചകം അർത്ഥമാക്കുന്നത്, വാക്കുകൾക്ക് അപ്പുറത്തായി മാറ്റമില്ലാത്ത ഒരു സത്യം കണ്ടെത്തുക അസാധ്യമാണെന്നാണ്. വാക്കുകൾ തമ്മിലുള്ള ബന്ധത്തിലൂടെ മാത്രമേ നമുക്ക് കാര്യങ്ങൾ മനസ്സിലാക്കാൻ കഴിയൂ. ചുരുക്കത്തിൽ, യുക്തിക്കും സംസാരത്തിനും മാത്രം മുൻഗണന നൽകുന്ന പാശ്ചാത്യ രീതിയെ ലോഗോസെൻട്രിസം വിമർശിക്കുന്നു. ഭാഷയ്ക്ക് ഒരിക്കലും ലോകത്തെ അതിൻ്റെ പൂർണ്ണമായ സത്യത്തിൽ പ്രതിഫലിപ്പിക്കാൻ കഴിയില്ലെന്ന് ഇത് നമ്മളെ ഓർമ്മിപ്പിക്കുന്നു.

1.4.5 Aporia

"Aporia" is a Greek word that means an "impassable path" or a puzzle that cannot be solved. In post-structuralism, it refers to a moment of total confusion or a logical dead-end that happens when we try to explain a text or an idea. Jacques Derrida used this concept to show that language often fails to give us a single, clear answer. Instead, when we look closely at a text, we find contradictions and paradoxes that make it impossible to settle on one final meaning.

Post-structuralist thinkers use aporia as a strategy to shake up old ways of thinking. By showing that language is naturally full of these "dead-ends," they prove that traditional systems of knowledge are limited and often contradict themselves. Aporia breaks down the usual structures of thought and encourages us to look for multiple interpretations instead of just one. Essentially, it is a tool for doubt and uncertainty that helps us deconstruct dominant ideas and see that meaning is never as simple as it seems.

ഗ്രീക്ക് ഭാഷയിൽ "മുന്നോട്ട് പോകാൻ കഴിയാത്ത വഴി" അല്ലെങ്കിൽ "പരിഹരിക്കാൻ പറ്റാത്ത പ്രശ്നം" എന്നാണ് 'അപോറിയ' (Aporia) എന്ന വാക്കിന്റെ അർത്ഥം. നമ്മൾ ഒരു കാര്യത്തെക്കുറിച്ച് സംസാരിക്കുമ്പോഴോ ഒരു പുസ്തകം വായിക്കുമ്പോഴോ ഉണ്ടാകുന്ന വലിയൊരു ആശയക്കുഴപ്പത്തെയാണിത് സൂചിപ്പിക്കുന്നത്. ഭാഷയ്ക്ക് ഒന്നിനും കൃത്യമായ ഒരൊറ്റ അർത്ഥം നൽകാൻ കഴിയില്ലെന്ന് കാണിച്ചുതരാൻ ജാക്വസ് ഡെറിഡ ഈ വാക്ക് ഉപയോഗിച്ചു. നമ്മൾ ഒരു അർത്ഥം തേടി പോകുമ്പോൾ അത് പരസ്പരവിരുദ്ധമായ പല കാര്യങ്ങളിലേക്ക് നമ്മളെ എത്തിക്കുന്നു, ഒടുവിൽ എങ്ങോട്ടും പോകാൻ കഴിയാത്ത ഒരു അവസ്ഥയിൽ നമ്മൾ എത്തുന്നു. ഇതാണ് 'അപോറിയ'.

പഴയ രീതിയിലുള്ള അറിവുകളെയും ചിന്തകളെയും ചോദ്യം ചെയ്യാൻ വേണ്ടിയാണ് പോസ്റ്റ്-സ്ട്രക്ചറലിസ്റ്റ് ചിന്തകർ ഈ രീതി ഉപയോഗിക്കുന്നത്. ഭാഷയിൽ ഇത്തരം ആശയക്കുഴപ്പങ്ങൾ ഉണ്ടെന്ന് തെളിയിക്കുന്നതിലൂടെ, പഴയ സിദ്ധാന്തങ്ങൾ പൂർണ്ണമല്ലെന്ന് അവർക്ക് കാണിച്ചുതരാൻ സാധിച്ചു. ഒരൊറ്റ ശരി എന്നതിന് പകരം

പലതരത്തിലുള്ള അർത്ഥങ്ങൾ കണ്ടെത്താൻ ഇത് നമ്മളെ സഹായിക്കുന്നു. ചുരുക്കത്തിൽ, ഉറപ്പിച്ചു പറയാൻ പറ്റാത്ത ഒരു അവസ്ഥയാണിത്. ഈ സംശയവും ആശയക്കുഴപ്പവും ഉപയോഗിച്ചുകൊണ്ട് വായനക്കാരെ പുതിയ രീതിയിൽ ചിന്തിപ്പിക്കാനാണ് ഇവർ ശ്രമിക്കുന്നത്.

1.4.6 Supplement

The "supplement" is a major idea created by Jacques Derrida in his 1967 book, Of Grammatology. It challenges the simple way we think about things being either "present" or "absent." The main point is that no word or idea is ever complete by itself; it always needs something extra (a supplement) to give it meaning. These extra parts aren't just added on later; they are actually necessary for the original idea to exist in the first place. Derrida argues that since we understand words only by how they differ from other words, there is always a sense of incompleteness. The supplement sits in the middle—it is not fully there, but it isn't totally gone either.

Derrida used this to criticize old philosophical systems that claim to have one "perfect" core idea. He showed that these core ideas actually depend on the very things they try to exclude. For example, in Plato's philosophy, the "ideal world" is seen as the perfect truth, but we can only understand it through "imperfect" copies in our world. This means the perfect truth isn't self-sufficient; it needs the imperfect copies to be understood. A good example from literature is the Ghost in Shakespeare’s Hamlet. The Ghost isn't a living person (present), but it isn't just nothing (absent) either. It is a supplement that shows the existing world of the play is incomplete and unstable, forcing the characters to question what is real.

Ultimately, the concept of the supplement breaks down the old habits of ranking one thing over another, like favoring speaking over writing. it proves that meaning is never a finished product that stands alone. Instead, meaning is always "leaking" or depending on something else. By showing that every system is naturally incomplete, the supplement teaches us that language is much more complex and slippery than we usually realize.

ജാക്വസ് ഡെറിഡ തന്റെ 'ഓഫ് ഗ്രാമറ്റോളജി' എന്ന പുസ്തകത്തിലൂടെ അവതരിപ്പിച്ച ഒരു പ്രധാന ആശയമാണ് 'സപ്ലിമെന്റ്' (Supplement). ഒരു കാര്യം ഉണ്ട് അല്ലെങ്കിൽ ഇല്ല (Presence vs Absence) എന്ന ലളിതമായ വേർതിരിവിനെ ഇത് ചോദ്യം ചെയ്യുന്നു. ഏതൊരു വാക്കും ആശയവും തനിയെ പൂർണ്ണമല്ല എന്നതാണ് ഇതിന്റെ പ്രധാന തത്വം. അവയ്ക്ക് അർത്ഥം ലഭിക്കണമെങ്കിൽ മറ്റൊരു കാര്യം കൂടി (ഒരു സപ്ലിമെന്റ്) ആവശ്യമാണ്. ഈ അധികമായി വരുന്ന കാര്യം വെറുതെ കൂട്ടിചേർക്കുന്ന ഒന്നല്ല, മറിച്ച് ആദ്യത്തെ വാക്കിന് അർത്ഥമുണ്ടാകാൻ ഇത് അത്യാവശ്യവുമാണ്. അതായത്, ഒരു വാക്കിന്റെ അർത്ഥം എപ്പോഴും മറ്റൊന്നിനെ ആശ്രയിച്ചാണ് ഇരിക്കുന്നത്.

പഴയ തത്വശാസ്ത്രങ്ങൾ പലപ്പോഴും ഒരു വലിയ സത്യത്തെ കേന്ദ്രമാക്കിയാണ് ചിന്തിച്ചിരുന്നത്. എന്നാൽ ആ കേന്ദ്രം പോലും യഥാർത്ഥത്തിൽ പൂർണ്ണമല്ലെന്നും അത് മറ്റ് ചെറിയ കാര്യങ്ങളെ ആശ്രയിച്ചാണ് നിൽക്കുന്നതെന്നും ഡെറിഡ തെളിയിച്ചു. ഇതിന് ഉദാഹരണമായി ഷേക്സ്പിയറുടെ 'ഹാംലെറ്റ്' എന്ന നാടകത്തിലെ പ്രേതത്തെ (Ghost) കാണാം. ആ പ്രേതം ഒരു ജീവനുള്ള മനുഷ്യനല്ല, എന്നാൽ അത് വെറുമൊരു ഒന്നുമില്ലായ്മയുമല്ല. അത് അവിടെ ഒരു 'സപ്ലിമെന്റ്' ആയി വന്ന് നിലവിലുള്ള നിയമങ്ങളെയും ക്രമങ്ങളെയും

അസ്ഥിരപ്പെടുത്തുന്നു. ആ പ്രേതം ഇല്ലെങ്കിൽ ആ കഥ പൂർണ്ണമാകില്ല, എന്നാൽ അതിനെ പൂർണ്ണമായി നിർവ്വചിക്കാനും കഴിയില്ല.

ചുരുക്കത്തിൽ, അർത്ഥം എന്നത് എപ്പോഴും സ്വയം പൂർണ്ണമായ ഒന്നല്ല എന്ന് സപ്ലിമെന്റ് എന്ന ആശയം നമ്മളെ ഓർമ്മിപ്പിക്കുന്നു. സംസാരം എഴുത്തിനെക്കാൾ മികച്ചതാണെന്നോ, ഒരു കാര്യം മറ്റൊരു കാര്യത്തേക്കാൾ ഉയർന്നതാണെന്നോ ഉള്ള വിവേചനങ്ങളെ ഇത് ഇല്ലാതാക്കുന്നു. ഭാഷയും അറിവും നമ്മൾ വിചാരിക്കുന്നതിനേക്കാൾ സങ്കീർണ്ണമാണെന്നും, അവ എപ്പോഴും പരസ്പരം സഹായിച്ചും ആശ്രയിച്ചുമാണ് നിലനിൽക്കുന്നതെന്നും ഡെറിഡ ഇതിലൂടെ സമർത്ഥിക്കുന്നു.

1.4.7 Knowledge

Post-structuralism teaches us that knowledge is not a fixed or permanent truth. Instead, it is something that changes depending on the time and situation. Michel Foucault, a major thinker in this field, argued that knowledge is never "neutral." Instead, it is always tied to power. In his book The Order of Things, he introduced the idea of the "episteme," which is like a hidden set of rules for each historical era that decides what people are allowed to accept as "true."

Foucault further explained that power and knowledge work together, a concept he called "power/knowledge." In books like Discipline and Punish, he showed that power doesn't just stop people from doing things; it actually creates knowledge and sets the "normal" rules for how we should act. Post-structuralism encourages us to question everything we are told is a "fact," because those facts are often shaped by the society and power structures around us.

When it comes to power, post-structuralism says it isn't just something held by a king or a government. Instead, power is everywhere, moving through our everyday relationships. It works through "discourse"—the way we speak and think about things. Discourse decides what is "normal" and what is "wrong." For example, in the past, doctors used medical language to label homosexuality as a disease. This was a way of using "power/knowledge" to control people. When the way we talked about it changed later in history, the power structure changed too. This shows that power isn't a solid object, but something that shifts whenever our social conversations and knowledge change.

അറിവ് എന്നത് ഒരിക്കലും മാറാത്ത ഒന്നല്ല, മറിച്ച് കാലത്തിനനുസരിച്ച് മാറിക്കൊണ്ടിരിക്കുന്ന ഒന്നാണെന്നാണ് പോസ്റ്റ്-സ്ട്രക്ചറലിസം പറയുന്നത്. മിഷേൽ ഫൂക്കോ എന്ന ചിന്തകൻ്റെ അഭിപ്രായത്തിൽ, അറിവ് എന്നത് വെറുമൊരു നിഷ്പക്ഷമായ കാര്യമല്ല; അത് അധികാരവുമായി (power) ആഴത്തിൽ ബന്ധപ്പെട്ടു കിടക്കുന്നു. ഓരോ കാലഘട്ടത്തിലും ഏതാണ് 'ശരിയായ അറിവ്' എന്ന് തീരുമാനിക്കുന്ന ചില രഹസ്യ നിയമങ്ങളുണ്ടെന്ന് അദ്ദേഹം തൻ്റെ പുസ്തകത്തിൽ വിശദീകരിച്ചു. ഇതിനെ അദ്ദേഹം 'എപ്പിസ്റ്റീം' (episteme) എന്ന് വിളിച്ചു.

അധികാരവും അറിവും വേർപിരിക്കാൻ കഴിയാത്തവയാണെന്ന് ഫൂക്കോ വിശ്വസിച്ചു. അധികാരം ആളുകളെ അടക്കിഭരിക്കാൻ മാത്രമല്ല, പുതിയ അറിവുകൾ നിർമ്മിക്കാനും ഉപയോഗിക്കുന്നു. ഉദാഹരണത്തിന്, ഒരു സമൂഹത്തിൽ ഏതാണ് 'സാധാരണമായ പെരുമാറ്റം'

□□□□□ □□□□□□□□□□□□□□□□□ □ □□□□□□□□□□. □□□□□□□□□ □□□□□, □□□□□ □□□□□□□□□□ □□□□□□□□□□□□□ □□□□□□□□□□□□□ □□□□□□ □□□□□□□□□□□□□□, □□□□□□□□ □□□□□□□□□□□ □□□□□□□□□□ □□□□□□ □□□□□□□□□□□□□ □□□□□□□□□-□□□□□□□□□□□□□□□ □□□□□□ □□□□□□□□□□□□□□□□□.

□□□□□□□ □□□□□□ □□□ □□□□□□□□□□□□□ □□□□□□□□□□□□□□□□ □□□□□□□ □□□□□□□□□□□ □□□□□□□□; □□□ □□□□□□□□□□□ □□□□□ □□□□□□□□□□□□□ □□□□□□□ □□□□□□□□□□□□. □□□□□□ □□□□□□□□□□□□□□□ □□□□□□□□□□□□□□□□ □□□□□□□□□□ □□□□□□□□□□□□□□□□ (discourse) □□□□□□□ □□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□. □□□□□□□ □□□ □□□□□□ □□□□□□□ □□□□□□ □□□□□□ □□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□ □□□□□□□ □□□□□□ □□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□. □□□□□□□□ □□□□□□□□□□□ □□□□□□□□□□□□□□: □□□□□ □□□□□□□□□□□□□□□ □□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□ □□□ □□□□□□□□□□□□□□□ □□□□□□□□□□□□□□□. □□□□□ □□□ □□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□. □□□□□□□ □□□□□□□□ □□□□□□□□□□□□ □□□□□□□□ □□□□□ □□□□□□□□□□□□□□□ □□□□□□□□□□□□□□□□□□ □□□□□□□□□□ □□□ □□□□□□ □□□□□□□□□□□ □□□□□ □□□□□□□□. □□□□□□□□□□□□□□, □□□□□□□□ □□□□□□□ □□□□□□□□□ □□□□□□□□□□□□□□□□□□□□ □□□□□□□□, □□□□□□□□ □□□□□□□□ □□□□□□□□ □□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□ □□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□ □□□□□□□□.

1.4.9 Discourse

In post-structuralism, "discourse" is a key idea that describes how language, social habits, and institutions work together to shape how we understand the world. It isn't just about talking or writing; it is a system that creates and spreads knowledge. Michel Foucault explained that discourse is never neutral. Instead, it is a tool of power that decides what is considered "true" and how people should behave. To study this, Foucault used a method called "archaeology," which looks at how specific systems of knowledge and rules appeared at different points in history to reveal the power dynamics behind them.

For example, in his book *The Birth of the Clinic*, Foucault showed how medical language in the 18th and 19th centuries changed how we see illness. This medical discourse made some experts very powerful while ignoring other types of healing. Similarly, in *The History of Sexuality*, he argued that discourses in science and religion actually created labels like "homosexual" or "heterosexual" to control and judge people's desires. However, post-structuralists believe discourse is not permanent. It is always changing and being challenged. Through "discursive practices," people can resist the dominant rules and create their own new ways of thinking and being.

□□□, □□□□□□□ □□□□□□□, □□□□□□□□□□ □□□□□□ □□□□□□□ □□□□□ □□□□□□□ □□□□□□□ □□□□□□ □□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□ '□□□□□□□□□□' (Discourse) □□□□□ □□□□□□□□□□□□□□□. □□□ □□□□□□□□ □□□□□□□□□, □□□□□□□ □□□□□ □□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□ □□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□ □□□□□□□□□ □□□ □□□□ □□□□□□□□□□□□□. □□□□□□□□□□ □□□□□□□□□ □□□□□□□□□□□□□□□□□□□□ □□□□□ □□□□□□ □□□□□□□□□. □□□ □□□□□□□□□□□□□□□ □□□□□ '□□□□□' □□□□□□ □□□□□□□ □□□□□□ □□□□□□□□□ □□□□□□ □□□□□□□□□□□□□□□□□□□ □ □□□□□□□□□□□□□□□□□. □□□□□□□□□□ □□□□□□□□□ □□□□□□□□□□□ □□□□□□□□□□ □□□□□□□□□□□□□ □□□□□□□□□□□□□ □□□□□□□□ '□□□□□□□□□□□□' (archaeology) □□□□□ □□□□□□□□ □□□□□□□□□□□.

□□□□□□□□□□□□□, '□ □□□□□□ □□□ □ □□□□□□□□□□□' □□□□ □□□□□□□□□□□□, □□□□□□□□□□□ □□□□□□□□□□ □□□□□□□□□□□□□□□ □□□□□□□□□□□□□ □□□□□□□□□□ □□□□□□□□□□□□ □□□□□□□ □□□□□□□□□□□□□□□. □ □□□□□□□□□□□□□□□ □□□□□ □□□□□□□□ □□□□□□ □□□□□□□□ □□□□□□□

രീതിയെ തന്നെ മാറ്റിമറിക്കുകയും ചില അറിവുകൾക്ക് മാത്രം വലിയ അധികാരം നൽകുകയും ചെയ്തു. അതുപോലെ 'ദ ഹിസ്റ്ററി ഓഫ് സെക്ഷ്വാലിറ്റി' എന്ന പുസ്തകത്തിൽ, ലൈംഗികതയെക്കുറിച്ചുള്ള ചർച്ചകൾ എങ്ങനെയാണ് മനുഷ്യരെ 'ഹോമോസെക്ഷ്വൽ' അല്ലെങ്കിൽ 'ഹെറ്ററോസെക്ഷ്വൽ' എന്നിങ്ങനെ തരംതിരിക്കാനും നിയന്ത്രിക്കാനും ഉപയോഗിച്ചതെന്ന് അദ്ദേഹം ചൂണ്ടിക്കാട്ടി. എന്നാൽ ഈ ഡിസ്കോഴ്സുകൾ എന്നും ഒരുപോലെ നിൽക്കുന്നവയല്ല. ആളുകൾക്ക് ഇതിനെ ചോദ്യം ചെയ്യാനും പുതിയ ചിന്താഗതികൾ ഉണ്ടാക്കിയെടുക്കാനും സാധിക്കുമെന്ന് പോസ്റ്റ്-സ്ട്രക്ചറലിസം നമ്മെ പഠിപ്പിക്കുന്നു.

1.4.10 Jacques Derrida: "Structure, Sign and Play in the Discourse of Social Sciences"

In 1966, Jacques Derrida presented a famous essay called "Structure, Sign, and Play in the Discourse of Social Sciences." This work changed how we think about philosophy and society. At that time, many people believed in "structuralism," which said that everything in culture follows a set of hidden, fixed rules or "structures." These structures were supposed to have a solid "center" that kept everything stable and gave things a clear meaning. However, Derrida argued that this center is actually a myth. He said the center is never truly there; instead, it is always shifting or being replaced by new ideas and interpretations, which makes the whole structure unstable.

Derrida explained that these "centers" usually create strict boundaries, deciding what is "right" or "wrong" and who is "inside" or "outside." He argued that these divisions aren't natural but are just something people made up over time. He introduced the word "différance" to show that meaning is never finished or perfectly clear; it is always being delayed and pushed to the next word. Because there is no solid foundation or "ultimate truth," Derrida believed that many traditional scientific and social ideas are limited because they ignore or leave out different perspectives.

Instead of seeing language as a rigid cage, Derrida talked about "play." This means that language is actually creative, unpredictable, and open-ended. By "playing" with words and meanings, we can break down old, narrow ways of thinking. His goal was to make our understanding of the world more inclusive and open to many different interpretations. Even though his ideas were controversial, they taught scholars to stop looking for one single, fixed truth and instead appreciate how complex and ever-changing our world and language really are.

1966-ൽ ജാക്വസ് ഡെറിഡ അവതരിപ്പിച്ച "സ്ട്രക്ചർ, സൈൻ, ആൻഡ് പ്ലേ" എന്ന പ്രബന്ധം ചിന്താലോകത്ത് വലിയൊരു വിപ്ലവം തന്നെ സൃഷ്ടിച്ചു. അക്കാലത്ത് നിലനിന്നിരുന്ന 'സ്ട്രക്ചറലിസം' എന്ന ചിന്താഗതിയെയാണ് അദ്ദേഹം ഇതിലൂടെ വിമർശിച്ചത്. ലോകത്തിലെ എല്ലാ കാര്യങ്ങൾക്കും അച്ചടക്കമുള്ള ഒരു ഘടനയും (structure) അതിനെ നിയന്ത്രിക്കാൻ ഉറപ്പുള്ള ഒരു കേന്ദ്രവും (center) ഉണ്ടെന്നായിരുന്നു സ്ട്രക്ചറലിസ്റ്റുകൾ വിശ്വസിച്ചിരുന്നത്. എന്നാൽ അങ്ങനെയൊരു കേന്ദ്രം യഥാർത്ഥത്തിൽ ഇല്ലെന്നും, അത് എപ്പോഴും മാറിക്കൊണ്ടിരിക്കുന്ന ഒന്നാണെന്നും ഡെറിഡ വാദിച്ചു. ഈ കേന്ദ്രം മാറുന്നതോടെ ആ ഘടനയുടെ ഉറപ്പും ഇല്ലാതാകുന്നു.

നമ്മുടെ ചിന്തകളിൽ 'ശരി-തെറ്റ്' അല്ലെങ്കിൽ 'അകത്തുള്ളവർ-പുറത്തുള്ളവർ' എന്നിങ്ങനെ വിഭജനങ്ങൾ ഉണ്ടാക്കുന്നത് ഇത്തരം കേന്ദ്രങ്ങളാണ്. എന്നാൽ ഇവയൊന്നും പ്രകൃതിദത്തമല്ലെന്നും മനുഷ്യർ നിർമ്മിച്ചതാണെന്നും ഡെറിഡ പറഞ്ഞു. ഒരു വാക്കിന്റെ അർത്ഥം ഒരിക്കലും പൂർണ്ണമായി നമുക്ക് കിട്ടില്ലെന്നും അത് മറ്റൊരു വാക്കിലേക്ക് നീണ്ടുപോയ്ക്കൊണ്ടിരിക്കുമെന്നും വ്യക്തമാക്കാൻ അദ്ദേഹം 'ഡിഫറൻസ്' (différance) എന്ന പദം ഉപയോഗിച്ചു. ഒരു കാര്യത്തിന് ഒരേയൊരു സത്യം മാത്രമേയുള്ളൂ എന്ന് വിശ്വസിക്കുന്നത് മറ്റു പല കാഴ്ചപ്പാടുകളെയും തള്ളിക്കളയാൻ കാരണമാകുമെന്ന് അദ്ദേഹം മുന്നറിയിപ്പ് നൽകി.

ഭാഷയെ ഒരു നിശ്ചിത ചട്ടക്കൂടായി കാണുന്നതിന് പകരം അതിനെ ഒരു 'കളി' (play) പോലെ കാണാനാണ് അദ്ദേഹം നിർദ്ദേശിച്ചത്. അതായത്, ഭാഷ എന്നത് നിയമങ്ങൾക്കുള്ളിൽ ഒതുങ്ങുന്ന ഒന്നല്ല, മറിച്ച് അത് സർഗ്ഗാത്മകവും എപ്പോഴും മാറിക്കൊണ്ടിരിക്കുന്നതുമാണ്. പഴയതും ഇടുങ്ങിയതുമായ ചിന്താഗതികളിൽ നിന്ന് മാറി, ലോകത്തെ കൂടുതൽ വിശാലമായി കാണാൻ ഡെറിഡ നമ്മെ പ്രേരിപ്പിച്ചു. ഒരൊറ്റ ശരിയായ അർത്ഥം തിരയുന്നതിന് പകരം, പലതരത്തിലുള്ള വ്യാഖ്യാനങ്ങളെയും കാഴ്ചപ്പാടുകളെയും ഉൾക്കൊള്ളാൻ അദ്ദേഹത്തിന്റെ ഈ പ്രബന്ധം പണ്ഡിതന്മാരെ പഠിപ്പിച്ചു.

1.4.11 Roland Barthes: "Death of the Author"

In his 1967 essay, "The Death of the Author," Roland Barthes argues that we should stop focusing on an author’s life and intentions when we read a book.1

He
believes that as soon as a story is written, it belongs to the world and is separate from the person who wrote it. The author’s job is just to create the words; they don't get to decide what those words mean to everyone else. Barthes famously claimed that for the reader to truly come to life and find their own meaning, the "author" must metaphorically die.2

Barthes also explained that meaning in a book is not a fixed thing.3

He described
"readerly" texts as simple books where the meaning is obvious, while "writerly" texts are more complex and invite the reader to actively help create the meaning.4

Because the author is no longer the "boss" of the text, readers are
free to interpret stories based on their own lives, cultures, and biases.5

Every
time someone reads a book, they are essentially creating it anew.

This idea connects to the "intertext," which means that every book is actually a mix of ideas and references from many other books. No text is completely original; it is a web of existing symbols. Because of this, the reader is the most important person because they are the ones who connect all these different pieces together. By moving away from the author’s personal authority, Barthes shifted the focus to a more open way of studying literature where the reader's perspective is what matters most.6

റോളണ്ട് ബാർത്ത് 1967-ൽ എഴുതിയ "ദ ഡെത്ത് ഓഫ് ദ ഓതർ" (The Death of the Author) എന്ന ലേഖനം സാഹിത്യത്തെ നോക്കിക്കാണുന്ന രീതിയിൽ വലിയ മാറ്റങ്ങൾ വരുത്തി. ഒരു പുസ്തകം വായിക്കുമ്പോൾ അത് എഴുതിയ ആളിന്റെ ജീവിതത്തെക്കുറിച്ചോ അദ്ദേഹത്തിന്റെ ഉദ്ദേശ്യങ്ങളെക്കുറിച്ചോ ചിന്തിക്കേണ്ടതില്ല എന്നാണ് ബാർത്ത് പറയുന്നത്. ഒരു കൃതി എഴുതിക്കഴിഞ്ഞാൽ, അത് എഴുത്തുകാരനിൽ നിന്നും

സ്വതന്ത്രമായി മാറുന്നു. വായനക്കാരന് സ്വന്തമായി അർത്ഥങ്ങൾ കണ്ടെത്തണമെങ്കിൽ, എഴുത്തുകാരന്റെ അധികാരം അവസാനിക്കണം എന്ന് അദ്ദേഹം വാദിച്ചു. അതുകൊണ്ടാണ് "വായനക്കാരന്റെ ജനനം എഴുത്തുകാരന്റെ മരണത്തിലൂടെയാണ് സംഭവിക്കുന്നത്" എന്ന് അദ്ദേഹം പറഞ്ഞത്.

പുസ്തകങ്ങളിലെ അർത്ഥങ്ങൾ ഒരിക്കലും ഉറച്ചുനിൽക്കുന്നവയല്ലെന്ന് അദ്ദേഹം വിശ്വസിച്ചു. വായനക്കാരന് കാര്യമായൊന്നും ചെയ്യാനില്ലാത്ത ലളിതമായ പുസ്തകങ്ങളെ അദ്ദേഹം 'റീഡർലി' (readerly) എന്ന് വിളിച്ചു. എന്നാൽ വായനക്കാരെ ചിന്തിപ്പിക്കുകയും അവരെക്കൊണ്ട് അർത്ഥങ്ങൾ കണ്ടെത്തിക്കുകയും ചെയ്യുന്ന പുസ്തകങ്ങളെ അദ്ദേഹം 'റൈറ്റർലി' (writerly) എന്ന് വിളിച്ചു. എഴുത്തുകാരന്റെ നിയന്ത്രണം ഇല്ലാതാകുന്നതോടെ, വായനക്കാർക്ക് അവരുടെ സ്വന്തം അനുഭവങ്ങളും സംസ്കാരവും ഉപയോഗിച്ച് പുസ്തകങ്ങളെ പുതിയ രീതിയിൽ വ്യാഖ്യാനിക്കാൻ സ്വാതന്ത്ര്യം ലഭിക്കുന്നു. ഓരോ വായനയും ആ പുസ്തകത്തിന്റെ പുതിയൊരു നിർമ്മാണമാണ്.

ഒരു പുസ്തകവും തനിയെ ഉണ്ടായതല്ലെന്നും, അത് മറ്റനേകം പഴയ പുസ്തകങ്ങളുടെയും ആശയങ്ങളുടെയും ഒരു കൂടിച്ചേരലാണെന്നും ബാർത്ത് പറഞ്ഞു. ഇതിനെയാണ് 'ഇൻ്റർടെക്സ്റ്റ്' (intertext) എന്ന് വിളിക്കുന്നത്. ഒരു വലിയ അർത്ഥവലയുടെ ഭാഗമാണ് ഓരോ കൃതിയും. വായനക്കാരനാണ് ഈ അർത്ഥങ്ങളെ തമ്മിൽ ബന്ധിപ്പിക്കുന്നത്. അതുകൊണ്ട് തന്നെ, സാഹിത്യ പഠനത്തിൽ എഴുത്തുകാരനേക്കാൾ പ്രാധാന്യം വായനക്കാരന്റെ കാഴ്ചപ്പാടിനാണെന്ന് ബാർത്ത് നമ്മെ ബോധ്യപ്പെടുത്തുന്നു.

Unit 1

Background

The creators of psychoanalysis changed how we think about our minds, our secret desires, and why we act the way we do. They connected our conscious thoughts with the hidden "unconscious" part of our brain. Sigmund Freud was the leader of this movement. He explored dreams and the inner mind, which was a very bold thing to do at that time. He famously divided the human personality into three parts: the id (our basic instincts), the ego (our rational self), and the superego (our moral conscience).

Later, a French doctor named Jacques Lacan updated these ideas by mixing Freud’s work with the study of language. Lacan is famous for explaining how we develop our sense of "self." He introduced ideas like the "mirror stage" (when a child first recognizes themselves), the "symbolic order" (how society and language shape us), and the "Real" (things we cannot put into words). Lacan's work is very deep and complicated, but it has had a huge impact on how we study literature, culture, and what it means to be a person. The ideas of both Freud and Lacan are still very important in psychology and therapy today.

മനഃശാസ്ത്രത്തിലെ 'സൈക്കോ അനാലിസിസ്' (psychoanalysis) എന്ന വിഭാഗം നമ്മുടെ മനസ്സിനെക്കുറിച്ചും ആഗ്രഹങ്ങളെക്കുറിച്ചും അതുവരെ ഉണ്ടായിരുന്ന ധാരണകളെ പൂർണ്ണമായി മാറ്റിമറിച്ചു. സിഗ്മണ്ട് ഫ്രോയിഡ് ആയിരുന്നു ഈ ചിന്താഗതിയുടെ പിതാവ്. മനസ്സിന്റെ പുറമെ കാണുന്ന ഭാഗവും ഉള്ളിൽ ഒളിഞ്ഞു കിടക്കുന്ന 'അബോധമനസ്സും' (unconscious) തമ്മിലുള്ള ബന്ധത്തെക്കുറിച്ച് അദ്ദേഹം പഠിച്ചു. സ്വപ്നങ്ങളെയും മനുഷ്യന്റെ ഉള്ളിലെ ആഗ്രഹങ്ങളെയും കുറിച്ച്

ധീരമായ നിരീക്ഷണങ്ങൾ അദ്ദേഹം നടത്തി. മനുഷ്യന്റെ വ്യക്തിത്വത്തിന് പ്രധാനമായും മൂന്ന് ഭാഗങ്ങളുണ്ടെന്ന് അദ്ദേഹം പറഞ്ഞു: നമ്മുടെ അടിസ്ഥാന വാസനകളായ 'ഇഡ്' (id), യുക്തിപൂർവ്വം ചിന്തിക്കുന്ന 'ഈഗോ' (ego), ശരിയും തെറ്റും തിരിച്ചറിയുന്ന മനസാക്ഷിയായ 'സൂപ്പർ ഈഗോ' (superego).

ഇരുപതാം നൂറ്റാണ്ടിൽ വന്ന ഫ്രഞ്ച് ഡോക്ടറായ ജാക്വസ് ലക്കാൻ ഈ ചിന്തകളെ കൂടുതൽ പരിഷ്കരിച്ചു. ഫ്രോയിഡിന്റെ ആശയങ്ങളെ ഭാഷാശാസ്ത്രവുമായി (linguistics) അദ്ദേഹം ബന്ധിപ്പിച്ചു. കുഞ്ഞുങ്ങൾ കണ്ണാടിയിൽ നോക്കി സ്വന്തം രൂപം തിരിച്ചറിയുന്ന 'മിറർ സ്റ്റേജ്' (mirror stage), സമൂഹം നമ്മളെ മാറ്റിയെടുക്കുന്ന 'സിംബോളിക് ഓർഡർ', വാക്കുകൾക്ക് അതീതമായ 'ദ റിയൽ' (the Real) എന്നിങ്ങനെയുള്ള പുതിയ ആശയങ്ങൾ അദ്ദേഹം അവതരിപ്പിച്ചു. ലക്കാന്റെ എഴുത്തുകൾ മനസ്സിലാക്കാൻ അല്പം പ്രയാസമാണെങ്കിലും സാഹിത്യം, സംസ്കാരം, തത്വശാസ്ത്രം എന്നീ മേഖലകളിൽ അവ വലിയ സ്വാധീനം ചെലുത്തിയിട്ടുണ്ട്. ഇന്നും മനഃശാസ്ത്ര ചികിത്സാ രംഗത്തും മനുഷ്യസ്വഭാവം മനസ്സിലാക്കുന്നതിലും ഈ രണ്ട് ചിന്തകരുടെയും പങ്ക് വളരെ വലുതാണ്.

2.1.1 Sigmund Freud

Sigmund Freud was an Austrian doctor who created psychoanalysis, a new way to understand how the human mind and behavior work. His work changed everything in psychology and psychiatry because he focused on the "unconscious"—the part of the mind we aren't aware of. He introduced famous ideas like the id, ego, and superego, as well as the Oedipus complex and the idea of repression (hiding painful memories). While his focus on dreams and sexuality was controversial, his ideas are still the foundation for how we study the human spirit today.

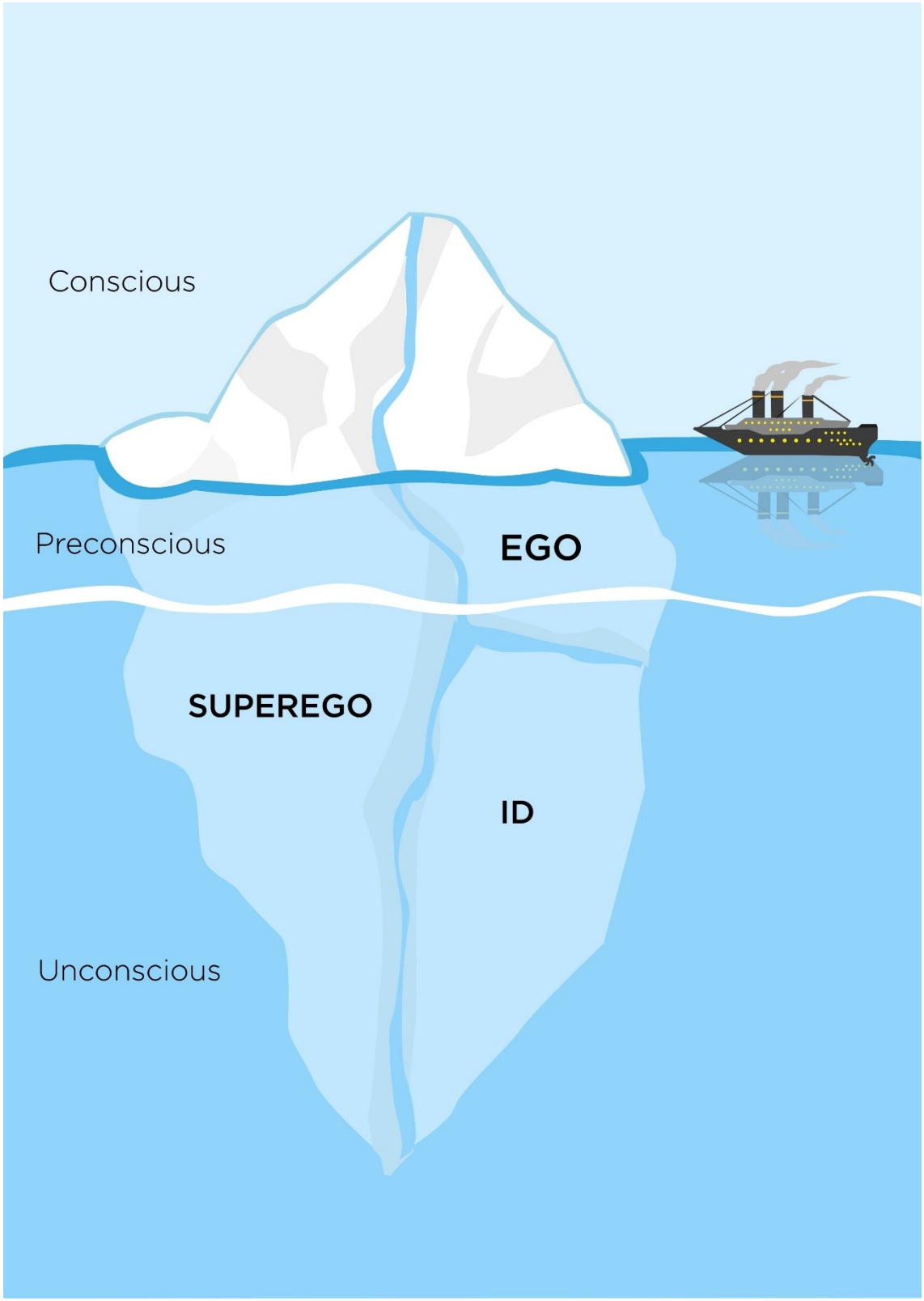

Freud started his journey in the late 1800s while treating patients with emotional and nervous disorders. Working with his teacher, Josef Breuer, he discovered that many psychological problems came from painful memories that patients had "repressed" or hidden in their unconscious minds. They wrote about this in their 1905 book, *Studies on Hysteria*. To help these patients, they used a method called **catharsis**. This involved getting the patient to talk about and remember

their traumatic past. The goal was to bring those hidden memories into the light so the patient could feel an emotional release and get better.

□□□□□□□□□□□□□□□□□ '□□□□□□ □□□□□□□□□' □□□□ □□□□□□□□□□□□□ □□□□□□□□□ □□□□□□□□□ □□□□□□□□. □□□□□□□□□□ □□□□□□□□□□□□ □□□□□□□□□□□□□□□□□ □□□□□□□□□ □□□□□□□□ □□□□□□□□□□□□□ □□□ □□□□□□□□□□□□□□ □□□□□□□□ □□□□□□□□□ □□□□□□□□. □□□□□ □□□□□□□□□□□□□ □□□□□□□□□□□□□□ □□□□□□□□□□□□□□□ □□□□□□□□ □□□ '□□□□□□□□□□□' (unconscious) □□□□□□□□□□ □□□□□□□□ □□□□□□□□□□. □□□□□□□□□□□□□□□ □□□**,** □□□**,** □□□□□□□ □□□ □□□□□□□□□ □□□□□□□□□□, □□□□□□ □□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□ □□□□□□□□ □□□□□□□□ □□□□□□□□□ □□□□□□□ □□□□□□□□□□□ □□□□□□□□□□□ □□□□ □□□□□□□□□□□. □□□□□□□□□□□□□□□□ □□□□□□□□□□□ □□□□□□□ □□□□□□□□□□□□□□□ □□□□□□□□□□□□ □□□□□□□□□□□□□□□□□ □□□□□□□□□□□□□ □□□□□□□□□□□ □□□□ □□□□□□□□□□□□□□□□□□□□

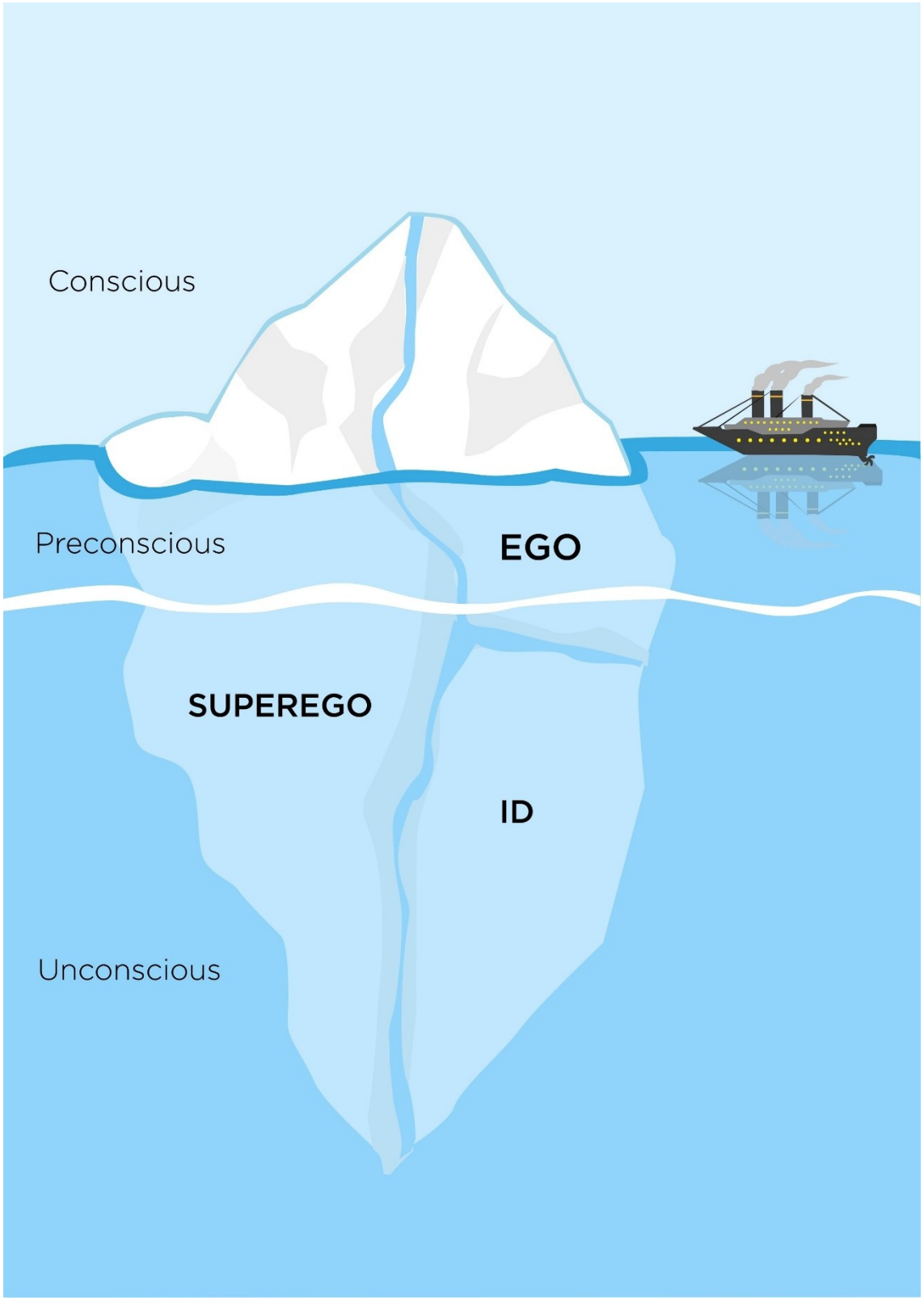

Shutterstock

Later, in his 1923 work *The Ego and the Id*, Freud created a complete model of how the mind is structured. He divided the mind into three parts: the **id**, the **ego**, and the **superego**. The **id** is the part we are born with that wants everything right away, like basic instincts. The **ego** is the rational part that deals with the

real world and tries to balance our desires. The **superego** is like our moral compass, holding the rules we learn from society. Freud believed that these three parts are always in conflict with each other, which explains why human behavior is so complicated. The goal of psychoanalytic therapy is to help people understand these hidden inner battles by bringing them into their conscious awareness.

[illegible] 1900-[illegible] '[illegible]' [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible]. [illegible] [illegible] '[illegible]' [illegible] [illegible]. [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible]: [illegible] '[illegible]' (Manifest content), [illegible] [illegible] [illegible]. [illegible] '[illegible]' (Latent content), [illegible] [illegible] [illegible]. [illegible], [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible].

[illegible] 1923-[illegible] '[illegible]' [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] **(id),** [illegible] **(ego),** [illegible] **(superego)** [illegible] [illegible]. '[illegible]' [illegible] [illegible] [illegible]; [illegible] [illegible] [illegible]. '[illegible]' [illegible] [illegible] [illegible] [illegible]. '[illegible] [illegible]' [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible]. [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible]

keep peace, they created social rules, religious rituals, and "taboos" (things that are forbidden). According to Freud, this was the beginning of social order and laws in human history.8

കുട്ടിക്കാലത്തെ അനുഭവങ്ങളാണ് ഒരാളുടെ മുതിർന്നകാലത്തെ സ്വഭാവം തീരുമാനിക്കുന്നത് എന്ന് ഫ്രോയിഡ് വിശ്വസിച്ചു. ഇതിനായി അദ്ദേഹം 'സൈക്കോസെക്ഷ്വൽ ഡെവലപ്മെന്റ്' (psychosexual development) എന്നൊരു സിദ്ധാന്തം അവതരിപ്പിച്ചു.

9 കുട്ടികൾ വളർച്ചയുടെ അഞ്ച് ഘട്ടങ്ങളിലൂടെയാണ്
(ഓറൽ, ഏനൽ, ഫാലിക്, ലേറ്റന്റ്, ജെനിറ്റൽ) കടന്നുപോകുന്നത്. ഓരോ ഘട്ടത്തിലും ശരീരത്തിന്റെ ഓരോ ഭാഗങ്ങൾക്കായിരിക്കും കുട്ടി കൂടുതൽ പ്രാധാന്യം നൽകുന്നത്. ഈ ഘട്ടങ്ങളിൽ എന്തെങ്കിലും മാനസികമായ തടസ്സങ്ങൾ ഉണ്ടായാൽ അത് മുതിർന്നുകഴിയുമ്പോഴുള്ള സ്വഭാവത്തെ ബാധിക്കും. 'ത്രീ എസ്സേയ്സ് ഓൺ ദ തിയറി ഓഫ് സെക്ഷ്വാലിറ്റി' എന്ന പുസ്തകത്തിൽ അദ്ദേഹം ഇതിനെക്കുറിച്ച് വിശദമായി എഴുതിയിട്ടുണ്ട്. ലൈംഗിക ഊർജ്ജത്തെയും (libido), കുട്ടികൾക്ക് മാതാപിതാക്കളോട് തോന്നുന്ന സങ്കീർണ്ണമായ വികാരങ്ങളെയും (Oedipus complex) കുറിച്ച് അദ്ദേഹം ഇതിൽ വിവരിക്കുന്നു.

'ടോട്ടം ആൻഡ് ടാബൂ' (Totem and Taboo) എന്ന പുസ്തകത്തിൽ മനുഷ്യസമൂഹം എങ്ങനെയാണ് ഉണ്ടായതെന്ന തന്റെ നിഗമനങ്ങൾ ഫ്രോയിഡ് പങ്കുവെച്ചു.

10 പണ്ട്
മനുഷ്യർ കൂട്ടമായി ജീവിച്ചിരുന്നപ്പോൾ അതിനൊരു ശക്തനായ നേതാവ് (അച്ഛൻ) ഉണ്ടായിരുന്നുവെന്നും, ആ നേതാവിനെ മറ്റുള്ളവർ കൊലപ്പെടുത്തിയെന്നും അദ്ദേഹം വിഭാവനം ചെയ്തു. ഈ കൊലപാതകത്തിന് ശേഷം അവർക്ക് വലിയ കുറ്റബോധം തോന്നുകയും, അത് പരിഹരിക്കാൻ വേണ്ടി അവർ ചില നിയമങ്ങളും ആചാരങ്ങളും വിലക്കുകളും (taboos) ഉണ്ടാക്കിയെന്നും അദ്ദേഹം വാദിച്ചു. ഇങ്ങനെയാണ് ഇന്നത്തെ സമൂഹത്തിലെ നിയമങ്ങളും ചിട്ടകളും ഉണ്ടായതെന്നാണ് ഫ്രോയിഡിന്റെ അഭിപ്രായം.

2.1.1.5 The Defense Mechanisms and Anxiety

As Freud developed his ideas, he introduced "defense mechanisms."1

These are
secret mental tricks the brain uses automatically to handle stress and protect us from painful feelings.2

Sigmund’s daughter, Anna Freud, expanded on this in her
1936 book.3

She explained common tactics like repression (hiding memories),
denial (refusing to believe the truth), displacement (taking out feelings on the wrong person), and projection (blaming others for our own flaws).4

By studying
children, she showed how these mechanisms help people survive trauma and loss. These tools show how the mind creates a shield to stay safe from inner emotional battles.5

In his 1930 book, Civilization and Its Discontents, Sigmund
Freud looked at the conflict between what people want and what society allows.6 He argued that to live together peacefully in a "civilization," humans have to give up or hide many of their natural instincts. This constant self-control makes people feel unhappy or frustrated. The book explores the high price we pay—in terms of mental peace—to live in an organized society. Freud showed that our personal happiness is often at odds with the rules of the world around us, adding a social and cultural layer to his psychological theories.

മനസ്സിലുണ്ടാകുന്ന ഉത്കണ്ഠകളെയും വിഷമങ്ങളെയും നേരിടാൻ നമ്മുടെ മനസ്സ് സ്വയം ഉപയോഗിക്കുന്ന വിദ്യകളെയാണ് 'ഡിഫൻസ് മെക്കാനിസം' (defense mechanisms) എന്ന് വിളിക്കുന്നത്. ഫ്രോയിഡിന്റെ മകളായ അന്ന ഫ്രോയിഡ് ആണ് 1936-ൽ പുറത്തിറങ്ങിയ തന്റെ പുസ്തകത്തിലൂടെ ഇതിനെക്കുറിച്ച് കൂടുതൽ വ്യക്തമാക്കിയത്. കാര്യങ്ങൾ മറന്നുകളയുക (repression), സത്യം അംഗീകരിക്കാൻ മടിക്കുക (denial), ഒരാളോടുള്ള ദേഷ്യം മറ്റൊരാളോട് തീർക്കുക (displacement),

സ്വന്തം കുറ്റങ്ങൾ മറ്റുള്ളവരിൽ ആരോപിക്കുക (projection) എന്നിങ്ങനെയുള്ള പല രീതികളെക്കുറിച്ച് അവർ വിവരിച്ചു. പ്രത്യേകിച്ച് കുട്ടികൾ വലിയ സങ്കടങ്ങളെയും ആഘാതങ്ങളെയും അതിജീവിക്കാൻ ഇത്തരം മാനസിക കവചങ്ങൾ എങ്ങനെ ഉപയോഗിക്കുന്നു എന്ന് അവർ പഠിപ്പിച്ചു.

1930-ൽ എഴുതിയ 'സിവിലൈസേഷൻ ആൻഡ് ഇറ്റ്സ് ഡിസ്കണ്ടന്റ്സ്' (Civilization and Its Discontents) എന്ന പുസ്തകത്തിൽ, വ്യക്തിപരമായ ആഗ്രഹങ്ങളും സമൂഹത്തിന്റെ നിയമങ്ങളും തമ്മിലുള്ള സംഘർഷത്തെക്കുറിച്ച് സിഗ്മണ്ട് ഫ്രോയിഡ് വിവരിക്കുന്നു. ഒരു പരിഷ്കൃത സമൂഹത്തിൽ ജീവിക്കുമ്പോൾ മനുഷ്യർക്ക് അവരുടെ പല സ്വാഭാവികമായ ആഗ്രഹങ്ങളെയും നിയന്ത്രിക്കേണ്ടി വരുന്നു. ഈ നിയന്ത്രണം മനുഷ്യരിൽ വലിയ അസംതൃപ്തിക്കും മാനസിക വിഷമങ്ങൾക്കും കാരണമാകുന്നു എന്ന് അദ്ദേഹം വാദിച്ചു. ഒരു സമൂഹമായി ജീവിക്കാൻ വേണ്ടി മനുഷ്യർ നൽകേണ്ടി വരുന്ന വലിയ വിലയെക്കുറിച്ചാണ് ഈ പുസ്തകം ചർച്ച ചെയ്യുന്നത്. നമ്മുടെ ഉള്ളിലെ ആഗ്രഹങ്ങളും പുറത്തെ ലോകത്തെ നിയമങ്ങളും തമ്മിലുള്ള ഈ പോരാട്ടം മനുഷ്യന്റെ സന്തോഷത്തെ എങ്ങനെ ബാധിക്കുന്നു എന്ന് ഫ്രോയിഡ് ഇതിലൂടെ കാണിച്ചുതന്നു.

2.1.2. Jacques Lacan

Jacques Lacan was a famous French doctor who took Sigmund Freud’s ideas and added a new focus on language and how other people influence who we are.1

He

believed that our minds are shaped by three main parts: the Imaginary, the Symbolic, and the Real.

2

His work is very important because it changed how we
understand the human spirit in many areas, including psychology and culture.3

In 1949, Lacan introduced a very important idea called the "Mirror Stage." He explained that when a baby is between 6 and 18 months old, they see themselves in a mirror for the first time and realize, "That is me." This is a huge moment because, before this, the baby feels like a disorganized collection of parts.4

Seeing their reflection makes them feel "whole" and creates their sense of
"I" or ego. However, Lacan also noted a problem: the child starts to love this perfect "mirror image" more than their actual, messy self. This creates a permanent split in our personality between who we really are and the "ideal" version we see of ourselves.5

This idea helps us understand why identity and self-
image are so complicated for humans.

ഫ്രഞ്ച് മനോരോഗ വിദഗ്ധനായിരുന്ന ജാക്വസ് ലക്കാൻ, സിഗ്മണ്ട് ഫ്രോയിഡിന്റെ ആശയങ്ങളെ അടിസ്ഥാനമാക്കി പുതിയൊരു ചിന്താഗതി വികസിപ്പിച്ചെടുത്തു. ഭാഷയും നമ്മുടെ ചുറ്റുമുള്ള സമൂഹവും എങ്ങനെയാണ് ഒരാളുടെ വ്യക്തിത്വത്തെ രൂപപ്പെടുത്തുന്നത് എന്നതിനാണ് അദ്ദേഹം മുൻഗണന നൽകിയത്. നമ്മുടെ മനസ്സിന്റെ പ്രവർത്തനത്തെ മനസ്സിലാക്കാൻ 'ഇമാജിനറി' (Imaginary), 'സിംബോളിക്' (Symbolic), 'റിയൽ' (Real) എന്നിങ്ങനെ മൂന്ന് തലങ്ങൾ അദ്ദേഹം അവതരിപ്പിച്ചു. മനഃശാസ്ത്രം മുതൽ സിനിമയും സാഹിത്യവും വരെയുള്ള മേഖലകളിൽ അദ്ദേഹത്തിന്റെ ആശയങ്ങൾ വലിയ മാറ്റങ്ങൾ കൊണ്ടുവന്നു.

ലക്കാന്റെ ഏറ്റവും പ്രശസ്തമായ കണ്ടെത്തലുകളിൽ ഒന്നാണ് 'മിറർ സ്റ്റേജ്' (Mirror Stage) അഥവാ കണ്ണാടി ഘട്ടം. ഒരു കുഞ്ഞ് ആദ്യമായി കണ്ണാടിയിൽ സ്വന്തം രൂപം കണ്ട് തിരിച്ചറിയുന്ന ആ നിമിഷത്തെക്കുറിച്ചാണ് അദ്ദേഹം ഇതിൽ പറയുന്നത്. ഈ നിമിഷം കുഞ്ഞിന്റെ വ്യക്തിത്വ രൂപീകരണത്തിൽ വളരെ പ്രധാനമാണ്. അതുവരെ തന്റെ ശരീരത്തെ പല കഷണങ്ങളായി കണ്ടിരുന്ന കുഞ്ഞ്, കണ്ണാടിയിലെ രൂപത്തിലൂടെ താൻ ഒരു 'പൂർണ്ണ രൂപമാണെന്ന്' ആദ്യമായി തിരിച്ചറിയുന്നു.

6 ഇത്
കുഞ്ഞിന് വലിയ സന്തോഷവും ആത്മവിശ്വാസവും നൽകുന്നു. എന്നാൽ ഇതിലൊരു പ്രശ്നമുണ്ടെന്ന് ലക്കാൻ പറയുന്നു; കുഞ്ഞ് കണ്ണാടിയിൽ കാണുന്ന ആ

'പെർഫെക്റ്റ്' രൂപത്തോട് ഇഷ്ടം തോന്നുകയും യഥാർത്ഥത്തിലുള്ള തന്നെക്കാൾ പ്രാധാന്യം ആ ബിംബത്തിന് നൽകുകയും ചെയ്യുന്നു. ഇത് മനുഷ്യന്റെ മനസ്സിൽ തന്നോടുതന്നെ ഒരുതരം വിഭജനമുണ്ടാക്കാൻ കാരണമാകുന്നു. നമ്മുടെ വ്യക്തിത്വവും സ്വയം തോന്നിയിട്ടുള്ള ഇമേജും ഇത്ര സങ്കീർണ്ണമാകാൻ കാരണം ഇതാണെന്ന് അദ്ദേഹം സമർത്ഥിക്കുന്നു.

2.1.2.2 Return to Freud

In the 1950s, Jacques Lacan began a new phase in his career by looking much more closely at Sigmund Freud’s original writings. He wanted to bring back the true depth of Freud's ideas, which he felt had been watered down and made too simple by other psychologists over the years. This movement was called the "Return to Freud." However, Lacan didn't just repeat what Freud said; he used the science of language (linguistics) and the structure of society to explain these old ideas in a fresh way. He strongly believed that the "unconscious" mind is deeply connected to how we use language. By focusing on this complexity, Lacan completely changed the way psychoanalysis was studied, making this a very important moment in his professional life.

1950-കളിൽ ജാക്വസ് ലക്കാൻ തന്റെ ശ്രദ്ധ മുഴുവൻ സിഗ്മണ്ട് ഫ്രോയിഡിന്റെ പുസ്തകങ്ങളിലേക്ക് തിരിച്ചു. ഫ്രോയിഡിന്റെ യഥാർത്ഥ ആശയങ്ങൾ കാലക്രമേണ മറ്റു പലരും ചേർന്ന് വളരെ ലളിതമാക്കി മാറ്റിയെന്നും അതിന്റെ ആഴം നഷ്ടപ്പെട്ടുവെന്നും ലക്കാൻ വിശ്വസിച്ചു. ഇതിനെ തിരിച്ചുപിടിക്കാനായി അദ്ദേഹം തുടങ്ങിയ നീക്കമാണ് "റിട്ടേൺ ടു ഫ്രോയിഡ്" (Return to Freud) എന്നറിയപ്പെടുന്നത്. എന്നാൽ ഫ്രോയിഡ് പറഞ്ഞത് അതേപടി ആവർത്തിക്കുകയല്ല അദ്ദേഹം ചെയ്തത്; മറിച്ച് ഭാഷാശാസ്ത്രത്തിന്റെയും (linguistics) സാമൂഹിക ഘടനയുടെയും സഹായത്തോടെ ആ ആശയങ്ങൾക്ക് പുതിയൊരു വ്യാഖ്യാനം നൽകുകയാണ് ചെയ്തത്. നമ്മുടെ അബോധമനസ്സും ഭാഷയും തമ്മിൽ വലിയൊരു ബന്ധമുണ്ടെന്ന് അദ്ദേഹം ഉറച്ചു വിശ്വസിച്ചു. ഫ്രോയിഡിന്റെ ചിന്തകളെ കൂടുതൽ ആഴത്തിൽ പഠിക്കാനുള്ള ലക്കാന്റെ ഈ ശ്രമം അദ്ദേഹത്തിന്റെ ജീവിതത്തിലെയും മനോവിശ്ലേഷണ പഠനത്തിലെയും വളരെ പ്രധാനപ്പെട്ട ഒരു വഴിത്തിരിവായിരുന്നു.

2.1.2.3 The Symbolic Order and the Imaginary

Jacques Lacan created a three-part model to explain how our minds work. The first part is the Imaginary, which is all about the pictures, dreams, and fantasies we have, starting from when we were very small babies. The second part is the Symbolic Order, which is the world of language, rules, and culture. It is the system we use to talk to others and understand our place in society. The third part is the Real, which is the hardest to explain because it includes things that cannot be put into words. It represents pure, raw reality and often involves scary or painful feelings that language cannot fully describe. Together, these three layers help us understand why being human is so complicated and how our inner thoughts are formed.

നമ്മുടെ മനസ്സിന്റെ പ്രവർത്തനങ്ങളെ വിശദീകരിക്കാൻ ലക്കാൻ പ്രധാനമായും മൂന്ന് തലങ്ങളാണ് അവതരിപ്പിച്ചത്. ഇതിൽ ഒന്നാമത്തേത് 'ഇമാജിനറി' (The Imaginary) ആണ്. ഇത് ചിത്രങ്ങൾ, ഭാവനകൾ, നമ്മൾ കുഞ്ഞുങ്ങളായിരുന്നപ്പോഴുള്ള അനുഭവങ്ങൾ എന്നിവയുമായി ബന്ധപ്പെട്ടിരിക്കുന്നു. രണ്ടാമത്തേത് 'സിംബോളിക്

□□□□' **(The Symbolic Order)** □□□. □□□ □□□□□□□□□□ □□□□□□□□□□□□□□□□□□□□ □□□□□□□□□□□□□□□ □□□□□□□□. □□□□□□□□□□ □□□□□□□□□ □□□□□□□ □□□□□□□□□□□□□□□□□ □□□□□ □□□□□□□□□□□□□□ □□□ □ □□□□□□□□□□ □□□□□□□□□. □□□□□□□□□□□□□□ '□ □□□□' **(The Real)** □□□. □□□□□ □□□□□□□□□ □□□□□□□ □□□□□□□□□□□ □□□□□□□□□□□. □□□□□□□□□□□ □□□□□□□□□□□□□□□ □□□□□□□□□□□□□□□□, □□□□□□□□□ □□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□ □□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□ □□ □□□□□□□□□□□□□ □ □□□□□□□□□□□ □□□□□□□□□. □ □□□□□□□ □□□□□□□□□ □□□□□□□□□□ □□□□ □□□□□□□□□□□ □□□□□□□□□□□□□□□ □□□□□□□□□□ □□□□□□□□□□□□□□□□□.

2.1.2.4 Écrits

Écrits is a famous and highly important collection of writings by Jacques Lacan. Published in 1966, this book gathers together a wide variety of essays, lectures, and articles that he wrote over thirty years, from 1936 to 1966. It contains his most essential works, including papers that discuss the role of language in the mind and his unique ways of looking at Freud’s research. Through this collection, Lacan introduced his most famous ideas, such as the **mirror stage** and the three layers of the human mind: the **Real**, the **Symbolic**, and the **Imaginary**. Because the ideas in *Écrits* were so fresh and complex, it firmly established Lacan as one of the most brilliant and innovative thinkers in the world of psychoanalysis.

□□□□□□□□ □□□□□□□□□□ □□□□□□□□ □□□□□□□□□□□□□□□ □□□□□□□□□□□□□□□□□ □□□□□□□□□□□□□□□□□□ □□□ □□□□□□□□□□□ '□□□□□□' **(Écrits)**. 1936 □□□□ 1966 □□□□□□□□□ □□□□□□□□ □□□□□□□□□□ □□□□□□□□ □□□□□□□ □□□□□□ □□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□ □□□□□□□□ □□□□□□□□□□. 1966-□□□□ □ □□□□□□□□ □□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□. □□□□□□□□□□□□□□ □□□□□□□□□ □□□□□□□ □□□□□□□□□□□□ □□□□□□ □□□□□□□□ □□□□□□□□□□□□ □ □□□□□□□□ □□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□. □□□□□□□□□□ □□□□□□□□□□□□ □□□□□□□□□□ '□□□□ □□□□□□□□□', □□□□□□□□ □□□□□□□□□□□□ □□□□□□□ □□□□□□□□□ '□□□□□', '□□□□□□□□□□□', '□□□□□□□□□□' □□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□ □□□□□ □□□□□□□□□ □□□□□□□□□□□□□□□□. □□□□□□□□□□ □□□□□□□□ □□□□□ □□□□□□□□□□□□□ □□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□. □ □□□□□□□□ □□□□□□□□□□□□□□□□□□□□ □□□□□□□□ □□□□□□□□ □□□□□□□ □□□□□□□□□□□□□ □□□□□□□□□□ □□□□□□□□ □□□□□□□□ □□□□□□□□□□□□□□□□□□□□

തോന്നുന്ന വികാരങ്ങൾ ഡോക്ടറുടെ മേൽ ആരോപിക്കുന്ന രീതി (transference), നമ്മുടെ ഉള്ളിൽ നിന്ന് നമ്മെ നയിക്കുന്ന ആഗ്രഹം അല്ലെങ്കിൽ പ്രേരണ (drive). ഈ നാല് കാര്യങ്ങൾ എങ്ങനെയാണ് ചികിത്സാ രീതികളിൽ ഉപയോഗിക്കുന്നതെന്നും, മനുഷ്യന്റെ സ്വഭാവം മനസ്സിലാക്കാൻ ഇവ എത്രത്തോളം ആവശ്യമാണെന്നും അദ്ദേഹം ഈ പുസ്തകത്തിലൂടെ വിശദീകരിക്കുന്നു.

2.1.2.6 "The Borromean Knot' and Later Works

In the final part of his career, Jacques Lacan used a special symbol called the "Borromean Knot" to explain his ideas. This knot consists of three interlocking circles representing the Real, the Symbolic, and the Imaginary. The most important thing about this knot is that all three circles are tied together in such a way that if you cut or remove just one, the other two will immediately fall apart. Lacan used this to show that these three parts of our mind are completely dependent on each other; you cannot understand one without the others. This metaphor became a famous way for psychoanalysts to study how language, society, and our inner reality are all connected.

In his later years, Lacan went even deeper into how language and our secret desires shape who we are. He argued that our desires are always guided by the way we use words. He also introduced a new idea called the "sinthome." This refers to the unique, personal way each individual creates their own meaning or "tie" to stay mentally stable and deal with their unconscious mind. Even though he still used Freud’s basic ideas, Lacan’s later work went far beyond traditional methods. His legacy continues to influence many subjects like literature and philosophy, because he helped us understand the complicated relationship between what we want, how we speak, and how our minds work.

തന്റെ കരിയറിന്റെ അവസാന കാലഘട്ടത്തിൽ ലക്കാൻ അവതരിപ്പിച്ച ഒരു പ്രധാന ആശയമാണ് 'ബോറോമിയൻ നോട്ട്' (Borromean Knot). ഇത് പരസ്പരം കോർത്തുപിടിച്ചിരിക്കുന്ന മൂന്ന് വളയങ്ങൾ അടങ്ങുന്ന ഒരു രൂപമാണ്. നമ്മൾ നേരത്തെ പറഞ്ഞ റിയൽ (Real), സിംബോളിക് (Symbolic), ഇമാജിനറി (Imaginary) എന്നീ മൂന്ന് തലങ്ങളെയാണ് ഈ വളയങ്ങൾ സൂചിപ്പിക്കുന്നത്. ഈ രൂപത്തിന്റെ പ്രത്യേകത എന്താണെന്നുവെച്ചാൽ, ഇതിലെ ഏതെങ്കിലും ഒരു വളയം മുറിച്ചുമാറ്റിയാൽ ബാക്കി രണ്ടെണ്ണവും താനേ അഴിഞ്ഞു വീഴും. നമ്മുടെ മനസ്സിന്റെ ഈ മൂന്ന് വശങ്ങളും അത്രമേൽ പരസ്പരബന്ധിതമാണെന്നും ഒന്നിനെ മാറ്റിനിർത്തി മറ്റൊന്നിനെ മനസ്സിലാക്കാൻ കഴിയില്ലെന്നും ലക്കാൻ ഇതിലൂടെ സമർത്ഥിച്ചു.

പിന്നീടുള്ള തന്റെ എഴുത്തുകളിൽ ഭാഷയും നമ്മുടെ ആഗ്രഹങ്ങളും എങ്ങനെയാണ് ഒരു വ്യക്തിയെ രൂപപ്പെടുത്തുന്നത് എന്നതിനെക്കുറിച്ച് അദ്ദേഹം കൂടുതൽ ആഴത്തിൽ പഠിച്ചു. നമ്മുടെ ആഗ്രഹങ്ങൾ എല്ലായ്പ്പോഴും ഭാഷയിലൂടെയാണ് പുറത്തുവരുന്നത് എന്ന് അദ്ദേഹം പറഞ്ഞു. ഇതിനോടൊപ്പം 'സിന്തോം' (Sinthome) എന്ന പുതിയൊരു ആശയവും അദ്ദേഹം അവതരിപ്പിച്ചു. ഓരോ വ്യക്തിയും തങ്ങളുടെ അബോധമനസ്സിലെ സങ്കീർണ്ണതകളെ അതിജീവിക്കാനായി സ്വന്തമായി കണ്ടെത്തുന്ന ഒരു പ്രത്യേക രീതിയെയാണ് ഇത് സൂചിപ്പിക്കുന്നത്. ഫ്രോയിഡിന്റെ ആശയങ്ങളെ അടിസ്ഥാനമാക്കിയാണ് തുടങ്ങിയതെങ്കിലും, ലക്കാന്റെ പിൽക്കാല ചിന്തകൾ പരമ്പരാഗത രീതികളെക്കാൾ ഒരുപാട് മുന്നിലായിരുന്നു. സിനിമ, സാഹിത്യം, തത്വശാസ്ത്രം തുടങ്ങിയ മേഖലകളിൽ ഇന്നും അദ്ദേഹത്തിന്റെ ആശയങ്ങൾ വലിയ സ്വാധീനം ചെലുത്തുന്നു.

Unit 2

Background

Psychoanalytic theory is a groundbreaking way to study why humans act, think, and feel the way they do.[1] Its main idea is that the "unconscious mind"—the part of our brain we aren't aware of—is the biggest influence on our behavior, storing our hidden desires, memories, and struggles.[2] Sigmund Freud showed that our mental life is like a battle between what we know and what is hidden beneath the surface.[3] He created a model of the mind with three parts: the **id** (instincts), the **ego** (dealing with reality), and the **superego** (our sense of right and wrong).[4] He also explained "defense mechanisms" like **repression** and **projection**, which are tricks the mind uses to protect itself.[5] Furthermore, he showed how we grow through different childhood stages, from the oral phase to the genital phase, and how these early years shape who we become as adults.

Jacques Lacan and other later thinkers added even more to this field.[7] Like Freud, Lacan believed the unconscious was very important, but he also introduced the **Mirror Stage** to explain how babies first start to understand who they are.[8] He described human life using three layers: the **Imaginary** (images and fantasies), the **Symbolic** (language and rules), and the **Real** (the raw truth we can't put into words). Over time, many different experts have added their own ideas to psychoanalysis, creating a very deep and detailed map for understanding the complicated nature of the human mind.[9]

[illegible] (psychoanalysis).[10] [illegible] '[illegible]' (unconscious) [illegible].[11] [illegible], [illegible] [illegible] [illegible].[12] [illegible]. [illegible], [illegible] '[illegible]'[illegible], [illegible].

[illegible]. [illegible] '[illegible]' [illegible].

2.2.1 Defining Psychoanalysis

Experts like Terry Eagleton, Pramod K. Nayar, and Peter Barry explain that psychoanalysis is both a way to heal the mind and a way to study literature.

Terry Eagleton points out that it isn't just a theory; it is a practical medical treatment for people struggling with mental distress. To truly help a patient, Freud believed a doctor must look deep into their hidden, unconscious motivations rather than just looking at the surface problems. Pramod K. Nayar adds that when we use this in "psychoanalytic criticism," we look at books, art, and movies to find the "language of the unconscious." This means searching for hidden desires and secret feelings about sexuality that have been pushed away or forgotten.

Peter Barry further explains that this type of literary study uses the same techniques as a therapy session. In a clinic, a therapist encourages a patient to talk freely to bring hidden fears and conflicts into the light so they can be dealt with. Similarly, psychoanalytic criticism looks at a story to uncover the repressed fears or inner battles hidden within the characters or the plot. This whole approach is based on specific scientific ideas about how our minds, basic instincts, and sexualities function together. By using these tools, we can understand the deep psychological issues that are buried in both people and the art they create.

[illegible]

[illegible]

2.2.2 Id, Ego, Superego

Sigmund Freud developed a famous model to explain how the human mind works, which he detailed in books like *The Interpretation of Dreams* and *Beyond the Pleasure Principle*. He divided the personality into three parts: the **Id**, the **Ego**, and the **Superego**. The **Id** is the part we are born with; it lives in our unconscious and follows the "pleasure principle," meaning it wants immediate

satisfaction for hunger, thirst, and biological urges without caring about rules. For example, a baby cries for food immediately because its Id is in control.

As we grow, the **Ego** develops to handle the real world. It follows the "reality principle" and acts like a referee. Its job is to find a balance between the Id’s wild desires and what is actually possible or safe in society. For instance, if you are angry, your Ego stops you from being violent and helps you find a calm way to express your feelings. Finally, the **Superego** is our moral center. It learns values from our parents and society, aiming for perfection. If we do something "wrong," the Superego makes us feel guilty or ashamed.

Freud also believed that dreams are the "royal road" to understanding our hidden thoughts. He explained that dreams have two layers. The **Manifest Content** is the actual story or images we remember when we wake up. The **Latent Content** is the secret, symbolic meaning hidden underneath that story. This hidden layer contains the desires and fears that our mind normally keeps locked away. By analyzing these symbols, psychoanalysts can discover the true conflicts a person is facing in their unconscious mind.

[illegible] [illegible] [illegible] [

In his 1900 book, Sigmund Freud argued that dreams are not just random, meaningless fragments created by a tired brain. Instead, they are the result of a very organized mental process designed to fulfill hidden wishes. Because these secret desires might be upsetting, our mind disguises them through a process called **"Dream Work."** This "dream work" changes the hidden meaning (**latent content**) into the story we actually see (**manifest content**) using four main methods. First is **Condensation**, where many different feelings or people are squeezed into one single image, like a strange animal representing multiple fears. Second is **Displacement**, where the mind shifts intense feelings from a scary topic to something safe, like dreaming about toys instead of a difficult relationship. Third is **Symbolization**, where objects like a dark forest or flying represent deeper ideas like the unknown or freedom. Finally, **Secondary Revision** happens when the brain tries to polish the dream into a logical story, even if it ends up a bit confusing.

We can understand this using an example of a person dreaming about being scared in a dark forest. The actual dream (manifest content) is the forest and the fear, but the hidden meaning (latent content) might be the person's real-life anxiety about their future. In this dream, **condensation** has combined all their various life stresses into just one image: the forest. **Displacement** has moved the fear from a specific problem (like a job or a bill) to the general setting of the woods. **Symbolization** uses the darkness to represent the "unknown" parts of the mind. Lastly, **secondary revision** tries to make this scary experience feel like a continuous story, filling in gaps to make it seem more like a real event.

[illegible] [illegible] [illegible], [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] 1900-[illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible]. [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible], [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible]. [illegible] [illegible] [illegible] '[illegible] [illegible]' **(Dream Work)** [illegible] [illegible]. [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible]. [illegible], [illegible] **(Condensation)**: [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible]. [illegible], [illegible] **(Displacement)**: [illegible] [illegible] [illegible] [illegible], [illegible] [illegible] [illegible] ([illegible] [illegible]) [illegible] [illegible]. [illegible], [illegible] **(Symbolisation)**: [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] ([illegible] [illegible] [illegible] [illegible]). [illegible], [illegible] [illegible] **(Secondary Revision)**: [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible].

[illegible] [illegible] [illegible]. [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible]. [illegible] [illegible] [illegible] '[illegible] [illegible]' ([illegible] [illegible]). [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] ([illegible] [illegible]) [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible]. [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] '[illegible]' [illegible] [illegible] [illegible] [illegible]. [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible]. [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible]. [illegible], [illegible] [illegible] [illegible] [illegible]

അനുഭവത്തെ ഒരു കഥ പോലെയാക്കി മാറ്റാൻ മനസ്സ് ശ്രമിക്കുന്നു. ഇത്തരത്തിലാണ് സങ്കീർണ്ണമായ വികാരങ്ങൾ ലളിതമായ സ്വപ്നങ്ങളായി മാറുന്നത്.

2.2.5 Oedipus Complex

The Oedipus Complex is a famous idea by Sigmund Freud named after a Greek myth about a man who accidentally killed his father and married his mother. Freud believed that between the ages of 3 and 6, children develop a secret attraction to their parent of the opposite sex and feel like rivals with the parent of the same sex. For example, a boy might want his mother’s full attention and feel jealous of his father. During this time, boys may feel "castration anxiety" (a fear of being punished by the father), while girls may feel "penis envy" (a feeling of lack or being different). To grow up healthily, the child must move past these feelings by trying to be like the same-sex parent and adopting their values. This process helps create the superego, or our moral conscience. If this conflict isn't resolved properly, it can cause personality problems later in life.

A classic example used to explain this is Shakespeare’s play, Hamlet. Some critics believe Hamlet struggles with an unresolved Oedipus Complex. He is deeply upset by his mother’s quick marriage to his uncle, Claudius, which feels like a betrayal of his love for her. He views his uncle as a hated rival who has taken his father’s place. Hamlet’s famous hesitation—his inability to kill Claudius — is sometimes interpreted as "castration anxiety," a fear of the powerful father figure. Because he cannot resolve these messy feelings and identify with a father figure, he remains trapped in emotional pain, which eventually leads to his tragic death.

സിഗ്മണ്ട് ഫ്രോയിഡ് അവതരിപ്പിച്ച വളരെ പ്രശസ്തമായ ഒരു ആശയമാണ് 'ഈഡിപ്പസ് കോംപ്ലക്സ്' (Oedipus Complex). ഗ്രീക്ക് പുരാണത്തിലെ ഈഡിപ്പസ് എന്ന രാജാവിന്റെ കഥയിൽ നിന്നാണ് ഈ പേര് വന്നത്. മൂന്ന് വയസ്സിനും ആറ് വയസ്സിനും ഇടയിലുള്ള കുട്ടികൾക്ക് വിപരീത ലിംഗത്തിലുള്ള മാതാപിതാക്കളോട് (ഉദാഹരണത്തിന് ആൺകുട്ടികൾക്ക് അമ്മയോട്) ഒരു പ്രത്യേക താല്പര്യവും, സ്വന്തം ലിംഗത്തിലുള്ള മാതാപിതാക്കളോട് (അച്ഛനോട്) ഒരുതരം മത്സരബുദ്ധിയോ അസൂയയോ തോന്നുമെന്നാണ് ഫ്രോയിഡ് പറയുന്നത്. ആൺകുട്ടികൾക്ക് അച്ഛൻ തന്നെ ശിക്ഷിക്കുമോ എന്ന ഭയവും (Castration Anxiety), പെൺകുട്ടികൾക്ക് തങ്ങളിൽ എന്തോ കുറവുണ്ടെന്ന തോന്നലും (Penis Envy) ഈ ഘട്ടത്തിൽ ഉണ്ടാകാം. കുട്ടി സ്വന്തം അച്ഛനെയോ അമ്മയെയോ പോലെയാകാൻ ശ്രമിക്കുകയും അവരുടെ മൂല്യങ്ങൾ ഉൾക്കൊള്ളുകയും ചെയ്യുന്നതോടെ ഈ പ്രശ്നം പരിഹരിക്കപ്പെടും. ഇത് ഒരാളുടെ സ്വഭാവരൂപീകരണത്തിലും മനസാക്ഷിയുടെ (Superego) വളർച്ചയിലും വലിയ പങ്ക് വഹിക്കുന്നു.

ഷേക്സ്പിയറുടെ 'ഹാംലെറ്റ്' എന്ന നാടകം ഈ ആശയത്തിന് ഒരു മികച്ച ഉദാഹരണമായി പണ്ഡിതന്മാർ ചൂണ്ടിക്കാട്ടാറുണ്ട്. ഹാംലെറ്റിന്റെ അച്ഛൻ മരിച്ചതിന് പിന്നാലെ അമ്മ മറ്റൊരു വിവാഹം കഴിക്കുന്നത് ഹാംലെറ്റിനെ വല്ലാതെ വേദനിപ്പിക്കുന്നു. തന്റെ അച്ഛന്റെ സ്ഥാനത്ത് വന്ന അമ്മാവനായ ക്ലോഡിയസിനെ ഹാംലെറ്റ് ഒരു ശത്രുവായിട്ടാണ് കാണുന്നത്. അമ്മയോടുള്ള അമിതമായ സ്നേഹവും അമ്മാവനോടുള്ള വെറുപ്പും ഹാംലെറ്റിന്റെ മനസ്സിൽ വലിയ സംഘർഷങ്ങൾ ഉണ്ടാക്കുന്നു. അമ്മാവനെ കൊല്ലാൻ ഹാംലെറ്റ് മടിക്കുന്നത് ഈ മാനസിക പ്രശ്നം കാരണമാണെന്ന് ചിലർ വിലയിരുത്തുന്നു. തന്റെ ഉള്ളിലെ ഈ വൈകാരിക പോരാട്ടങ്ങൾ

അവസാനിപ്പിക്കാൻ കഴിയാത്തതാണ് ഹാംലെറ്റിന്റെ ജീവിതം ഒരു ദുരന്തമായി മാറാൻ കാരണം.

2.2.6 Unconscious

In his 1915 essay "The Unconscious," Sigmund Freud explained that our mind is like an iceberg, where the most important part is hidden underwater. He divided the mind into three levels: the conscious, which is what we are thinking about right now; the preconscious, which is like a storage room for memories we can easily remember if we try; and the unconscious, which is the deepest part. The unconscious contains secret desires and memories that we aren't aware of, but they still control how we act and feel every day.

Freud gave several examples of how the unconscious shows itself in real life. First, dreams use symbols to act out secret wishes we don't realize we have. Second, Freudian slips happen when we accidentally say the wrong word, like saying "insult" instead of "salt," which might reveal our hidden anger. Third, phobias or extreme fears often come from scary childhood memories that have been pushed deep into the unconscious. Even after 100 years, Freud’s discovery of the unconscious remains a key tool for doctors and psychologists to understand the mysteries of the human mind.

നമ്മുടെ മനസ്സിനെക്കുറിച്ച് സിഗ്മണ്ട് ഫ്രോയിഡ് 1915-ൽ എഴുതിയ ലേഖനത്തിൽ 'അബോധമനസ്സിന്' (unconscious) വലിയ പ്രാധാന്യമാണ് നൽകിയിരിക്കുന്നത്. മനസ്സിനെ അദ്ദേഹം മൂന്ന് തട്ടുകളായി തിരിച്ചു. ഒന്ന്, ബോധമനസ്സ് (Conscious): നമ്മൾ ഇപ്പോൾ ചിന്തിച്ചുകൊണ്ടിരിക്കുന്ന കാര്യങ്ങൾ. രണ്ട്, ഉപബോധമനസ്സ് (Preconscious): ഇപ്പോൾ ഓർക്കുന്നില്ലെങ്കിലും അല്പം ശ്രമിച്ചാൽ പെട്ടെന്ന് ഓർത്തെടുക്കാൻ കഴിയുന്ന കാര്യങ്ങൾ (ഉദാഹരണത്തിന് പഴയൊരു ഫോൺ നമ്പർ). മൂന്ന്, അബോധമനസ്സ് (Unconscious): ഇത് മനസ്സിന്റെ ഏറ്റവും ആഴത്തിലുള്ള ഭാഗമാണ്. നമ്മൾ അറിയാതെ തന്നെ നമ്മുടെ പെരുമാറ്റത്തെയും വികാരങ്ങളെയും നിയന്ത്രിക്കുന്നത് ഇവിടെ ഒളിഞ്ഞു കിടക്കുന്ന രഹസ്യ ആഗ്രഹങ്ങളും ഓർമ്മകളുമാണ്.

അബോധമനസ്സ് എങ്ങനെയൊക്കെയാണ് പുറത്തുവരുന്നത് എന്നതിന് ഫ്രോയിഡ് ചില ഉദാഹരണങ്ങൾ നൽകുന്നുണ്ട്. സ്വപ്നങ്ങൾ അതിലൊന്നാണ്; നമ്മുടെ മനസ്സിലെ ഒളിഞ്ഞുകിടക്കുന്ന ആഗ്രഹങ്ങളാണ് പലപ്പോഴും അടയാളങ്ങളായി സ്വപ്നത്തിൽ വരുന്നത്. മറ്റൊന്ന് 'ഫ്രോയിഡിയൻ സ്ലിപ്പ്' ആണ്. സംസാരിക്കുമ്പോൾ അറിയാതെ വാക്ക് മാറിപ്പോകുന്നത് (ഉദാഹരണത്തിന് 'salt' എന്ന് പറയുന്നതിന് പകരം ദേഷ്യം കാരണം 'insult' എന്ന് പറയുന്നത്) ഉള്ളിലെ ഒളിഞ്ഞുകിടക്കുന്ന വികാരങ്ങളുടെ സൂചനയാണ്. അതുപോലെ, വലിയ കാരണങ്ങളൊന്നുമില്ലാതെ ചില കാര്യങ്ങളോട് തോന്നുന്ന ഭയത്തിന് (Phobias) പിന്നിൽ കുട്ടിക്കാലത്ത് മറന്നുപോയ ഏതെങ്കിലും മോശം അനുഭവങ്ങൾ ഉണ്ടാകാം. ഒരു നൂറ്റാണ്ടിന് ശേഷവും മനഃശാസ്ത്ര പഠനങ്ങളിൽ ഫ്രോയിഡിന്റെ ഈ കണ്ടെത്തലുകൾക്ക് വലിയ സ്ഥാനമുണ്ട്.

2.2.7 Mirror Stage

Jacques Lacan first introduced the "Mirror Stage" in 1936 to explain a major turning point in how a child develops. This happens when a baby is between six and eighteen months old and sees their own reflection in a mirror for the first

time. Before this moment, a baby feels like a disorganized mix of parts and feelings. But when they see themselves in the mirror, they realize they are an individual person, which marks the birth of the "ego" or their sense of identity. Lacan believed that this external image is what helps the child understand their own body and separates them from the feeling of being just a part of their mother or the world around them.

The actual process of the Mirror Stage involves a bit of a trick. When the baby looks at the reflection, they see a "unified" and perfect version of themselves that looks like it has total control over its body. However, Lacan calls this "misrecognition" because the baby isn't actually that perfect or coordinated yet. The baby is identifying with an "ideal" version in the mirror while their real self is still physically weak and psychologically undeveloped. This gap between the perfect image in the mirror and the actual, messy reality of being a human is a key part of how we form our personalities and how we see ourselves compared to others in society.

1936-ലാണ് ജാക്വസ് ലക്കാൻ 'മിറർ സ്റ്റേജ്' (Mirror Stage) അഥവാ കണ്ണാടി ഘട്ടം എന്ന ആശയം ആദ്യമായി അവതരിപ്പിച്ചത്. ഒരു കുഞ്ഞിന്റെ വളർച്ചയിൽ ആറ് മാസം മുതൽ പതിനെട്ട് മാസം വരെയുള്ള കാലയളവിലാണ് ഇത് സംഭവിക്കുന്നത്. ആദ്യമായി കണ്ണാടിയിൽ സ്വന്തം രൂപം കാണുമ്പോൾ കുഞ്ഞ് തന്നെത്തന്നെ ഒരു വ്യക്തിയായി തിരിച്ചറിയാൻ തുടങ്ങുന്നു. ഇതിലൂടെയാണ് കുഞ്ഞിന് 'ഞാൻ' എന്ന ബോധം (Ego) ഉണ്ടാകുന്നത്. അതിനുമുമ്പ് താൻ ഈ ലോകത്തിന്റെ ഭാഗമാണെന്ന് കരുതിയിരുന്ന കുഞ്ഞ്, താനൊരു പ്രത്യേക വ്യക്തിയാണെന്ന് തിരിച്ചറിയുന്നത് ഈ ഘട്ടത്തിലാണ്. പുറമെ കാണുന്ന ബിംബങ്ങൾ എങ്ങനെയാണ് ഒരു കുഞ്ഞിന്റെ വ്യക്തിത്വത്തെ മാറ്റുന്നത് എന്നാണ് ലക്കാൻ ഇതിലൂടെ വ്യക്തമാക്കിയത്.

ഈ ഘട്ടത്തിൽ നടക്കുന്ന മറ്റൊരു പ്രധാന കാര്യം കുഞ്ഞ് കണ്ണാടിയിൽ കാണുന്നത് ഒരു 'പെർഫെക്റ്റ്' ആയ രൂപമാണ് എന്നതാണ്. യഥാർത്ഥത്തിൽ സ്വന്തം ശരീരത്തെ പൂർണ്ണമായി നിയന്ത്രിക്കാൻ കുഞ്ഞിന് അപ്പോൾ കഴിയില്ലെങ്കിലും, കണ്ണാടിയിലെ രൂപം കാണുമ്പോൾ താൻ ഒരു പൂർണ്ണരൂപമാണെന്ന തെറ്റായ ധാരണ (misrecognition) കുഞ്ഞിനുണ്ടാകുന്നു. ഈ രൂപത്തോട് കുഞ്ഞിന് വലിയ ഇഷ്ടം തോന്നുന്നു. ലക്കാന്റെ അഭിപ്രായത്തിൽ, നമ്മൾ കാണുന്ന ഈ സുന്ദരമായ പ്രതിരൂപവും നമ്മുടെ യഥാർത്ഥ അവസ്ഥയും തമ്മിലുള്ള ഈ വ്യത്യാസമാണ് പിൽക്കാലത്ത് നമ്മുടെ സ്വഭാവത്തെയും മറ്റുള്ളവരുമായുള്ള ബന്ധങ്ങളെയും സ്വാധീനിക്കുന്നത്.

2.2.7.2 Role of the Ego and Alienation

The Mirror Stage is where our sense of "I" or the ego begins. Lacan argued that the ego is actually built on a mistake; we see a solid, unified person in the mirror and think, "That is me," even though our real inner self feels messy and unfinished. This creates a feeling of alienation. Because there is a gap between that perfect mirror image and our actual clumsy bodies, we grow up feeling like something is missing. Lacan called this the "lack in being," and it is the reason why humans spend their whole lives searching for things to make them feel "complete."

To explain how we experience life, Lacan created a model with three parts: the Imaginary, the Symbolic, and the Real. The Imaginary is the world of images

and fantasies that starts with the mirror stage. It is where we build our self-identity and narcissism, but it is also deceptive because it is based on an illusion of perfection. The Symbolic starts when we learn language and follow the rules of society (the "Other"). It is the world of laws, culture, and words. For Lacan, language doesn't just help us talk; it actually builds the world we live in. Finally, the Real is everything that cannot be put into words. It is the raw, physical reality that is often scary or traumatic because our language and symbols cannot explain it. Lacan used the word "jouissance" to describe an overwhelming, intense pleasure that happens in this Real space beyond words. Together, these three parts show how we move from early images to language, while always struggling with the parts of life that we simply cannot explain.

കണ്ണാടി ഘട്ടം (Mirror Stage) നമ്മുടെ 'അഹം' അഥവാ 'ഈഗോ'യുടെ (Ego) തുടക്കമാണ്. നമ്മൾ കാണുന്ന കണ്ണാടിയിലെ ആ പൂർണ്ണരൂപമാണ് 'ഞാൻ' എന്ന് നമ്മൾ തെറ്റായി കരുതുന്നു. ഈ തെറ്റായ ധാരണയാണ് പിന്നീട് ജീവിതകാലം മുഴുവൻ നമ്മുടെ സ്വത്വത്തിന് (Identity) അടിസ്ഥാനമാകുന്നത്. എന്നാൽ ഇത് നമ്മളിൽ ഒരുതരം ഒറ്റപ്പെടലും അപകർഷതാബോധവും ഉണ്ടാക്കുന്നു. കണ്ണാടിയിലെ ആ 'പെർഫെക്റ്റ്' രൂപവും നമ്മുടെ യഥാർത്ഥ അവസ്ഥയും തമ്മിലുള്ള വ്യത്യാസം കാരണം എപ്പോഴും എന്തോ ഒന്ന് കുറവാണെന്ന തോന്നൽ (Lack) നമുക്കുണ്ടാകും. ഈ കുറവ് നികത്താനുള്ള ശ്രമമാണ് ജീവിതകാലം മുഴുവൻ നീണ്ടുനിൽക്കുന്ന നമ്മുടെ ആഗ്രഹങ്ങളായി മാറുന്നത്.

മനുഷ്യാനുഭവങ്ങളെ ലക്കാൻ മൂന്ന് ഭാഗങ്ങളായി തിരിച്ചിരിക്കുന്നു. ഒന്നാമത്തേത് 'ഇമാജിനറി' (The Imaginary). ഇത് ബിംബങ്ങളുടെയും സ്വപ്നങ്ങളുടെയും ലോകമാണ്. ഇവിടെയാണ് നമ്മുടെ ഈഗോ രൂപപ്പെടുന്നത്. എന്നാൽ ഇത് ഒരുതരം കബളിപ്പിക്കലാണ്, കാരണം നമ്മൾ കാണുന്ന സുന്ദരമായ രൂപമല്ല നമ്മുടെ യഥാർത്ഥ അവസ്ഥ. രണ്ടാമത്തേത് 'സിംബോളിക്' (The Symbolic). നമ്മൾ ഭാഷയും സമൂഹത്തിലെ നിയമങ്ങളും പഠിക്കുന്നതോടെയാണ് ഇത് തുടങ്ങുന്നത്. ഭാഷ എന്നത് വെറുമൊരു ആശയവിനിമയ ഉപാധിയല്ല, മറിച്ച് നമ്മുടെ ലോകത്തെ ചിട്ടപ്പെടുത്തുന്ന ഒന്നാണെന്ന് ലക്കാൻ വിശ്വസിച്ചു. ഇതിനെയാണ് അദ്ദേഹം 'മറ്റൊരാൾ' (Other) അഥവാ സമൂഹത്തിന്റെ നിയമങ്ങൾ എന്ന് വിളിക്കുന്നത്. മൂന്നാമത്തേത് 'ദ റിയൽ' (The Real). ഇതിനെ വാക്കുകൾ കൊണ്ട് വിവരിക്കാനാവില്ല. അപകടങ്ങളോ വലിയ വേദനകളോ ഉണ്ടാകുമ്പോൾ ഭാഷയ്ക്ക് അതീതമായി നമ്മൾ അനുഭവിക്കുന്ന സത്യമാണത്. വാക്കുകൾക്ക് വിവരിക്കാൻ കഴിയാത്ത അതീവമായ സുഖത്തെയോ വേദനയെയോ സൂചിപ്പിക്കാൻ അദ്ദേഹം 'ഷുവാസൻസ്' (Jouissance) എന്ന വാക്ക് ഉപയോഗിച്ചു. ഈ മൂന്ന് തലങ്ങളിലൂടെയാണ് ഒരു മനുഷ്യൻ തന്റെ ജീവിതത്തെയും ലോകത്തെയും കാണുന്നത്.

2.2.9 Ego Formation and Construction of Selfhood

Developing a "sense of self" or "identity" is a psychological process where a person figures out who they are.1

Sigmund Freud believed this happens through
a constant struggle between three parts of the mind: our wild instincts (id), the rules of society (superego), and the logical part that handles reality (ego).2

For
Freud, we build our personality by balancing what we want with what the world allows.

Jacques Lacan added a different view, focusing on the mirror stage in babies.4 He argued that when a baby sees its reflection, it creates an "ideal" version of itself that looks perfect and whole.5

However, this is just an illusion because the
baby’s actual mind feels messy and unorganized. Lacan explained that our identity is built through three layers: the Imaginary (images), the Symbolic

(language and rules), and the **Real** (the hard-to-explain truth).[6] He believed that humans always feel like something is missing, and this "gap" is what drives our desires.[7] While Freud focused on basic biological drives, Lacan showed that our identity is also shaped by language and the way we see ourselves in the world.[8] Both thinkers agree that building a personality is a lifelong journey of balancing our inner needs with society.

[illegible]

[illegible]

2.2.10. Defense Mechanisms

Defense mechanisms are secret strategies our minds use to handle stress and protect us from painful thoughts. Anna Freud first explained these in 1936, describing them as tools that help us survive daily life. Some common ones include **repression** (hiding bad memories), **projection** (blaming others for our own bad feelings), and **regression** (acting like a child when stressed). She originally listed nine types and later added **sublimation** (turning bad urges into positive actions). While these help us stay calm, using them too much can stop us from growing as a person. Understanding how we use these "shields" helps us handle our emotions better and leads to a healthier mind.

Jouissance is a special term used by Jacques Lacan to describe a very intense type of "enjoyment." While we usually think of pleasure as something simple and good, Lacan (building on Sigmund Freud’s ideas) argued that humans often feel a type of pleasure that is "too much." This "excess" can be overwhelming, painful, or even disturbing. The word is hard to translate into English because it means more than just "fun"—it includes the idea of deep satisfaction, sexual energy, and the complicated way our unconscious mind seeks excitement. It shows that human desire is not always about being happy; sometimes, it is about a powerful, messy kind of intensity that goes beyond normal rules.

മനസ്സിലുണ്ടാകുന്ന ഉത്കണ്ഠകളെയും ആന്തരിക സംഘർഷങ്ങളെയും നേരിടാൻ നമ്മൾ അറിയാതെ തന്നെ ഉപയോഗിക്കുന്ന തന്ത്രങ്ങളാണ് 'ഡിഫൻസ് മെക്കാനിസങ്ങൾ'. സങ്കടകരമായ ചിന്തകളിൽ നിന്ന് മനസ്സിനെ സംരക്ഷിക്കാൻ ഇവ സഹായിക്കുന്നു. 1936-ൽ അന്ന ഫ്രോയിഡ് ആണ് ഇവയെക്കുറിച്ച് വിശദമായി പഠിച്ചത്. കാര്യങ്ങൾ മറന്നുകളയുക (repression), സ്വന്തം തെറ്റുകൾ മറ്റുള്ളവരിൽ ആരോപിക്കുക (projection), സ്ട്രെസ് വരുമ്പോൾ കുട്ടികളെപ്പോലെ പെരുമാറുക (regression) എന്നിവ ഇതിൽ ചിലതാണ്. ചീത്ത ചിന്തകളെ നല്ല പ്രവൃത്തികളാക്കി മാറ്റുന്ന 'സബ്ലിമേഷൻ' (sublimation) എന്ന രീതിയെക്കുറിച്ചും അവർ പറഞ്ഞു. ഈ തന്ത്രങ്ങൾ നമ്മളെ സഹായിക്കുമെങ്കിലും, ഇവയെ അമിതമായി ആശ്രയിക്കുന്നത് നമ്മുടെ വ്യക്തിത്വ വികാസത്തെ തടസ്സപ്പെടുത്തും. ഇവയെക്കുറിച്ച് ശരിയായ ധാരണയുണ്ടാകുന്നത് മാനസികാരോഗ്യം മെച്ചപ്പെടുത്താൻ സഹായിക്കും.

ലക്കാൻ അവതരിപ്പിച്ച മറ്റൊരു പ്രധാനപ്പെട്ട ആശയമാണ് 'ഷുവാസൻസ്' (Jouissance). ഇതിനെ സാധാരണയായി 'ആനന്ദം' എന്ന് വിളിക്കാമെങ്കിലും, ഇത് വെറുമൊരു സന്തോഷമല്ല. സിഗ്മണ്ട് ഫ്രോയിഡിന്റെ ചിന്തകളെ അടിസ്ഥാനമാക്കി ലക്കാൻ ഇതിനെ കൂടുതൽ ആഴത്തിൽ വിശദീകരിച്ചു. സാധാരണ സന്തോഷത്തിന് അപ്പുറം, നമുക്ക് താങ്ങാൻ കഴിയാത്തത്ര തീവ്രമായ അല്ലെങ്കിൽ അസ്വസ്ഥതയുണ്ടാക്കുന്ന തരത്തിലുള്ള ഒരു തരം ആനന്ദത്തെയാണ് ഇത് സൂചിപ്പിക്കുന്നത്. ഇംഗ്ലീഷിലെ 'Enjoyment' എന്ന വാക്കിനേക്കാൾ വലിയൊരു അർത്ഥം ഇതിനുണ്ട്. നമ്മുടെ ആഗ്രഹങ്ങളും അബോധമനസ്സും എത്രത്തോളം സങ്കീർണ്ണമാണെന്ന് ഈ വാക്ക് കാണിച്ചുതരുന്നു. മനുഷ്യന്റെ ആഗ്രഹങ്ങൾ എല്ലായ്പ്പോഴും ലളിതമായ സന്തോഷത്തിന് വേണ്ടിയല്ല, മറിച്ച് ചിലപ്പോൾ അത് വാക്കുകൾക്ക് വിവരിക്കാൻ കഴിയാത്തത്ര തീവ്രമായ അനുഭവങ്ങൾക്ക് വേണ്ടിയാണെന്ന് ലക്കാൻ ഇതിലൂടെ സമർത്ഥിക്കുന്നു.

2.2.11.1 Jouissance and the Other

Lacan's concept of the Other plays a crucial role in understanding jouissance. The Other represents the external world, including other people and society, which influences and structures our desires and enjoyment. In the context of jouissance, Lacan introduced the idea of "The Law of the Father", which signifies societal norms, rules, and prohibitions that restrict or regulate one's enjoyment.

2.2.11.2 Jouissance and the Drive

In Lacan’s theory, Jouissance is tied to what he calls the "drive." Unlike a basic biological need like hunger, a drive is a repetitive and uncontrollable force from our unconscious that keeps us searching for satisfaction, even if we don't have a specific goal in mind. This concept helps explain why some people struggle with addictions, self-destructive habits, or extreme behaviors. These actions are often a way to handle the stress between the rules of society (the Law) and the secret, intense pleasure that comes from breaking those rules. Jouissance shows us that human happiness is complicated; it is not just about simple fun, but often involves a strange mix of pleasure and pain. It proves that our inner desires are often at odds with the restrictions and rules of the world we live in.

ലക്കാന്റെ സിദ്ധാന്തമനുസരിച്ച്, 'ഷുവാസൻസ്' (Jouissance) എന്നത് നമ്മുടെ ഉള്ളിലെ 'ഡ്രൈവ്' (drive) അഥവാ പ്രേരണയുമായി ബന്ധപ്പെട്ടിരിക്കുന്നു. വിശപ്പ് പോലുള്ള സാധാരണ ശാരീരിക ആവശ്യങ്ങളിൽ നിന്ന് വ്യത്യസ്തമായി, ഇത് നമ്മുടെ അബോധമനസ്സിൽ നിന്ന് ആവർത്തിച്ചു വന്നുകൊണ്ടിരിക്കുന്ന ഒരു തരം നിയന്ത്രിക്കാനാവാത്ത ശക്തിയാണ്. ലഹരി ഉപയോഗം, സ്വയം ഉപദ്രവിക്കുന്ന സ്വഭാവം തുടങ്ങിയ മാനസിക അവസ്ഥകളെ മനസ്സിലാക്കാൻ ഈ ആശയം സഹായിക്കുന്നു. സമൂഹത്തിലെ നിയമങ്ങളും നമ്മുടെ ഉള്ളിലെ തീവ്രമായ ആഗ്രഹങ്ങളും തമ്മിൽ വലിയൊരു സംഘർഷം നടക്കുന്നുണ്ട്. ആ നിയമങ്ങളെ മറികടക്കുമ്പോൾ ലഭിക്കുന്ന ഒരുതരം അപകടകരമായ ആനന്ദത്തെയാണ് ഇത് സൂചിപ്പിക്കുന്നത്. സന്തോഷം എന്നത് ലളിതമായ ഒന്നല്ലെന്നും, അത് പലപ്പോഴും വേദനയും അമിതമായ ആവേശവും കലർന്ന ഒന്നാണെന്നും ലക്കാൻ ഇതിലൂടെ നമ്മെ ഓർമ്മിപ്പിക്കുന്നു. ലോകത്തിലെ നിയമങ്ങൾക്കുള്ളിൽ നിന്നുകൊണ്ട് തന്നെ മനുഷ്യൻ എങ്ങനെയാണ് തന്റെ വിചിത്രമായ ആഗ്രഹങ്ങൾക്ക് തൃപ്തി കണ്ടെത്താൻ ശ്രമിക്കുന്നത് എന്ന് ഈ ആശയം വ്യക്തമാക്കുന്നു.

2.2.12 The Unconscious Is Structured Like a Language

Jacques Lacan famously said that the unconscious is structured like a language. This means our hidden mind doesn’t just store random feelings; it uses symbols, metaphors, and words to communicate, much like a language does. While Freud used dreams and "slips of the tongue" to find these hidden thoughts, Lacan explained that the unconscious works through a complex play of "signifiers" (images or words) that don't always have a direct meaning. Instead of being literal, the unconscious speaks in an indirect way, using layers of symbols that require careful interpretation to understand our deepest fears and desires.

In his 1949 essay about the Mirror Stage, Lacan explained how this linguistic journey begins. Between 6 and 18 months of age, a baby sees its reflection and thinks it is looking at a perfect, solid person. Before this, the baby felt like a messy collection of parts that couldn't move well. Seeing this "ideal" version in the mirror makes the baby happy because it feels like a "whole" person for the first time. This is the birth of the ego or the "I." However, this is also a "misrecognition" because the perfect image in the mirror isn't the same as the messy reality of the baby's body. This creates a permanent split in our personality—we feel "alienated" because we are constantly trying to live up to a perfect image we can never truly reach. Finally, this stage marks our entry into the Symbolic Order, where we leave behind raw physical feelings to live in a world governed by language, rules, and social norms.

അബോധമനസ്സ് ഒരു ഭാഷ പോലെയാണ് ക്രമീകരിക്കപ്പെട്ടിരിക്കുന്നത് എന്നതായിരുന്നു ജാക്വസ് ലക്കാന്റെ ഏറ്റവും പ്രധാനപ്പെട്ട നിരീക്ഷണം. അതായത്, നമ്മുടെ ഉള്ളിലെ രഹസ്യ ചിന്തകൾ വെറുതെയങ്ങു കിടക്കുകയല്ല, പകരം അവ ഒരു ഭാഷയെപ്പോലെ ചിഹ്നങ്ങളിലൂടെയും (symbols) ഉപമകളിലൂടെയും (metaphors) ആണ് സംസാരിക്കുന്നത്. ഫ്രോയിഡ് സ്വപ്നങ്ങളിലൂടെയും സംസാരത്തിലെ അബദ്ധങ്ങളിലൂടെയുമാണ് ഇത് കണ്ടെത്തിയത്. എന്നാൽ ലക്കാൻ പറയുന്നത്, നമ്മുടെ മനസ്സ് വാക്കുകളെയും ചിത്രങ്ങളെയും (signifiers) ഒരു കളിയിലെന്നപോലെ ഉപയോഗിക്കുന്നു എന്നാണ്. ഇവയ്ക്ക് നേരിട്ടുള്ള അർത്ഥം ആയിരിക്കില്ല ഉള്ളത്. മറിച്ച്, അർത്ഥങ്ങളുടെ പല അടരുകളിലൂടെയാണ് അബോധമനസ്സ് നമ്മളോട് ആശയവിനിമയം നടത്തുന്നത്.

□□□□□ □□□□□□□□□□□ '□□□□ □□□□□□□□' (□□□□□□□ □□□□□) □□□□ □□□□□□□□□, □ □□□□□□□□ □□□□□□ □□□□□□□□□□□ □□□□□ □□□□□□ □□□□□□□□□□□□□□. 6 □□□□ 18 □□□□ □□□ □□□□□□□□□□ □□□ □□□□□□ □□□□□□□□□□ □□□□□□□ □□□□ □□□□□□□□□, □□□ □□□ □□□□□□ □□□□□□□□□□□ □□□□□□□□ □□□□□□□□□□□□□□□□□. □□□□□□□□□□□ □□□□□ □□□□□ □□ □□□□□□□□□□ □□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□ □□□□□□□□□□□ □□□□□□□□ □ □□□□□□□□□□□ □□□□ □□□□ □□□□□ □□□□□□□□□. □□□□□□□□□□ '□□□' □□□□ □□□□ □□□□ '□□□' □□□□□□□□□□□□□□. □□□□□□ □□□□□ □□□□□□□ □□□□□□□□□□□□□□□□□□□ □□□□□□ □□□□□□□□□; □□□□□ □□□□□□□□□□□ □□□□□□□ □ □□□□□□ □□□□□□□ □□□□□□□□□□ □□□□□□□ □□□□□. □ □□□□□□ □□□□□□ □□□□□□ □□□□□□□□□□ □□□□□□ □□□ □□□□□□ □□□□□□□□□□□□. □□□□□□□□□□□ □ '□□□□□□□□□□□□' □□□□□□□□ □□□□□ □□□□□□ □□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□, □□□□□ □□□□□ □□□□□□□□□□ □□□□□□□□. □□□□□ □□□□□□□ □□□□□□□□□□□ (alienation) □□□□□□□□□□□□□□□□. □□□□□□□□□□ □□□□□□ □□□□□□□□□□□ □□□□□□□□□□□□□□□ □□□□□□□□□□□□ (Symbolic Order) □□□□□□□□□□□□□□□□ □□□□□□□□□□□□.

Unit 1

Background

Virginia Woolf was a famous English writer who played a major role in the "modernist" style of literature. She is well-known for her unique way of writing that focused on the deep thoughts and feelings of her characters. In her famous books like *Mrs. Dalloway* and *To the Lighthouse*, she broke old rules of storytelling to show how the human mind really works. Beyond her stories, she was a powerful voice for women. In her essay *"A Room of One's Own"*, she explained that for a woman to be a successful writer or thinker, she must have her own money and a private space to work. She famously asked what a "room of one's own" had to do with women and fiction, then spent her work explaining that economic and social freedom are necessary for women to reach their full potential.

Other important women followed in her footsteps to fight for equality. Kate Millett wrote *Sexual Politics* in 1970, where she criticized how men hold most of the power in society (patriarchy). Elaine Showalter helped create feminist literary criticism by looking back at women's history in her book *A Literature of Their Own*, making sure women writers got the credit they deserved. Lastly, Helene Cixous, a French thinker, encouraged women to write in their own unique style, which she called "feminine writing" (*écriture féminine*). She urged women to use their voices to break down the unfair rules of language and society.

□□□□□□□□ □□□□□□□□□□□□□□ '□□□□□□□□□□□□□□' □□□□□□□□□□□□□□□ □□□□□□□□ □□□□□□□□□□□□□□□ □□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□ □□□□□□□□ □□□□□□. □□□□□□□□□□□□□□□□□□ □□□□□□□□ □□□□□□□□□□□□□□ □□□□□□□□□□□□□□□ □□□□□□□ □□□□□□□ □□□□□□□□□□ □□□ □□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□ □□□□□□□□□. *'□□□□□□ □□□□□□'* (Mrs. Dalloway), *'□□ □ □□□□□□□□□□'* (To the Lighthouse) □□□□□□□□ □□□□□□□□□□□□□□ □□□□ □□ □□□□□□□□□□□□□□□ □□□□ □□□□□□□□ □□□□□□□□□□□□□□□□. □□□□□□□□□□□□□ □□□□□□□□□□□□□ □□□□□□□□□□□□□□ □□□□□□□□□□□□□□□ □□□□□□□□□□□ □□□□□□□□□ □□□□ □□□□□□□□□ □□□□□□□□□□□□. □□□□□ □□□□□□□□□□□□ □□□□□□□□□□□ '□ □□□□ □□□□ □□□□□ □□' (A Room of One's Own)-□ □□□□ □□□□ □□□□□□□ □□□□□□□ □□□□□□□: □□□□□□□□□□□□□□ □□□□□□□□□□□□□□□□□□ □□□□□□□□□□□□□□□□ □□□□□□

□□□□□□□□□□□□□□□□□□ □□□□□□□□□□ □□□□□□□□□ □□□□□□□□□□ □□□□□□□□ □□□ □□□□□□□ □□□□□□□ □□□□□□□□□□. □□□□□□□□□□□□□ □□□□□□□□□□□□□□□ □□□□□□□□□□□□□ □□□□□□□□□□□□□□ □□□□□□□□□ □□□□□□□ □□□□□□ □□□□□□□□□□□□ □□□□□□□□□□□□ □□□□□□□□□□□□□□□□□□ □□□□□ □□□□□ □□□ □□□□□□□□□.

□□□□□□□ □□□□□□□ □□□□□□ □□□□□ □□□ □□□□□□ □□□□□□□□□□ □ □□□□□□□□□□□□□ □□□□□□□□□□□□□. 1970-□ □□□□□□ □□□□□□□□□□ □□□□□ '□□□□□□□□ □□□□□□□□□□□□□' □□□□ □□□□□□□□□□□□□□ □□□□□□□□□□ □□□□□□□□□□□□□□□□□□ □□□□□□ □□□□□□. □□□□□□ □□□□□□□□□ □□□□ □□□□□□□□□□□ □□□□□□□□□□□ □□□□□□□ □□□□□□□ □□□□□□□□□□□□□□□ □□□□□□□□□□□□□. □□□□ □□□□□□□ □□□□ □□□□□□□ □□□□□□□□□□□□□□□, □□□□□□□□ □□□□□□□□□ □□□□□□□ □□□□□ □□□□□□□□□□□□□ (Ecriture Feminine), □□□□□□ □□□□□□□□□□ □□□□□□□□□□□ □□□□□□□□□□□□□□□□□□□□ □□□□□□□ □□□□□□. □□□□□□□□□□□□□ □□□□□□□ □□□□□□□□□□□ □□□□□□□□□□□□□□ □□□□□□□□□□ □□□□ □□□□□□ □□□□□□□□□□□□□□□□.

3.1.1.1 Conventional Period

Virginia Woolf’s career as a writer grew through two main stages. In her first stage, which started in the late 1800s, she followed the traditional and popular writing styles of that time (known as the Victorian and Edwardian styles). Her early books, like *The Voyage Out* and *Night and Day*, told stories in a normal way with clear plots and steady character growth. Even though she used these old-fashioned methods back then, you could already see her talent for noticing small details in how people act and her deep understanding of the complicated feelings within human relationships.

□□□□□□□ □□□□□□□□□ □□□□□□□□□□□□□□□□ □□□□□□□□□□ □□□□□ □□□□□□□□□□□ □□□□□□□□□. □□□□ □□□□□□□□ □□□□□□□□□, □□□□□□□□□□ □□□□□□□□□□□□□□□ □□□□□□□ □□□□□□□ (□□□□□□□□□□□, □□□□□□□□□□ □□□□□□□) □□□□□□□□□□□□□□□□ □□□ □□□□□□□□□□□□□□□□. *'□ □□□□□□ □□□□□'* (The Voyage Out), *'□□□□□□ □□□□ □□'* (Night and Day) □□□□□□□□□ □□□□□□□ □□□□□□□□ □□□□□□□ □□□□□□□ □□□□□ □□□□□ □□□□□□□□□□□□□ □□□□□□□□□□□□□□□□□□ □□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□. □□□□□□□□ □□□□□□□□□□□□□ □□□□□□□□□□□□□□□□□□ □□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□ □ □□□□□□□□□□□□□□□ □□□□□□□□□□. □□□□□□□□□, □□□□□□□□□ □ □□□ □□□□□□□□ □□□□□□□□□□□ □□□□□□ □□□□□□□□□□□□□□□□□□□□ □□□□□□□□□□□□□ □□□□□□□□□□□□□□□□□ □□□□□□□□□□□ □□□□□□□□□□□ □□□□□ □□□□□□□□□□□ □□□□□□□□□□□□□□□□□□□□ □□□□□□□□□□ □□□□□ □ □□□□□□□□□ □□□□□□□□□□□□□□□□□□□□

3.1.1.2 Experimental Phase

The second and more famous part of Virginia Woolf’s career began with her book *Mrs. Dalloway* (1925), which was a major turning point. In this book, and others like *To the Lighthouse* (1927) and *The Waves* (1931), she became a leader of the "modernist" movement. During this time, she stopped using old-fashioned storytelling and started using new, creative methods.[1] These included **"stream of consciousness"** and **"interior monologue,"** which show a character’s thoughts exactly as they happen in their head—often in a messy and continuous flow.[2] For example, *Mrs. Dalloway* takes place during just one single day, but it mixes the private thoughts of many different people to show how deep and complicated the human mind really is.[3] Instead of just telling a story from start to

finish, Woolf used these techniques to explore how individuals perceive the world around them.[4]

□□□□□□□ □□□□□□□□□ □□□□□□□□□□□□□□□□□□□ □□□□□□□ □□□□□□□□□□□□□ □□□□□□ □□□□□□□□□□□□ 1925-□ *'□□□□□□ □□□□□□'* (Mrs. Dalloway) □□□□ □□□□□□□□ □□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□. □ □□□□□□ □□□□□□□□□ □□□□ *'□□ □ □□□□□□□□□□'* (To the Lighthouse), *'□ □□□□□□'* (The Waves) □□□□□ □□□□□□□□ □□□□□□□ □□□□□□ □□□□□□□□□□□□□□ (Modernism) □□□ □□□□□□□□□□□□□□ □□□□□□. □ □□□□□□□□□, □□ □□□□□□□ □□□ □□□□□□ □□□□□□□□□□□ □□□□□□□□ □□□□□□□□□□□□□ □□□□□ □□□□□□ □□□ □□□□□□□□□□□□.

'□□□□□□□ □□□ □□□□□□□□□□□□' (Stream of Consciousness) □□□□□□□□□□□□□□□□□ □□□□□□□□□□□□□□□ □□□□ □□□□□□□□. □□□□□□□ □□□□□□□ □□□□□□□ □□□□□□□□□□□ □□□□□□□□□, □□□ □□□□□□□□□□ □□□□□ □□□□ □□□□□ □□□□□□□□□□□□□□□ □□□□□□□□□□□. □□□□□□□□□□□□□, *'□□□□□□ □□□□□□'* □□□□ □□□□□□□ □□ □□□□□□□□□□□ □□□□□ □□□ □□□□□□□□□□□□□□□□□□□□. □□□□□□ □ □□□ □□□□□□□□□□□□□□□ □□ □□□□□□□□□□□□□□□□□ □□□□□□□□□□ □□□□□□□□□□□□□□ □□□□□□□□□ □□□□□ □□□□ □□□□□□□□□□ □□□□□□□□□□□□□□. □□□□□□□□□□ □□□□□□□□□□□ □□□□□□□□□□ □□□□□□□□□□□ □□□□□□□□□□□□□□□□□□□ □□□□□□□□□□□□ □ □□□□□ □□□□□□□□□□□ □□□□□□□□ □□□□□□□□□.

3.1.1.3 Feminist Theory

In the later part of her career, Virginia Woolf focused deeply on ideas about women's rights and the study of the human mind. Her famous essay, *"A Room of One's Own"*, is a key text for feminism.[1] In it, she argued that women need their own money and their own private space if they want to be creative and successful.[2] She didn't just talk about female writers; she looked at how power and society's rules affect a person's identity. At the same time, her modern way of writing allowed her to explore the secret thoughts of her characters, which matched the new psychological theories of that time.[3] She was excellent at showing the complicated layers of human emotions and how our minds work.

To sum it up, Virginia Woolf’s journey as a writer was a journey from the old-fashioned way of telling stories to a completely new, experimental style. While her early books showed she was good at observing people, her later work made her a true pioneer. By using new writing techniques and exploring feminism and psychology, she changed the way stories are told.[4] She gave readers a deep and personal look into human consciousness. Her work remains famous today because it shows how powerful and important experimental literature can be.[5]

□□□□□□□ □□□□□□□□□ □□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□ □□□□□□□□□ □□□□□□□□□□□ □□□□□□□□□□□□□ (Feminism) □□□□□□□□□□□□□□□□□ □□□□□□□□□□□□□ (Psychoanalysis) □□□□□ □□□□□□□□□□□ □□□□□□□□□□□□□□□□□□□□. □□□□□□□ '□ □□□ □□□ □□□□□ □□' □□□□□ □□□□□□ □□□□□□□□□□□ □□□□□□□□□□□□□□□ □□□□□□□ □□□□□□□□□□□□□□□ □□□□□□□ □□□□□□□. □□□□□□□□□□□□□□ □□□□□□□□□□□□□□□□ □□□□□□□□□□□□□□ □□□□□□□□□□□□□□□□ □□□□□□□□□□□ □□□□□□□□□□ □□□□□□□□□□□□□ □□□□□□□□□ □□□□□□□□□□□□□□□□□□□□ □□□ □□□□□ □□□□□□□□□. □□□□□□□□□□ □□□□□□□□□□□□ □□□□□□□□□□□□□ □□□□□□□□□□, □□□□□□□□, □□□□□□□□□□□□, □□□□□□□□ □□□□□□ □□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□ □□□ □□□□□ □□□□□□ □□□□□□□. □□□□□□□, □□□□□□ □□□□□□□□□□□□□□□□□ □□□□□□□□ □□□□□□□□□ □□□□□□□□□ □□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□ □□□□□□□□□□□ □□□□□□□□□□□□□□□□□ □□□□□□□□□□□□□□□□□□□ □□□□□□□□□□□□□□□□□□ □□□□□□□□ □□□□□□□□□. □□□□□□□ □□□□□□□□□□□ □□□□□□□□□□□□□□□□□ □□□□□□□□□□□□□□□ □□□□□ □□□ □□□□□ □□□□□□□□□□□□□ □□□□□□□□□□ □□□□□□□□□□□□□□□□□□□□

□□□□□□□□□□□□ □□□□□□□, □□□□□□□ □□□□□□□□□ □□□□□□ □□□□□□ □□□ □□□□□□□□ □□□□□□□□□ □□□ □□□□ □□□□□□□□□□□□□□□□. □□□□□□ □□□□□□□ □□□□□□ □□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□ □□□□□□□□□ □□□□ □□□□□□□□□□, □□□□□□□□□□□□ □□□□□□□□□ □□□□ □□□□□□□□□□□□□□□ □□□ □□□□□□□□□□□□□□□□□□□□ □□□□□□□□□□. □□ □□□□□□□□ □□□□□□□ □□□□□ □□□□□□□□□□□□ □□□□□□□□□ □□□□□□□□□□□-□□□□□□□□□□□ □□□□□□□ □□□□□□□□□□□□□□□□ □□□ □□□ □□□□□□□ □□□□□□□□□□□□□□□□. □□□□□□□□□□ □□□□□□□□□□□□ □□□□□□□□□□ □□□□□□□ □□□□□□□□□□□□□□□□ □□□□□□□□□□ □□□□□□□□ □□□□□□□ □□□□□□□□□□□□□□□□□□ □□□□□ □□□□□ □□□□□. □□□□□□□□□□□□□□ □□□□□□□□□□□□□□□□□□□ □□□□□□□□□□□□□□ □□□□□□□ □□□□□□□ □□□□□□□□□□ □□□□□ □□□□□□□□□□ □□□□□□□□□□□□□.

3.1.2 Kate Millett

Kate Millett (1934-2017) was a prominent American feminist writer, activist, and artist known for her influential works that contributed significantly to second-wave feminism. Her intellectual journey can be divided into distinct phases, each characterised by evolving perspectives on gender, sexuality, and power dynamics.

3.1.2.1 Feminist Theories

In 1970, Kate Millett became famous for her book *Sexual Politics*, which changed how people study literature from a woman's perspective.[1] In this book, she showed how famous male writers used their stories to keep men in power and treat women unfairly.[2] After this success, she moved into a "theoretical phase" where she wrote about bigger social problems. In *The Prostitution Papers*, she discussed the rights and lives of sex workers, and in *The Politics of Cruelty*, she looked at how power and violence work together in society.[3] During this time, her work grew to include not just gender, but also problems related to money (class), skin color (race), and who people love.

In the later part of her life, Kate Millett began writing more personal books about her own feelings and experiences. In her memoir *Flying*, she talked openly about her struggles with mental illness and finding herself.[4] Another book, *Sita*, explored her identity and spirituality. These books showed a more private side of her life. Beyond her writing, she was a very active leader in the feminist movement, fighting for real-world changes.[5] Her life’s work followed a path from analyzing books to analyzing society, and finally to exploring her own soul, leaving a huge impact on both feminist theory and activism.[6]

1970-□ □□□□□□□□□□□□□□□ '□□□□□□□□ □□□□□□□□□□□□□□' (Sexual Politics) □□□□□ □□□□□□□□□□□□□□□□□□□□ □□□□□□□ □□□□□□□□□□□ □□□□□□□□□□ □□□□□□□□. □□□□□□□□□□□□ □□□□□□ □□□□□□□□□□□ □□□□□□□□□ □□□□□□□□□□□□□ □□□□□□□□□□□ □□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□ □□□□□□□□□□□□□□□□□ □□□□□□□□□□□□□□□□□□□□ □□□ □ □□□□□□□□□□□□□□□□ □□□□□□□□□□□□. □□□□□□□□□□ □□□□ □□□□□□□□□□□□ □□□□□ □□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□ □□□□□□□□□ □□□□□□□□. '□ □□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□ □□□□□□□□□□□□' (The Prostitution Papers) □□□□□ □□□□□□□□□□□□□ □□□□□□□ □□□□□□□□□□□□□□□ □□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□, '□ □□□□□□□□□□□□□□ □□□□ □□□□□□□□□□□□' (The Politics of Cruelty) □□□□□ □□□□□□□□□□□□□ □□□□□□□□□□□ □□□□□□□□□□□ □□□□□□□ □□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□ □□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□ □□□□ □□□□□□□□□□□. □ □□□□□□□□□□ □□□□□□□□□□□□□□□□□□□ □□□□□□ □□□□□, □□□□□□□, □□□□□□□□□□□□□□□□□□ □□□□□□□ □□□□□ □□□□□□□□□□□□□□ □□□□ □□□□□□ □□□□□□□□ □□□□□□□□□□□□□□.

□□□□□□□□□□□□□□ □□□□□□ □□□□□□□□□□□□□□ □□□□□□ □□□□□□□□□□□□□□□ □□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□ □□□□ □□□□□□□ □□□□□□□□□. '□□□□□□□□□' (Flying) □□□□□

[illegible]

3.1.3 Elaine Showalter

Elaine Showalter is a famous American scholar who changed the way we study books by focusing on women's roles. Her career moved through four main stages. In the first stage (the 1970s), she created **"gynocritics,"** a way to study literature written specifically by women. In her book *A Literature of Their Own*, she rediscovered many forgotten female writers and argued that women have their own unique history and style that is separate from men. In the second stage (the 1980s), she looked at psychology and mental health. Her book *The Female Malady* showed how society and literature historically linked women to madness and how this affected their mental well-being.

In the third stage (the 1990s), she turned to **"cultural feminism,"** studying how books reflect everyday life. In *Sister's Choice*, she explored topics like motherhood and female friendships to show how literature mirrors the changing roles of women in society. Finally, in the 2000s, she moved toward **global feminism**. In her book *Inventing Herself*, she argued that we must look at women writers from all over the world and different cultures, not just Western ones. She believed that to truly understand women's identity, we need to include everyone's diverse experiences regardless of their background.

[illegible]

3.1.4 Hélène Cixous

Hélène Cixous is an important French thinker and writer who has made a huge impact on how we understand literature and women's rights. Her early work from the 1960s and 1970s started a revolution in feminist theory. Her most famous idea from this time is **"écriture féminine,"** which means "feminine writing." In her well-known essay, *"The Laugh of the Medusa,"* she argues that the way we usually use language and write books follows male-dominated rules. She encourages women to break these rules and write in a way that is unique to them—using their intuition and many different perspectives. Cixous believes that through writing, women can rediscover themselves, take pride in their own bodies, and win back their voices from a literary world that was mostly controlled by men.

□□□□□□□ □□□□□□□□□ □□□□□□□□□□□□□□□□ □□□□ □□□□□□□ □□□□□□□□□□ □□□□□□□□□□□□□ □□□□□□□□□□□□□□□ □□□□ □□□□□□□ □□□□□□□□□ □□□□□□□□□□□. 1960-□□□□□□ 70-□□□□□□ □□□□□□□□□□□ □□□□□□ □□□□□□□ □□□□□□□□ □□□□□ □□□□□□□□□□□□□□□□. □□□□ □□□□□□□ □□□□□□□□□□□□□□ □□□□□□□ '□□□□□□□□□ □□□□□□□' **(écriture féminine)** □□□□ '□□□□□□□□□□ □□□□□□□' □□□□ □□□□. □□□□□□□□□□□□□□□□□□□ □□□□ □□□□□□□□□□□□□□ □□□□□□□ □□□□□□□□□□ □□□ □□□□□ *'□ □□□□ □□□ □ □□□□□'* (The Laugh of the Medusa) □□□□ □□□□□□□□□□□□□ □□□□□□ □□□□□□. □□□□□□□□ □□□□□□□□□□□□ □□□□□□□□□ □□□□□□□ □□□□□□□□□□□□□ □□□□□□□ □□□□□□□ □□□□□□□□□□□□□□□ □□□□□□□ □□□□□□□□□□□□□□□□□□□□ □□□ □□□□□□□□□□. □□□□□□□□□□ □□□□□□ □□□□□□□□□□□□□□□□□□□□ □□□□□□□ □□□□□□□ □□□□□□□□ □□□□□□□ □□□□□ □□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□ □□□□□□□□□□□□ □□□□□ □□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□ □□□ □□□□□□□ □□□□□□.

3.1.4.2 The Theatrical and Poetic Exploration

In the next stage of her career, Hélène Cixous focused on writing plays and poetry, such as *Portrait of Dora*. Through these works, she used theater to show the hidden thoughts and complicated feelings of her characters, connecting them to ideas about the human mind and secret desires. After this, she worked closely with the famous philosopher Jacques Derrida. Together, they studied "deconstruction," which looks at how language can be complex and how the meanings of words often have hidden gaps. They explored how language can give people power but also limit what they can do.

In her more recent writing, Cixous began sharing her own life stories and looking at worldwide issues. Books like *Stigmata* combine her personal history with larger topics like being forced to leave one's home (exile) and the different sides of love. Throughout all these changes, she has remained a strong supporter of women's rights. She still gives speeches and writes essays that encourage people to fight against unfair power systems and to include all types of women in the fight for equality. Overall, Cixous is famous for her journey from inventing "feminine writing" to exploring deep philosophy and personal history, always finding new ways to inspire people by mixing her own experiences with big ideas.

□□□□□ □□□□□□□□□□□ □□□□□□ □□□□□□□□□ □□□□ □□□□□□□ □□□□□□□□□□□□□□ □□□□□□□□□□□□□□ □□□□□□□□□□□ □□□□□□□. *'□□□□□□□□□□□□□ □□□ □□□'* (Portrait of

Dora) പോലുള്ള കൃതികളിലൂടെ നാടകീയമായ ശൈലി ഉപയോഗിച്ച് കഥാപാത്രങ്ങളുടെ ഉള്ളിലെ വികാരങ്ങളെയും ആഗ്രഹങ്ങളെയും അവർ പുറത്തുകൊണ്ടുവന്നു. ഇതിനുശേഷം പ്രശസ്ത ചിന്തകനായ ജാക്വസ് ഡെറിഡയുമായി (Jacques Derrida) ചേർന്ന് അവർ പ്രവർത്തിച്ചു. ഭാഷയുടെ ഘടനയെക്കുറിച്ചും വാക്കുകൾക്ക് എങ്ങനെയാണ് പലതരത്തിലുള്ള അർത്ഥങ്ങൾ വരുന്നതെന്നും അവർ ഒരുമിച്ച് പഠിച്ചു. ഭാഷ ഒരു വ്യക്തിയെ ശക്തനാക്കാനും അതേസമയം ചില പരിധിക്കുള്ളിൽ തളച്ചിടാനും കാരണമാകുമെന്ന് അവർ ഇതിലൂടെ തെളിയിച്ചു.

പിന്നീടുള്ള കാലത്ത് സിക്സസ് സ്വന്തം ജീവിതാനുഭവങ്ങളെക്കുറിച്ചും ലോകം നേരിടുന്ന വലിയ പ്രശ്നങ്ങളെക്കുറിച്ചും എഴുതാൻ തുടങ്ങി. തന്റെ വ്യക്തിപരമായ ഓർമ്മകളെയും, സ്വന്തം നാട് വിട്ടുപോകേണ്ടി വരുന്ന അവസ്ഥയെയും (exile), പ്രണയത്തെയുമെല്ലാം അവർ തന്റെ പുസ്തകങ്ങളിൽ കോർത്തിണക്കി. ഇത്രയേറെ മാറ്റങ്ങളിലൂടെ കടന്നുപോകുമ്പോഴും സ്ത്രീകളുടെ അവകാശങ്ങൾക്ക് വേണ്ടിയുള്ള പോരാട്ടം അവർ ഒരിക്കലും ഉപേക്ഷിച്ചില്ല. ഇന്നും തന്റെ പ്രസംഗങ്ങളിലൂടെയും ലേഖനങ്ങളിലൂടെയും പുരുഷാധിപത്യത്തിന് എതിരെ അവർ സംസാരിച്ചുകൊണ്ടിരിക്കുന്നു. ചുരുക്കത്തിൽ പറഞ്ഞാൽ, തന്റെ ജീവിതാനുഭവങ്ങളെയും കഠിനമായ തത്വചിന്തകളെയും ഒന്നായി ചേർക്കാൻ കഴിഞ്ഞു എന്നതാണ് ഹെലൻ സിക്സസിനെ ലോകപ്രശസ്തയാക്കുന്നത്.

Background

Feminism is a growing movement that fights to fix the unfair treatment of people based on their gender, both in the past and today. It teaches that everyone is naturally equal and tries to change the systems in society that cause discrimination. Because gender issues are different all over the world, feminism includes many different ideas and ways of helping. At its heart, it wants to end the old system where men held most of the power. Feminists want a world where everyone has the same chances to get a job, use resources, and make important decisions. This means breaking old stereotypes about how men and women "should" act and pushing for new rules that welcome everyone.

Another major part of feminism is intersectionality. This means understanding that a person might face unfair treatment not just because they are a woman, but also because of their race, how much money they have, their sexuality, or their physical abilities. For example, a woman of color faces different challenges than a wealthy white woman. Intersectional feminism says we must look at all these layers of a person's life to truly fight for justice. Basically, feminism is not just about gender; it is a movement for total social justice that respects the complicated identity and experiences of every human being.

ലിംഗവിവേചനം അവസാനിപ്പിക്കാനും എല്ലാവർക്കും തുല്യനീതി ഉറപ്പാക്കാനും ലക്ഷ്യമിട്ടുള്ള ഒരു സാമൂഹിക-രാഷ്ട്രീയ പ്രസ്ഥാനമാണ് ഫെമിനിസം. സ്ത്രീകളും പുരുഷന്മാരും ഉൾപ്പെടെ എല്ലാ ലിംഗത്തിലുള്ളവരും തുല്യരാണെന്ന് ഈ പ്രസ്ഥാനം വിശ്വസിക്കുന്നു. ലോകത്തിന്റെ വിവിധ ഭാഗങ്ങളിൽ നിലനിൽക്കുന്ന വിവേചനങ്ങളെയും അടിച്ചമർത്തലുകളെയും ചോദ്യം ചെയ്തുകൊണ്ടാണ് ഫെമിനിസം പ്രവർത്തിക്കുന്നത്. ചരിത്രപരമായി പുരുഷന്മാർക്ക് മാത്രം ലഭിച്ചിരുന്ന അമിതാധികാരം ഇല്ലാതാക്കുക എന്നതാണ് ഇതിന്റെ പ്രധാന ലക്ഷ്യം. എല്ലാവർക്കും തുല്യമായ തൊഴിൽ അവസരങ്ങളും വിഭവങ്ങളും തീരുമാനങ്ങൾ എടുക്കാനുള്ള അവകാശവും ലഭിക്കുന്ന ഒരു സമൂഹമാണ് ഫെമിനിസം സ്വപ്നം കാണുന്നത്. ആൺകുട്ടികളും

പെൺകുട്ടികളും ഇന്ന രീതിയിലൊക്കെവേണം ജീവിക്കാൻ എന്ന് നിശ്ചയിച്ചിട്ടുള്ള പഴയ ചിന്താഗതികളെ മാറ്റാൻ ഇത് നമ്മെ പ്രേരിപ്പിക്കുന്നു.

'ഇന്റർസെക്ഷ്ണാലിറ്റി' (Intersectionality) അഥവാ വിഭജിത സ്വത്വം എന്നത് ഫെമിനിസത്തിലെ വളരെ പ്രധാനപ്പെട്ട ഒരു ആശയമാണ്. വിവേചനം എന്നത് ലിംഗത്തിന്റെ പേരിൽ മാത്രമല്ല, മറിച്ച് ജാതി, വർഗ്ഗം, സാമ്പത്തികാവസ്ഥ, ശാരീരിക ശേഷി എന്നിവയുടെ കൂടി അടിസ്ഥാനത്തിലാണെന്ന് ഇത് നമ്മെ പഠിപ്പിക്കുന്നു. അതായത്, ഒരു പാവപ്പെട്ട ദളിത് സ്ത്രീ നേരിടുന്ന പ്രശ്നങ്ങൾ ആയിരിക്കില്ല ഒരു സമ്പന്നയായ സ്ത്രീ നേരിടുന്നത്. എല്ലാവരുടെയും വ്യത്യസ്തമായ ജീവിതസാഹചര്യങ്ങൾ മനസ്സിലാക്കിക്കൊണ്ട് മാത്രമേ നീതി ഉറപ്പാക്കാൻ കഴിയൂ എന്ന് ഫെമിനിസം വാദിക്കുന്നു. ചുരുക്കത്തിൽ, ഫെമിനിസം എന്നത് വെറുമൊരു ലിംഗസമത്വ വാദം മാത്രമല്ല, മറിച്ച് ഓരോ മനുഷ്യന്റെയും സങ്കീർണ്ണമായ ജീവിതാനുഭവങ്ങളെ മാനിച്ചുകൊണ്ടുള്ള ഒരു സാമൂഹിക നീതി പോരാട്ടമാണ്.

3.2.1 Defining Feminism

Pramod K. Nayar explains that feminism is two things: a political way to fight for equality and a tool to study how gender affects our culture. The main idea is that society decides "gender roles" beforehand and then teaches women how to fit into those specific boxes. Building on this, M. A. R. Habib describes how feminist literary criticism has grown since the early 1900s. It doesn't just look at one thing; it re-examines history to give women writers the credit they deserve and explores how things like money (Marxism) and the mind (psychoanalysis) affect gender. It also studies how men portray women in books and looks at "gynocriticism," which focuses on books actually written by women.

A major question for these critics is the relationship between real-life experience and language. They wonder if women have a unique way of experiencing the world that shows up in their writing. They also look at how women struggle with using a language that was mostly created by men. While some feminists believe women should create an entirely new "female language," others think it is better to take the existing language and change it to fit their own needs and values.

ഫെമിനിസം എന്നത് തുല്യനീതിക്ക് വേണ്ടിയുള്ള ഒരു പോരാട്ടമാണെന്നും, അതോടൊപ്പം ലിംഗപരമായ വേർതിരിവുകളെ കുറിച്ച് പഠിക്കാനുള്ള ഒരു സിദ്ധാന്തമാണെന്നും പ്രമോദ് കെ. നായർ നിരീക്ഷിക്കുന്നു. സമൂഹം ഓരോ ലിംഗത്തിലുള്ളവർക്കും ചില പ്രത്യേക ചുമതലകൾ (gender roles) മുൻകൂട്ടി നിശ്ചയിച്ചിട്ടുണ്ടെന്നും, സ്ത്രീകൾ അതിനനുസരിച്ച് ജീവിക്കാൻ നിർബന്ധിക്കപ്പെടുന്നു എന്നുമാണ് ഇതിന്റെ പ്രധാന ആശയം.

ഇതിനെക്കുറിച്ച് എം.എ.ആർ. ഹബീബ് കൂടുതൽ കാര്യങ്ങൾ വ്യക്തമാക്കുന്നുണ്ട്. ഇരുപതാം നൂറ്റാണ്ടിന്റെ തുടക്കം മുതൽ ഫെമിനിസ്റ്റ് സാഹിത്യ വിമർശനം പല രീതിയിൽ വളർന്നു. ചരിത്രത്തിൽ തഴയപ്പെട്ടുപോയ സ്ത്രീ എഴുത്തുകാരെ കണ്ടെത്തുക, പുരുഷന്മാർ എഴുതിയ പുസ്തകങ്ങളിൽ സ്ത്രീകളെ എങ്ങനെയാണ് ചിത്രീകരിച്ചിരിക്കുന്നത് എന്ന് പരിശോധിക്കുക, സ്ത്രീകൾക്ക് മാത്രമായി ഒരു സാഹിത്യ പാരമ്പര്യം ഉണ്ടോ എന്ന് നോക്കുക തുടങ്ങിയവയെല്ലാം ഇതിന്റെ ഭാഗമാണ്. ഭാഷയും അനുഭവങ്ങളും തമ്മിലുള്ള ബന്ധത്തെക്കുറിച്ചും ഇവർ പഠിക്കുന്നു. പുരുഷന്മാരുടെ ചിന്തകൾക്കും മൂല്യങ്ങൾക്കും മുൻഗണന നൽകുന്ന ഇന്നത്തെ ഭാഷ ഉപയോഗിക്കാൻ സ്ത്രീകൾക്ക് വലിയ ബുദ്ധിമുട്ട് നേരിടുന്നുണ്ട്. അതുകൊണ്ട് സ്ത്രീകൾക്കായി ഒരു പ്രത്യേക ഭാഷ വേണമെന്ന് ചിലർ വാദിക്കുമ്പോൾ, നിലവിലുള്ള

□□□□□□□□□□□□ □□□□□□ □□□□□ □□□□□□□□□□□□ □□□□□□□□□□□ □□□□□□□ □□□□□□□□□□□□□□□□ □□□□□□□ □□□□□ □□□□ □□□□□□□□□□□□□□□□□□.

3.2.2 Gynocriticism

Gynocriticism is a way of studying books that focuses entirely on women's experiences and writing. It tries to fix the problem where literature has mostly been judged by men’s standards. This theory shines a light on women writers who were ignored in the past and shows how traditional literary rules can be biased against women.

Three famous books helped build this idea. First, **Elaine Showalter** wrote *A Literature of Their Own*, where she divided women's writing history into different stages. She showed how female authors either followed or fought against the rules of their time. Second, **Sandra Gilbert and Susan Gubar** wrote *The Madwoman in the Attic*. They argued that 19th-century women writers felt trapped by society's strict rules. They used the "madwoman" as a symbol for a woman’s hidden anger and her struggle to be creative in a world run by men.

Finally, **Chandra Talpade Mohanty** expanded these ideas in *Under Western Eyes*. She warned that Western feminists shouldn't assume that all women in the world have the same problems. She pointed out that women in non-Western countries face unique challenges involving their specific culture and history. Overall, gynocriticism changes how we read by proving that women’s voices are diverse and that we must understand the social powers that have tried to silence them.

□□□□□□□□□□□ □□□□□□□□□□□□□□ □□□□□□ □□□□□□□□□□□ □□□□□□□□□□□□□□ □□□ □□□□□□□□□□□ '□□□□□□□□□□□□□□□□□□' (Gynocriticism). □□□□□□□□□□□□□□□□□□ □□□□□□□□ □□□□□□□□□□□□ □□□□□□□□□□□□□□□□ □□□□□□ □□□□□□□□□□□□□ □□□□□□ □□□□□□□□□□□ □□□□□□□□□ □□□□□□□□□ □□□□□□□□ □□□□□□□□□□□□□□□□ □□□□□□□□ □□□□□□□□. □□□□□□□□□ □□□□□□ □□□□□□□□□□□ □□□□□□□□□□□ □□□ □□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□ □□□□□ □□□ □□□□□□ □□□ □□□□□□□□□□□□□□□.

□□□□□□ □□□□□□ □□□□□□□□□□□ □□□□□□□□□□□□□□□□□□□□ □□□□□□□□□ □□□□□□□□□□□□□□□. □□□□□□, □□□□□□ □□□□□□□□□□□□□□ □□□□□□□□□. □□□□□□□□□□□□ □□□□□□□□□□□□□□□□□□□□ □□□ □□□□□□ □□□□□□□□□□□□ □□□□□□□□□. □□□ □□□□□□□□□□□□□□□□ □□□□□□□□□ □□□□□□□□□□□□□□ □□□□□□□□□□□□□□□□□□□ □□□□□□□□□□□□ □□□□□□□□□□□□□□□□ □□□□□□ □□□ □□□□□ □□□□□□□□□□□□□□□□. □□□□□□, □□□□□□□ □□□□□□□□□□□□ □□□□□ □□□□□□□□ □□□□□□□□□□□□□□□ '□ □□□□□ □□□□□ □□ □ □□□□□□□□' (The Madwoman in the Attic). □□□□□□□□□□□ □□□□□□□□□□□□□□ □□□□□□□ □□□□□□□□□□□ □□□□□□□□□□□□□□□ □□□□□□□□□□ □□□□□□□□□□□□□□□□□□□□

സമൂഹത്തിലെ ലിംഗവിവേചനങ്ങളെ തുറന്നുകാട്ടാനും ഗൈനോക്രിട്ടിക്സ് നമ്മെ സഹായിക്കുന്നു.

3.2.3 Ecriture Feminine

Écriture féminine is a French term for "feminine writing," started by thinkers like Hélène Cixous in the 1970s. It is a style of writing that tries to show what it is like to be a woman by breaking the old rules of literature created by men. This style focuses on the female body, feelings, and personal life. It uses unique grammar and creative metaphors to talk about things like motherhood and desire. The main idea is that our language isn't neutral; it was built by men to favor men's views. To be honest about women's lives, writers must change how language is used, creating a new space where women’s voices are finally heard.

Womanism is a different movement that started because mainstream feminism often ignored women of color. The term was made famous by Alice Walker in 1983. Womanism specifically focuses on the lives of Black women, looking at how race, money (class), and gender all affect them at the same time. It is rooted in the history of Black communities and celebrates the strength and creativity of these women. Unlike some early feminism that mostly focused on white, middle-class women, Womanism emphasizes "sisterhood" and the power of the whole community working together. Today, it has grown to include women from all different cultures, encouraging everyone to support each other through local activism and a broad definition of what it means to be a woman.

'എക്രിച്ചർ ഫെമിനിൻ' (écriture féminine) എന്നത് 1970-കളിൽ ഹെലൻ സിക്സസിനെപ്പോലുള്ള ചിന്തകർ കൊണ്ടുവന്ന ഒരു ആശയമാണ്. പുരുഷാധിപത്യമുള്ള പഴയ എഴുത്തുരീതികളെ മാറ്റിമറിച്ച്, സ്ത്രീകളുടെ അനുഭവങ്ങളെ അവർക്ക് മാത്രമുള്ള ശൈലിയിൽ അവതരിപ്പിക്കുന്നതിനെയാണ് ഇത് സൂചിപ്പിക്കുന്നത്. സ്ത്രീശരീരം, വികാരങ്ങൾ, വ്യക്തിപരമായ അനുഭവങ്ങൾ എന്നിവയ്ക്കാണ് ഇതിൽ പ്രാധാന്യം നൽകുന്നത്. സാധാരണമായ വ്യാകരണ നിയമങ്ങളോ കഥ പറയുന്ന രീതികളോ അല്ല ഇതിൽ ഉപയോഗിക്കുന്നത്. നമ്മൾ സംസാരിക്കുന്ന ഭാഷ പോലും പുരുഷന്മാർക്ക് മുൻഗണന നൽകുന്ന ഒന്നാണെന്ന് ഇവർ വിശ്വസിക്കുന്നു. അതുകൊണ്ട്, സ്ത്രീകളുടെ യഥാർത്ഥ ജീവിതം പ്രകടിപ്പിക്കാൻ ഭാഷയെ പുതിയ രീതിയിൽ ഉപയോഗിക്കണമെന്ന് ഇവർ വാദിക്കുന്നു.

'വുമണിസം' (Womanism) എന്നത് പ്രധാനമായും കറുത്തവർഗ്ഗക്കാരായ സ്ത്രീകൾക്ക് വേണ്ടി രൂപപ്പെട്ട ഒരു പ്രസ്ഥാനമാണ്. സാധാരണ ഫെമിനിസം പലപ്പോഴും വെളുത്തവർഗ്ഗക്കാരായ സ്ത്രീകളുടെ പ്രശ്നങ്ങൾക്ക് മാത്രം മുൻഗണന നൽകുന്ന ഒന്നാണെന്ന തിരിച്ചറിവിൽ നിന്നാണ് ഇത് ഉണ്ടായത്. 1883-ൽ ആലീസ് വാക്കർ എന്ന എഴുത്തുകാരിയാണ് ഈ വാക്ക് ആദ്യമായി ഉപയോഗിച്ചത്. ലിംഗവിവേചനത്തിന് പുറമെ വംശീയതയും (race) ദാരിദ്ര്യവും കറുത്തവർഗ്ഗക്കാരായ സ്ത്രീകളെ എങ്ങനെ ബാധിക്കുന്നു എന്ന് വുമണിസം ചർച്ച ചെയ്യുന്നു. സ്ത്രീകളുടെ കൂട്ടായ്മയ്ക്കും പരസ്പരമുള്ള സഹകരണത്തിനുമാണ് ഇതിൽ പ്രാധാന്യം നൽകുന്നത്. ഇന്ന് ഇത് എല്ലാ വിഭാഗം സ്ത്രീകളുടെയും പോരാട്ടങ്ങളെ ഉൾക്കൊള്ളുന്ന വിപുലമായ ഒരു പ്രസ്ഥാനമായി മാറിയിട്ടുണ്ട്.

3.2.5 Marxist Feminism

Marxist Feminism looks at how money, social class, and gender unfairness all work together. It combines Marx’s ideas about the struggle between the rich and the poor with feminist ideas about how men have historically held power over women. Heidi Hartmann famously called the relationship between Marxism and feminism an "unhappy marriage" because she felt traditional Marxism focused too much on money and ignored the specific ways women are oppressed. Silvia Federici added to this by showing how the rise of capitalism actually depended on controlling women. In her book *Caliban and the Witch*, she explains that historical events like witch hunts were used to take away women's freedom and turn them into a forced labor force that looks after the home and children for free. Nancy Fraser also argues that for things to truly change, we need to fight for both fair pay (economic justice) and better social respect (cultural representation).

Meanwhile, **French Feminism** focuses more on how language and our bodies shape our identity. Hélène Cixous, in her famous essay "The Laugh of the Medusa," encouraged women to write in their own way to reclaim their power from a male-dominated world. Luce Irigaray also critiqued how history has treated women like objects or just "baby-makers." She argued that the very way we speak and think needs to change so that women are seen as independent individuals. Overall, thinkers like Simone de Beauvoir, Julia Kristeva, Cixous, and Irigaray have revolutionized the world by showing how language, culture, and power all combine to create the gender roles we see today.

[illegible] [illegible] [illegible] [illegible] ([illegible] [illegible]) [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible]. [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible]. [illegible] [illegible] [illegible] [illegible], [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible]. [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible]

3.2.7 Lesbian Feminism

Lesbian Feminism started in the 1970s as a powerful movement that combines feminist goals with lesbian identity. It fights against the unfair power men hold (patriarchy) and the social rule that being heterosexual is the only "normal" way to be. Early books like *Lesbian/Woman* by Del Martin and Phyllis Lyon showed that lesbians faced a double struggle—discrimination for being women (sexism) and for their sexuality (homophobia). They argued that the fight for women's freedom must include lesbian voices to be truly fair.

Adrienne Rich added to these ideas with her famous essay, **"Compulsory Heterosexuality."** She argued that society forces women to be with men and hides the history of women loving women. She saw being a lesbian as a way to resist unfair social rules. Other writers, like Abbott and Love in *Sappho Was a Right-on Woman*, worked to bring back the "lost" history of famous lesbians to build community pride. Finally, some activists like Ti-Grace Atkinson suggested **separatism**—the idea that women should form their own independent communities and groups to completely break away from male-dominated systems and gain their own power.

[illegible] [illegible] [illegible] [

Another key writer, bell hooks, wrote *Ain’t I a Woman?* to show how Black women were left out of history and feminist groups. She explained that for Black women, racism and sexism work together to create double the trouble. She argued that a true feminist movement must understand and fight both of these problems at the same time to really help Black women gain freedom.

□□□□□□□□□□ □□□□□□□□□□□□□□ □□□□□□□ □□□□□□□ □□□ □□□□□□□□□ '□□□□□□□□ □□□□□□□□'. □□□□□□□□□□□□□□□□□□□ □□□□□□□□ □□□□□□□□□ □□□□□□□□ □□□□□□□□□□□□□□□ □□□ □□□□□□□□□□□ □□□□□ □□□□□□□□□□□. 1960-□□□□□ □□□□□□□□□□□□ 70-□□□□□□□□□ □ □□□□□□□□□ □□□□□□□□□□□□□□□. □□□□□□□□□□ □□□□□□ □□□□□□□□□□ □□□□□□□□□□□□□ □□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□ □□□□□□□□□□□ □□□□□□□□□□□□□□□ □□□□□□ □□□□□□ □□□□□□□□ □□□□□□□□□□□□□□□□□□□□ □□□□□□□□□ □□□□□□□□□□□□□□ □□□□□ □□□□□□□□□□□□□□□ □□□ □□□□□□□□. □□□□□ □□□□□ (Audre Lorde) □□□□ □□□□□□□□□□□□ □□□□□ □□□□□□□□□□□□□□□ □□□□□□□□□□□□□□□□□, □□□□□□□□ □□□□□□□□□□ □□□□□□□□□ □□□□□□□□ □□□□□□□□ □□□□□□□□□□□□ □□□□□□□□. □□□□□□□□, □□□□□□□□□□□□□□□□□□□□ □□□□□□□□□ □□□□□□□□□□□□□□□ □□□□□ □□□□□□□□□□□□□□□□□□□□ (Racism) □□□□□□□□ □□□□□□□□□□□□ □□□□□□□□□□ □□□□□□□□□ □□□□□□□□□□□□□□□□□□ □□□.

□□□ □□□□□□ (bell hooks) □□□□□ *'□□□□□□□ □ □ □□□□?'* (Ain't I a Woman?) □□□□ □□□□□□□□□□□□□□□ □ □□□□□□□□ □□□□□□ □□□□□□□□□□□. □□□□□□□□□□□□□□ □□□□□□□□□□□ □□□□□□□□□□□□□□□□□□ □□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□ □□□□□□□□□ □□□□□□□□□□□ □□□□□□□□□□□□□□□□□□□ □□□□□ □□□ □□□□ □□□□□□□□□□□□□□□. □□□□□□□□□□ □□□□□□□□□□□□□□ □□□□□□□□ □□□□□□□□□□□ □□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□ □□□□□□□□□□□□ □□□□□□□□□□ □□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□ □□□□□ □□□ □□□□□□□□□□□□□□□□□. □ □□□□□□ □□□□□□□□□□□□□□□ □□□□□□□□□□ □□□□□□□□□□ □□□□□□□□ □□□□□□□□□□□□□□ □□□□□□□□ □□□□□□□□□□□□□□□ □□□□□□□□ □□□□□ □□□ □□□□□□□ □□□□□□□□□□□□□.

3.2.9 Dalit Feminism

Dalit Feminism is a powerful movement that focuses on the specific problems faced by Dalit women. These women face "double oppression" because they are discriminated against for both their caste and their gender. This movement was created because standard feminism often ignored the unique struggles of Dalit women. One of the most important starting points was B.R. Ambedkar’s work, *The Annihilation of Caste* (1936). While this book talks about the whole caste system, Ambedkar explained that caste and gender unfairness are linked. He argued that to truly have equality for women, the caste system must be destroyed.

Other important books have helped tell this story. *We Also Made History* by Urmila Pawar and Meenakshi Moon reveals the hidden history of Dalit women who were leaders in the Ambedkarite movement but were often forgotten in history books. Additionally, Sharmila Rege’s famous 2003 essay, *"Dalit Women Talk Differently,"* criticized mainstream feminists for ignoring caste. She argued that we must look at how caste, money (class), and gender all overlap to truly understand the lives of Dalit women. This perspective helps make feminism more inclusive for everyone.

□□□□□□□□□□ □□□□□□□□□□□□□□ □□□□□ □□□□□□□□□□□□□□ □□□ □□□□□□□□□□ '□□□□□□ □□□□□□□□□'. □□□□□□ □□□□□□□□□ □□□□□□□□□□ □□□□□□□□□□ □□□□□□□□□□□□□□□□□□□□ □□□ □□□□□□ □□□□□□□□□□□□□□. □□□□□□ □□□□□□□□□ □□□□□□□□ □□□□□□ □□□□□□□□□□□□□□ □□□□□□□□□□□□

□□□□□□□□□□□□□□□□□□□—□□□□□ □□□□□□□□ □□□□□□□, □□□□□□□□□ □□□□□□ □□□□ □□□□□□□□. □□□□□□ □□□□□□□□□□□□□ □□□□□□□□□□ □□□□□ □□□□□□□□□□□□ □□□□□□□ □□□□□□□□□□ □□□□□□□□□□ □□□□□□□□□□□□□□□□□□□ □□□□□□□□□□□. □ □□□□□ □□□□□□□□□□□□ □□□□□ □□□□□□□□ □□□□□□□□□□□□□□□. □□. □□.□□. □□□□□□□□□□□□ *'□□□□ □□□□□□□□□□□'* (The Annihilation of Caste) □□□□ □□□□□□□□ □□□□ □□□□ □□□□□□□□ □□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□. □□□□ □□□□□□□□ □□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□ □□□□ □□□□□□□□□□□ □□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□, □□□□□□□□□□□□ □□□□□□□□□□□□□□□ □□□□ □□□□□□□□□□□□□□□□□□□ □□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□ □□□□□□□□ □□□□□□□□□.

□□□□□ □□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□ □□□□□□□□□□□□□□ □□□□□□ □□□□□□□ □□□□□□□□□□□□□□□□□□ □□□□□ □□□□□□□ □□□□□□□□□ □□□□□ □□□□□□□□□□□□□ *'□□ □□□□ □□□□□□ □□□□□□□□□□'* (We Also Made History). □□□□□□□□□□□□□□□ □□□□□□□□□□□□□□□□□ □□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□ □□□□□□□□□□□□□□□ □□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□ □□□□□ □□□□□□□□□□□□□ □□□□□□□□□□□□□□□ □ □□□□□□□□ □□□□□□□□□□□□□□□ □□□□□□□□□□□□□□□□. □□□□□□□□, □□□□□ □□□□□ 2003-□ □□□□□□□ □□□□□□□□□ □□□□□□□ □□□□□□□□□□□□□□□ □□□□□□□□ □□□□□□□□□□□□□□□□□. □□□□□, □□□□□□□, □□□□□□ □□□□□□□□□□□□□□□ □□□□□□□□□□□ □□□□□ □□□□□□□□□□□□□ □□□□□□□□□□ □□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□ □□□□□ □□□□□□□□□□□□□ □□□□ □□□□□□□□□□□ □□□□□□□ □□□□□□□ □□□□□ □□□ □□□□□□□□ □□□□□□□□□□□□□□□□□□.

3.2.10 Post Feminism

Post-feminism is a modern idea that appeared after the major feminist movements. It is a bit complicated because it both agrees with feminist goals and criticizes how some earlier feminists thought. Post-feminism rejects the idea that all women have the same experiences, instead focusing on the many different ways women live today. However, writers like **Angela McRobbie** in *The Aftermath of Feminism* warn that society has turned feminist "empowerment" into a product to be sold. She argues that in our current world, being a strong woman is often wrongly tied to buying things or being an individual rather than fixing society's big problems.

Other authors look at how modern culture can actually be harmful. **Ariel Levy**, in *Female Chauvinist Pigs*, argues that some women think acting like sex objects is a sign of freedom, but this "raunch culture" often ignores real gender inequality. Similarly, **Natasha Walter** in *Living Dolls* explains a strange contradiction: even though women have more opportunities now, there is more pressure than ever to look a certain way and follow narrow beauty standards. While post-feminism helps us see new perspectives, critics worry that by focusing only on "individual choice," it makes people forget about the bigger social structures that still treat women unfairly.

□□□□□□ □□□□□□□□□□ □□□□□□□□□□□□□□□□ □□□□ □□□□□□□□□□ □□□ □□□□□ □□□□□□□□□□□□□□ '□□□□□□□□□-□□□□□□□□□' (Post-feminism). □□□□□ □□□□□□□□□□□□□□□□ □□□□□□□□□□ □□□□□□□□□□□□□□□□ □□□ □□□□□□ □□□ □□□□□□□□□□□□□□□. □□□ □□□□□□□□□□□□□□□□ □□□□□□□□□□□□□□□□□□ □□□□□□□□□□□□□□□□□□□□ □□□ □□□□□□□□□□□□□□□□□□. □□□□□□□, □□□□□ □□□□□□□□ □□□□□ □□□□□□□□□□□□□□□□ □□□□□□□□ □□□□□ □□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□. □□□□□□□□□ □□□□□□□□ '□□□□□□□ □□□□□□□□□□□□□' □□□□□□□ □□□□□□□□□ □□□□□□□□□□□□□□□□□□□□ □□□□□□□□□□□□□□□□□□□ □□□□□ □□□ □□□□□□□□□□□□□□□. □□□□□□□, □□□□□□□□□□□ □□□□□ □□□□□□□□□□□□□□□ □□□□□□□ □□□□□ □□□□□□□□□ □□□□□□□□□□□□□□□□□ □□□□□□□□ □□□□□□□□□□□□□□□□□□□ □□□□□□□ □□□□□□□□□□□ □□□□□□□ □□□□□□□□□□□□□□□ □□□□□□□□□ □□□□□□□ □□□□□□□□□□□□□□□□□.

[illegible]

3.2.11 "Towards a Feminist Poetics"-Elaine Showalter

Elaine Showalter’s famous essay, "Towards a Feminist Poetics" (1979), is a very important piece of writing that changed how we study books by women. She explains that there are two main ways to look at literature from a feminist view. The first is **Feminist Critique**, which looks at women as *readers*. This method studies how male authors write about women and how they often use stereotypes. However, Showalter criticizes this because it focuses too much on how men see women. The second branch is **Gynocritics**, which focuses on women as *writers*. This approach studies the history, styles, and themes of books actually written by women. Instead of following male rules, gynocritics tries to create a new way of understanding literature based on real female experiences.

Showalter also describes three historical stages of women’s writing. The first is the **Feminine phase**, where women writers tried to copy men and followed social rules. The second is the **Feminist phase**, where women began to protest and write against unfair treatment and traditional roles. The third is the **Female phase**, where women stopped worrying about men’s standards and started creating art based purely on their own unique lives and identities. By using gynocritics, Showalter argues that we can finally see women's literature as its own valuable tradition, helping us move toward true equality in the world of books.

[illegible]

പുരുഷന്മാർ ഉണ്ടാക്കിവെച്ച നിയമങ്ങൾ പിന്തുടരുന്നതിന് പകരം സ്ത്രീകളുടെ യഥാർത്ഥ അനുഭവങ്ങളെ അടിസ്ഥാനമാക്കി സാഹിത്യത്തെ വിലയിരുത്തുന്ന ഒരു പുതിയ രീതിയാണിത്.

സ്ത്രീകളുടെ സാഹിത്യ ചരിത്രത്തെ ഷോവാൾട്ടർ മൂന്ന് ഘട്ടങ്ങളായി തിരിക്കുന്നു. ആദ്യത്തേത് 'ഫെമിനിൻ' (Feminine) ഘട്ടമാണ്; ഇവിടെ എഴുത്തുകാരികൾ പുരുഷന്മാരുടെ ശൈലികളെ അനുകരിക്കാൻ ശ്രമിച്ചു. രണ്ടാമത്തേത് 'ഫെമിനിസ്റ്റ്' (Feminist) ഘട്ടമാണ്; ഇവിടെ സ്ത്രീകൾ സമൂഹത്തിലെ വിവേചനങ്ങൾക്കെതിരെ ശബ്ദമുയർത്താനും പ്രതിഷേധിക്കാനും തുടങ്ങി. മൂന്നാമത്തേത് 'ഫീമെയിൽ' (Female) ഘട്ടമാണ്; ഇവിടെ പുരുഷന്മാരുടെ മാനദണ്ഡങ്ങളെ പൂർണ്ണമായും ഉപേക്ഷിച്ച് സ്ത്രീകൾ സ്വന്തം ജീവിതാനുഭവങ്ങളെയും സ്വത്വത്തെയും അടിസ്ഥാനമാക്കി സ്വതന്ത്രമായി എഴുതാൻ തുടങ്ങി. സ്ത്രീകളുടെ സാഹിത്യത്തിന് അതിന്റേതായ വിലയുണ്ടെന്ന് സ്ഥാപിക്കാൻ ഈ പഠനരീതി ഏറെ സഹായിച്ചു.

3.2.12 "Black Women: Shaping Feminist Theory"- Bell Hooks

In her famous essay, bell hooks argues that mainstream feminism has mostly focused on the lives of white, middle-class women while ignoring the struggles of Black women. She explains that it is a mistake to think all women face the exact same problems just because they are female. Instead, she says we must look at "intersectionality"—how a person’s race, wealth (class), and gender all mix together to create different types of unfair treatment. Hooks introduces the idea of the "margin," which describes the place where marginalized people live when they are left out of the main conversation. She believes that the experiences of people at the margins are actually the most important for understanding how power and oppression work in society.

Hooks also introduces a special concept called "homeplace." This is a safe space, like a house or a community, where Black women can be themselves and find the strength to resist a world that treats them unfairly. She discusses the tension between White and Black feminists, noting that real teamwork (solidarity) can only happen if white women acknowledge their advantages (privilege) and work to fix the system. By putting the voices of those who have been ignored at the center of the movement, hooks hopes to create a version of feminism that is truly fair and capable of changing the world for everyone.

ബെൽ ഹുക്സ് തന്റെ പ്രബന്ധത്തിലൂടെ സാധാരണ ഫെമിനിസ്റ്റ് ചിന്താഗതികളെ ശക്തമായി വിമർശിക്കുന്നു. ഫെമിനിസം പലപ്പോഴും വെളുത്തവർഗ്ഗക്കാരായ സമ്പന്ന സ്ത്രീകളുടെ പ്രശ്നങ്ങളിൽ മാത്രം ഒതുങ്ങിപ്പോകുന്നുവെന്നും, കറുത്തവർഗ്ഗക്കാരായ സ്ത്രീകളുടെ അനുഭവങ്ങളെ അത് കാണാതെ പോകുന്നുവെന്നുമാണ് അവർ പറയുന്നത്. എല്ലാ സ്ത്രീകളും നേരിടുന്നത് ഒരേതരം പ്രശ്നങ്ങളാണെന്ന ധാരണ തെറ്റാണെന്ന് അവർ വാദിക്കുന്നു. പകരം, ഒരാളുടെ ജാതിയും സാമ്പത്തിക നിലയും ലിംഗവും ഒത്തുചേർന്ന് എങ്ങനെയാണ് വ്യത്യസ്തമായ വിവേചനങ്ങൾ ഉണ്ടാക്കുന്നത് എന്ന് നാം മനസ്സിലാക്കണം. ഇതിനെയാണ് അവർ 'ഇന്റർസെക്ഷ്ണാലിറ്റി' എന്ന് വിളിക്കുന്നത്.

സമൂഹത്തിന്റെ മുഖ്യധാരയിൽ നിന്ന് പുറന്തള്ളപ്പെട്ടവർ നിലകൊള്ളുന്ന ഇടത്തെ ഹുക്സ് 'മാർജിൻ' (margin) എന്ന് വിളിക്കുന്നു. അധികാരത്തെയും അടിച്ചമർത്തലുകളെയും കുറിച്ച് ശരിയായ ധാരണ ലഭിക്കാൻ ഇത്തരം പാർശ്വവൽക്കരിക്കപ്പെട്ടവരുടെ ജീവിതം പഠിക്കേണ്ടത് അത്യാവശ്യമാണെന്ന് അവർ

വിശ്വസിക്കുന്നു. മറ്റൊരു പ്രധാന ആശയമാണ് 'ഹോംപ്ലേസ്' (homeplace). വിവേചനങ്ങൾ നേരിടുന്ന സ്ത്രീകൾക്ക് ഭയമില്ലാതെ സ്വന്തം വ്യക്തിത്വം പ്രകടിപ്പിക്കാനും ആശ്വാസം കണ്ടെത്താനും കഴിയുന്ന ഇടങ്ങളെയാണ് ഇത് സൂചിപ്പിക്കുന്നത്. വെളുത്തവർഗ്ഗക്കാരായ സ്ത്രീകൾ തങ്ങളുടെ ആനുകൂല്യങ്ങൾ തിരിച്ചറിഞ്ഞാൽ മാത്രമേ എല്ലാ വിഭാഗം സ്ത്രീകളും തമ്മിൽ യഥാർത്ഥ ഐക്യം സാധ്യമാകൂ എന്നും അവർ ഓർമ്മിപ്പിക്കുന്നു. അവഗണിക്കപ്പെട്ടവരുടെ ശബ്ദത്തിന് പ്രാധാന്യം നൽകുന്ന ഒരു പുതിയ ഫെമിനിസ്റ്റ് രീതിയാണ് അവർ വിഭാവനം ചെയ്യുന്നത്.

Unit 1

Background

In her well-known essay, bell hooks points out that mainstream feminism has mostly cared about the lives of white, middle-class women while ignoring the difficulties faced by Black women. She explains that it is wrong to assume every woman has the same problems just because they are all female. Instead, she teaches the idea of "intersectionality," which means looking at how a person's race, money, and gender all come together to create different kinds of unfair treatment. Hooks also talks about the "margin," which is the place where people end up when they are left out of society's main conversations. She believes that the life stories of people living at the margins are the most important for truly understanding how power and bullying work in our world.

Additionally, hooks introduces a special idea called "homeplace." This is a safe area, like a home or a small community, where Black women can be their true selves and find the courage to stand up against a world that treats them badly. She also discusses the friction between White and Black feminists, noting that they can only truly work together as a team if white women admit they have certain advantages and help fix the unfair system. By moving the voices of people who were once ignored into the center of the movement, hooks hopes to build a version of feminism that is truly fair and has the power to change the world for everyone.

ബെൽ ഹുക്സ് തന്റെ പ്രശസ്തമായ പ്രബന്ധത്തിലൂടെ സാധാരണ ഫെമിനിസ്റ്റ് രീതികളെ വിമർശിക്കുന്നു. ഫെമിനിസം പലപ്പോഴും വെളുത്തവർഗ്ഗക്കാരായ സമ്പന്ന സ്ത്രീകളുടെ കാര്യത്തിൽ മാത്രം ശ്രദ്ധ കേന്ദ്രീകരിക്കുകയും കറുത്തവർഗ്ഗക്കാരായ സ്ത്രീകളുടെ കഷ്ടപ്പാടുകളെ അവഗണിക്കുകയും ചെയ്യുന്നു എന്ന് അവർ പറയുന്നു. സ്ത്രീകൾ ആയതുകൊണ്ട് മാത്രം എല്ലാവരും നേരിടുന്നത് ഒരേ പ്രശ്നങ്ങളാണെന്ന് കരുതുന്നത് തെറ്റാണ്. പകരം, ഒരാളുടെ ജാതിയും പണവും ലിംഗവും എല്ലാം ചേർന്ന് എങ്ങനെയാണ് വ്യത്യസ്തമായ വിവേചനങ്ങൾ ഉണ്ടാക്കുന്നത് എന്ന് നമ്മൾ തിരിച്ചറിയണം. ഇതിനെയാണ് അവർ 'ഇന്റർസെക്ഷ്ണാലിറ്റി' എന്ന് വിളിക്കുന്നത്. സമൂഹത്തിന്റെ മുഖ്യധാരയിൽ നിന്ന് മാറ്റിനിർത്തപ്പെട്ടവർ കഴിയുന്ന ഇടത്തെ ഹുക്സ് 'മാർജിൻ' (margin) എന്ന് വിളിക്കുന്നു. അധികാരവും അടിച്ചമർത്തലുകളും സമൂഹത്തിൽ എങ്ങനെ പ്രവർത്തിക്കുന്നു എന്ന് ശരിക്കും മനസ്സിലാക്കാൻ ഇത്തരം പാർശ്വവൽക്കരിക്കപ്പെട്ടവരുടെ ജീവിതാനുഭവങ്ങൾ പഠിക്കുകയാണ് വേണ്ടതെന്ന് അവർ വിശ്വസിക്കുന്നു.

□□□□□□□□□ '□□□□□□□□□' (homeplace) □□□□□□□ □□□□□□□□ □□□□□□ □□□ □□□□□□□□□□□□□□□□□□. □□□□□□□□□□ □□□□□□□□□ □□□□□□□□□□□□ □□□□□□□□□□ □□□□□□□ □□□□□□□ □□□□□□□□□□□□□□□□□□ □□□□□□□ □□□□□□□□□□□□ □□□□□□□□ □□□□ □□□□□ □□□□□□□□□□□□ □□□□□□□ □□□□□□□□ □□□□□□□□□□□□ □□□ □□□□□□□□□□□□□□□□□□. □□□□□□□□□□□□□□□□□□□□ □□□□□□□□ □□□□□□□□□ □□□□□□□□□□ □□□□□□□□ □□□□□□□□ (privilege) □□□□□□□□□□□□□□□□ □ □□□□□□□ □□□□□□□□□□ □□□□□□□ □□□□□□□□□□□□□□□ □□□□□□□ □□□□□□□ □□□□□ □□□□□□ □□□□□□□□□□ □□□□□□ □□□□□□□ □□□□□ □□□□□□□□□□□□□□□ □□□□□ □□□ □□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□. □□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□ □□□□□□□□□□ □□□□□□ □□□□□□□□□□□□□□ □□□□□□□□□□□□ □□□□□□□□□□ □□□□□□□□□□□□□□□□ □□□ □□□□□□□□□□□□□ □□□□□□□□□ □□□ □□□□□□□□□□□□□□□□□□.

4.1.1 Raymond Williams

Raymond Williams: Cultural Critic and Founding Figure Raymond Williams was a famous Welsh critic and writer who helped create "Cultural Studies" as a subject in schools. He studied how culture, society, and politics are all connected. Throughout his life, his writing changed as he explored different ideas, leaving a big impact on many fields of study.

Early Years and Literary Criticism In the 1950s and 1960s, Williams mostly focused on studying books. He looked at the history behind literature and how writers are influenced by the world around them. In his 1958 book, *Culture and Society*, he explained how the Industrial Revolution and new technology changed British culture and the way people lived.

Marxism and Cultural Materialism During the 1960s and 1970s, Williams began using Marxist ideas to study how capitalism affects culture. In his book *The Long Revolution*, he argued that we cannot truly understand a society unless we study its art and theories, because culture shows us how a society is organized.

Cultural Studies and Communication Later, Williams worked with a group called the Birmingham School to study media and power. In his book *Communications*, he looked at the history of technology and warned that when only a few big companies own all the media, it can be bad for democracy and cultural variety.

Literature, Politics, and Theory Williams was also interested in how language works. His book *Keywords* investigated how the meanings of important words change over time. He showed that these changes in language actually reflect major changes in our culture and politics.

Novels and Fiction Besides his academic work, Williams wrote stories about regular people. His famous novel *Border Country* talks about the hard lives and hopes of people living in a small Welsh village. His fiction often shared his views on social classes and politics.

Jonathan Dollimore: Power and Identity Jonathan Dollimore is a well-known British critic who studies power, gender, and how people think. His career has moved through different stages where he explored things like sexual identity and how society controls people's ideas.

Early Works and Shakespearean Criticism In his early career, Dollimore studied Shakespeare’s plays in a new way. In his book *Radical Tragedy*, he argued that Shakespeare’s stories weren't just entertainment but were actually questioning the religious and political leaders of that time.

Queer Theory and Gender Studies In the 1990s, he became a leader in "Queer Theory," which studies sexual identity. His book *Sexual Dissidence* explored how society has defined and sometimes punished different sexual identities throughout history, helping these topics become part of university studies.

Cultural Materialism and Postcolonial Studies Later, Dollimore looked at how theater could be used to fight against the power of countries that colonized others. He believed that drama and performance could be used to challenge old power structures and tell history in a different way.

Contemporary Culture and Criticism In his more recent work, he studied deep human feelings like death and loss in modern art and movies. His book *Death, Desire, and Loss in Western Culture* looks at how these universal themes affect how we understand human life today.

□□□□□□□□□ □□□□□□□□**:** □□□□□□□□□□ □□□□□□□□□□□ □□□□□□ □□□□□□□□□□ □□□□□ (Cultural Studies) □□□□□ □□□□□□□□□□ □□□□□□□□□□□ □□□□□□□□□ □□□ □□□□□ □□□□□□□□□□□□□□□□ □□□□□□□□□ □□□□□□□□. □□□□□□□□, □□□□□, □□□□□□□□□□ □□□□□□ □□□□□□□□□□ □□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□ □□□□□□□□ □□□□□□□□□□□ □□□□□□□□. □□□□□□ □□□□□□□□□□□□□ □□□ □□□□□□□□□□□ □□□□□□□□ □□□□□□□□□□□□□ □□□□□□□□ □□□□□□□□□□□□□□□□□□ □□ □□ □□□□□□□□□□□□□□ □□□□□ □□□□□□□□ □□□□□□□□□□□□□□ □□□□□□□.

□□□□□□□ □□□□□□□ □□□□□□□ 1950-□□□□□□ 60-□□□□□□ □□□□□□□ □□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□ □□□□□□□□□□□□□ □□□□□□ □□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□. □□□□□□□□□□□□□ □□□ □□□□□□□□□□□□ □□□□□□□ □□□□□□□□□□ □□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□ □□□□□□□ □□□□□□□□□□□□□. 1958-□ □□□□□□□ □□□□□□□□□□□□□□□□ '□□□□□□ □□□□□ □□□□□□□□' □□□□□ □□□□□□□□, □□□□□□□ □□□□□□□□□ □□□□□ □□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□ □□□□□□□□□□ □□□□□□□□□□□□ □□□□□□□□□□□□□□□ □□□□□□□□□□□□□□□ □□□□□ □□□□□□□□□□□□□□□□□□.

□□□□□□□□□□□□ □□□□□□□□□□□ □□□□□□ 1960-□□□□□□ 70-□□□□□□ □□□□□□□□□ □□□□□□□□□□□□□□□ □□□□□□□□□□□□□□□□ □□□□□□□□□. □□□□□□□□□□□□ □□□□□□□□□□□ □□□□□□□□□□□□ □□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□ □□□□□ □□□□□□□□ □□□□□□□□. □□□ □□□□□□□□□□□ □□□□□ □□□□□□□□□□ □□□□□□□□□□□□□□□□ □ □□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□ □□□□□□□□□□□ □□□□□□ □□□□□□□□□□□□□□ □□□□□□□□ '□ □□□□□ □□□□□□□□□□' □□□□□ □□□□□□□□□□□□□□□□ □□□□□□□.

□□□□□□□□□□□□□ □□□□□□□□□□□□□ □□□□□□□□□ □□□□□□□□ □□□ □□□□□□□□□ □□□□□□□□. □□□□□□□□□□□□□□□ □□□□□□□□□□□□□□ □□□□ □□□□□□□□ □□□□□□□□ □□□□□□ □□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□ □□□□□□□□□□□□□□□□ □□□□□□□□ □□□□□ □□□□□□□□□□□□□□□□□□□ □□□□□□□□□□□□□□□□□□□□. □□□□□□□□□□ □□□□□□□□□□□□□□□□□□ □□□□□□□□□ □□□□□□ □□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□ □□□□□□□□ □□□□□□□□□□□□□□.

□□□□□□ □□□□□□□□□□□□□ □□□□□□□□ □□□□□□□□□□□□ □□□□□□ □□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□ □□□□□□□□□□ □□□□□□□□□□□□□ □□□□□□□□□□□□ '□□□□□□□□□' (Keywords) □□□□□ □□□□□□□□□□□□□□□ □□□□□□□□ □□□□□ □□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□. □□□□□□□□□□□□□ □□□□□□□□□□□□□□□□□□□□ □□□□□□□□□□ □□□□□ □□□□□ □□□□□□□□□□ □□□□□□□□ □□□□□□□□ □□□□□□□□□□□□□□□.

□□□□□□□ □□□□□□□□□□ □□□□□□□ □□□□□□ □□□□□□□ □□□□□□□□□ □□□□□□□□□□□□□□□.
□□□□□□□□□□□□□ □□□□□□□□□□□□□□□ □□□□□□□□ □□□□□□ □□□□□□□□□□□□□□□□
□□□□□□□□□□□□ '□□□□□ □□□□□□' (Border Country) □□□□□□□□□□□□□□□ □□□□□□□□□□□
□□□□□□□□.

□□□□□□ □□□□□□□□: □□□□□□□□□□ □□□□□□□□□□ □□□□□□□□, □□□□□□□□□ (Gender), □□□□□□□□
□□□□□□□□□□□□□□□□□□□ □□□□□ □□□□□□□□□□□□□□ □□□□□ □□□□□□ □□□□□□□□□□□
□□□□□□□□□□ □□□□□□ □□□□□□□□. □□□□□□□□□□ □□□□□□□□□□ □□□□□□□□□□ □□□□□□□□□□□
□□□□□□□□□□ □□□□□□□□□□□□ □□□□□□□□□□□□□□□□ □□□□□□□□□□□□□□□□□□□□ □□□□□
□□□□□□□□ □□□□□ □□□□□□□□□□□□ □□□□□□□□□□.

□□□□□□□□□□ □□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□ □□□□□□□□ □□□□□ □□□□□□□□□□□□□□□
□□□□□□□□□□□□□□ □□□□□□□□□□ □□□□□□□□ □□□□□ □□□□□□□ □□□□□□□□□□□□□.
□□□□□□□□□□□□□□□ □□□□□□□□□ □□□□□□□□□□□ □□□□□□□□□□□□□□□□□□□ □□□□□□□□□□ □□□□□□□
□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□ □□□□□□□□ □□□□□ '□□□□□□□□□ □□□□□□□□' (Radical Tragedy) □□□□□
□□□□□□□□□□□□□□□□ □□□□□□□□□.

□□□□□ □□□□□□□□□ □□□□□□□□□□□□□□□□ 1990-□□□□□ '□□□□□ □□□□□' (Queer Theory) □□□□□
□□□□□□□□□ □□□□□□□□ □□□□□ □□□□□□□□□□ □□□□□□□□□□□□□. □□□□□□□□□□□□□□□□□□□ □□□□□□□
□□□□□□□□□□□□□□□□□ □□□□□□ □□□□□□□□□□□ □□□□□□□□□□□□□□□□□□□□ □□□□□□□□□□□□□□□□□□□□
□□□□□□□□ □□□□□□□□. □□□□ □□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□ □□□□□□□□□□□□ □□□□□□□□□□□ □□□□□□□□
□□□□□ □□□□□□□□□□□□□□□.

□□□□□□□□ □□□□□□□□□□ □□□□□□□□□□□□□□□□□□□ □□□□□□□□□□□□□ □□□□□□□ □□□□□□□ □□□□□□□□□
□□□□□□□□□ (Colonial power) □□□□□□□ □□□□□□□□□□□□□□ □□□□□□□□ □□□□□□ □□□□□□□□□
□□□□□□□□□ □□□□□□□□□□. □□□□□□□□, □□□□□□□□□ □□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□
□□□□□□□□□□□□□□□□ □□□□□□□□ □□□□□ □□□□□□□□□□□□□.

□□□□□□□ □□□□□□□□□□□ □□□□□□□□□□ □□□□□, □□□□□□□□□□, □□□□□□□□□ □□□□□□□□□ □□□□□□□□□□
□□□□□□□ □□□□□□□□□□□□ □□□□□□□□□ □□□□□□□□□□□ □□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□ □□□□□□
□□□□□□□□ □□□□□□□□. □□□□□□□□□□□□□□□□□ □□□□□□□ □□□□□□□□□□ □□□□□□□□□□□□□
□□□□□□□□□□□□□□□□□□□ □□□□□□ □□□□□□□□□□□□□□□ □□□□ □□□□□□□□□□□□□□□□.

Stephen Greenblatt is a very famous book expert who started a new way of studying literature called **New Historicism**. This method looks at books by studying the history and culture of the time they were written. In his first big phase, he wrote *Renaissance Self-Fashioning* (1980). In this book, he explains how people during the Renaissance period—like those in Shakespeare's time—intentionally created their own personalities and identities using the art and stories around them. This work changed the way we study books by showing that a story and its historical background are always tied together.

In another part of his career, Greenblatt looked at how different cultures met and exchanged ideas. In his book *Marvelous Possessions* (1991), he studied the meetings between European explorers and the native people of the Americas. He showed how these encounters and the stories written about them changed how Europeans understood the world. Following this, he focused deeply on Shakespeare. In *Shakespearean Negotiations* (1988), he showed that Shakespeare's plays weren't just entertainment; they were filled with the real political and social energy of the time, helping to shape the culture of England.

Greenblatt also studied how religion and power affected literature. In his book *Hamlet in Purgatory* (2001), he looked at the religious fears of the Renaissance, especially about life after death. He argues that Hamlet’s famous speeches show

the deep confusion people felt about religion back then. Overall, Greenblatt's work has had a huge impact because he proved that to truly understand a great play or poem, we must understand the complicated world of politics, religion, and culture that produced it.

□□□□□□□□ □□□□□□□□□□□□□□ □□□□□□□ □□□□□□□□ '□□□□ □□□□□□□□□□□□□□□' (New Historicism) □□□□ □□□□□□□□ □□□□ □□□□□□□□□□ □□□□□□□□□□ □□□□□□□□□□. □□□ □□□□□□□□□□ □□□ □□□□□□□□□□□□ □□□□□□□ □□□□□□□□□□□□□□□ □□□□□□□□□□□□□□□□□ □□□□□□□□□□□□□□□ □□□□ □□□□□□□□ □□□□□ □□□□□□□ □□□□□□□□. □□□□□□□□□□□□□□□ □□□□□□□□ □□□□□□ □□□□□□□ *'□□□□□□□□□□□□□□□ □□□□□□□□□□□□□□□□□'* (Renaissance Self-Fashioning) □□□□ □□□□□□□□, □□□□□□□□□□□□□ □□□□□□□ □□□□□□□□□ □□□□□□□□□□□□□□□□□□ □□□□□□□□□□□□□□□ □□□□□□□□□ □□□□□□□□□□□□□ □□□□□□□□□□□□□□□□□□□ □□□□□□□□□□□ □□□□□□□□□□□□□□□□□ □□□□□ □□□□□□□□□□□□□. □□□ □□□□□□□ □□□□□□□□□□ □□□□□□□□□ □□□□□□□□□ □□□□.

□□□□□□□□□□□□□□□ □□□□□□□ □□□□□□ □□□□ □□□□□□□□□ □□□□□□□□□□□ □□□□□□□□□□ □□. □□□□□□□□□ □□□□□□□□□□□ □□□□□□□□□□□□□ □□□□ □□□□□□□□□□ □□□□□□□□□□□□□□□ □□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□ □□□□□□□□□□□□□□□□ □□□□□□□ □□□□□□ □□□□□□□□□□□□□□□ □□□□□ □□□□□□□□ □□□□□ □□□□□□□□□□□□□□□ □□□□□□□□□□□□□□□. □□□□□□□□□□ □□□□□□□□□□□□□□□□ □□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□ □□□□□□□□ □□□□□□□□ □□□□□□□□. □□□□□□□□□□□□□□□ □□□□□□□□□ □□□□□ □□□□□□□□□□□□ □□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□, □□ □□□□□□□□□□□ □□□□□□□□□□□□□□ □□□□□□□□□□□□□ □□□□□□□□□□□□□□□ □□□ □□□□□□□□ □□□□□□□□□□□□□. □□□ □□□□□□□□□□□□ □□□□□□□□ □□□□□□ □□□□□□□□ □□□□□□ □□□□□□□□□□□□ □□□□□□□□□□.

□□□□□ □□□□□□□□□□ □□□□□□□□□□□□ □□□□□□□ □□□□□□□□□□□□□□□□□□ □□□□□□□ □□□□□□□□□□□□□□□ □□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□. *'□□□□□□□□□ □□ □□□□□□□□□'* (Hamlet in Purgatory) □□□□ □□□□□□□□□□□□ □□□□□□□□□ □□□□□□□□ □□□□□□□□ □□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□ □□□□□□□□ □□□□□ □□□□□□□□□□□. □□□□□□□□□□□□□ □□□□□□□□□□□ □□□□□□□□□□□□ (soliloquies) □□□□□□□□□□□ □□□□□□□□□□□□□□□□□ □□□□□□□□ □□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□ □□□□□□□□□□□□□□□□□□□ □□□□□ □□□□□□□□ □□□□□□□. □□□□□□□□□□□□□□□, □□□□□□□□□□□ □□□□□□□□□□□□□ □□□□□ □□□□□□□ □□□□□□□□□□ □□□ □□□□□□□ □□□□□□□□□□□□□□□□ □□□□□□□□□□□□□ □□□□□ □□□□□□□□□□ □□□□□□□□□□□□□□□ □□□□□□□□□□□□□ □□□□□□□□□ □□□□□□□□□□□□□□□□.

Unit 2

Background

Cultural Materialism and **New Historicism** are two important ways of studying literature and culture that started in the late 1900s. Cultural Materialism, which is linked to Raymond Williams, believes that to understand a book or art, we must look at the money, social classes, and economic systems of that time. It teaches that culture is not separate from real life; instead, it is built by the struggles for power and wealth in society. By looking at these material

facts, we can see how certain ideas are forced on people and how different classes fight for influence.

New Historicism, led by thinkers like Stephen Greenblatt, also looks at history but in a slightly different way. It argues that literature and history are tied together so closely that they cannot be separated. Instead of just looking at the economy, New Historicism looks at all the social and political events happening when a book was written. It treats a story like a historical document that both describes and helps create the world around it. While Cultural Materialism focuses more on money and power, New Historicism looks at a wider range of historical details. Both methods are helpful because they stop us from looking at books in isolation and force us to see how they are part of the real, complicated world.

[illegible]

4.2.1 Defining Cultural Materialism and New Historicism

New Historicism is a way of studying literature where famous books and regular historical documents from the same time are read together as equals. As Peter Barry explains, it does not treat the book as more important than history. Instead of seeing the book as the "main focus" and history as just the "background," both are given the same weight. Louis Montrose describes this as looking at how history is made of stories and how stories are shaped by history. This means researchers look at all old letters, laws, or journals with the same deep attention usually given only to great poems or plays.

Cultural Materialism, according to Graham Holderness, is a more political way of looking at history. It studies old books to see how they affect our world today. Coined by Jonathan Dollimore and Alan Sinfield, it combines history, theory, and politics. It rejects the idea that a book's meaning never changes. Instead, it looks for hidden histories about social power, rebellion, and state control. Influenced

by Marxism and feminism, it tries to break away from old-fashioned religious or conservative ways of reading. It uses "textual analysis" to critique famous books that society considers national icons, showing how they are still used to spread certain political ideas.

Though they are similar, Peter Barry points out three main differences between the two. First, **Cultural Materialists** are more optimistic because they believe human actions can change history, while **New Historicists** are more pessimistic, focusing on how power structures trap people. Second, Cultural Materialists believe New Historicism is too focused on the "uncertainty of language" (post-structuralism) to actually help in politics. Third, they look at different times: New Historicists focus on the political world that existed when the book was first written, whereas Cultural Materialists focus on how that book relates to the political problems we face right now.

[illegible]

[illegible] (Cultural Materialism) [illegible]

[illegible]

4.2.2 Neo-Marxism

Neo-Marxism is a modern way of looking at Karl Marx’s ideas, updated to fit today’s world. While original Marxism focused almost entirely on money and the economy, Neo-Marxists believe that culture, politics, and ideas are just as important. For example, **Antonio Gramsci** explained that the powerful people

stay in charge not just by owning factories, but by controlling what society considers "normal" or right; he called this cultural hegemony. In the context of cultural materialism, Neo-Marxism uses these combined ideas about money and culture to study how power works in society.

Neo-Marxists also borrowed ideas from psychology and other modern sciences to study how our personal identities and the media affect our lives. Thinkers from the Frankfurt School, like Adorno and Marcuse, showed how movies, music, and news can secretly spread capitalist messages. Furthermore, they changed how they view the government. Instead of seeing the state as just a tool for the rich, they argue it has some independence to manage conflicts between different groups. On a global level, thinkers like Immanuel Wallerstein used these ideas to show how wealthy "core" nations get richer by exploiting poorer "peripheral" nations. Even though some critics say Neo-Marxism is too confusing or lacks practical solutions, it is still a very popular way for scholars to study society and politics today.

കാൾ മാർക്സിന്റെ പഴയകാല ആശയങ്ങളെ ഇന്നത്തെ കാലത്തിന് അനുയോജ്യമായ രീതിയിൽ പുതുക്കി എഴുതിയതാണ് നിയോ-മാർക്സിസം (Neo-Marxism). പഴയ മാർക്സിസം സാമ്പത്തിക കാര്യങ്ങൾക്ക് മാത്രം പ്രാധാന്യം നൽകിയപ്പോൾ, സംസ്കാരം, രാഷ്ട്രീയം, ചിന്താഗതികൾ എന്നിവയ്ക്കും തുല്യ പ്രാധാന്യമുണ്ടെന്ന് നിയോ- മാർക്സിസ്റ്റുകൾ വിശ്വസിക്കുന്നു. ഉദാഹരണത്തിന്, അന്റോണിയോ ഗ്രാംഷി എന്ന ചിന്തകൻ പറഞ്ഞത്, സമ്പന്നർ അധികാരം നിലനിർത്തുന്നത് പണം കൊണ്ട് മാത്രമല്ല, മറിച്ച് സമൂഹത്തിന്റെ പൊതുവായ നിയമങ്ങളെയും മൂല്യങ്ങളെയും അവരുടെ താല്പര്യത്തിനനുസരിച്ച് മാറ്റിയെടുക്കുന്നതിലൂടെയുമാണ് എന്നാണ്. ഇതിനെയാണ് അദ്ദേഹം 'കൾച്ചറൽ ഹെജിമണി' (Cultural Hegemony) എന്ന് വിളിച്ചത്.

നിയോ-മാർക്സിസം സാമ്പത്തിക കാര്യങ്ങൾക്കൊപ്പം മനുഷ്യന്റെ സ്വത്വത്തെയും മാധ്യമങ്ങളെയും കുറിച്ചും പഠിക്കുന്നു. ഫ്രാങ്ക്ഫർട്ട് സ്കൂളിലെ ചിന്തകർ ചൂണ്ടിക്കാണിച്ചത് സിനിമയും വാർത്തകളും വഴി എങ്ങനെയാണ് മുതലാളിത്ത ആശയങ്ങൾ ജനങ്ങളിലേക്ക് രഹസ്യമായി എത്തിക്കുന്നത് എന്നാണ്. ഭരണകൂടത്തെക്കുറിച്ചുള്ള (State) കാഴ്ചപ്പാടിലും ഇവർ മാറ്റം വരുത്തി. ഗവൺമെന്റ് വെറും സമ്പന്നരുടെ ഉപകരണം മാത്രമല്ലെന്നും, സമൂഹത്തിലെ വിവിധ തർക്കങ്ങൾ പരിഹരിക്കാൻ അതിന് സ്വന്തമായ ചില അധികാരങ്ങൾ ഉണ്ടെന്നും ഇവർ വാദിക്കുന്നു. ലോകതലത്തിൽ സമ്പന്ന രാജ്യങ്ങൾ എങ്ങനെയാണ് പാവപ്പെട്ട രാജ്യങ്ങളെ ചൂഷണം ചെയ്യുന്നത് എന്ന് മനസ്സിലാക്കാനും ഈ പഠനരീതി സഹായിക്കുന്നു. ആശയങ്ങൾ പലതും കൂട്ടിച്ചേർക്കുന്നത് കൊണ്ട് ചില വിമർശനങ്ങൾ ഉണ്ടെങ്കിലും, സമൂഹത്തിലെ സങ്കീർണ്ണമായ പ്രശ്നങ്ങൾ പഠിക്കാൻ ഇന്നും ഈ വഴി വ്യാപകമായി ഉപയോഗിക്കപ്പെടുന്നു.

4.2.3 Culture: New Definitions

The way we define culture has changed over time to match how our world works today. In the study of Cultural Materialism, culture is seen as something created by a society's money, technology, and basic needs. It is not just a collection of random ideas or symbols; instead, it is a response to the real-life challenges a community faces. This perspective teaches us that culture and the material world are deeply connected.

In the past, people thought culture was separate from the economy, but Cultural Materialism shows that they are actually tied together. It encourages us to look

at how the way we make, sell, and buy things influences our art and traditions. Because of this, culture is always moving and changing. When a society’s economic structure shifts, its culture—including its beliefs and habits—shifts along with it.

Instead of being a fixed set of old traditions, culture is a living thing that is constantly reshaped by a society's material circumstances. This holistic approach invites researchers to see culture as a dynamic force that both reflects and influences the world around it. By understanding these new definitions, we stop seeing culture as something static and start seeing it as a flexible and essential part of our social and economic life.

സംസ്കാരം (Culture) എന്ന വാക്കിന്റെ അർത്ഥം കാലത്തിനനുസരിച്ച് മാറിക്കൊണ്ടിരിക്കുകയാണ്. സാംസ്കാരിക ഭൗതികവാദം (Cultural Materialism) എന്ന പഠനരീതിയിൽ, ഒരു സമൂഹത്തിന്റെ പണം, സാങ്കേതികവിദ്യ, മറ്റ് ജീവിതസാഹചര്യങ്ങൾ എന്നിവയാണ് ആ സമൂഹത്തിന്റെ സംസ്കാരത്തെ നിർമ്മിക്കുന്നത്. സംസ്കാരം എന്നത് വെറും ആശയങ്ങൾ മാത്രമല്ല, മറിച്ച് ഒരു ജനത തങ്ങളുടെ ജീവിതത്തിലെ ആവശ്യങ്ങൾക്കും വെല്ലുവിളികൾക്കും അനുസരിച്ച് രൂപപ്പെടുത്തിയെടുക്കുന്ന ഒന്നാണ്. ചുരുക്കത്തിൽ, മനുഷ്യന്റെ ജീവിത സാഹചര്യങ്ങളും അവന്റെ സംസ്കാരവും തമ്മിൽ വലിയ ബന്ധമുണ്ട്.

പഴയ കാലത്തെ ചിന്താഗതികളിൽ നിന്ന് വ്യത്യസ്തമായി, സാമ്പത്തിക വ്യവസ്ഥയും സംസ്കാരവും ഒന്നിച്ചു പോകുന്നവയാണെന്ന് ഈ പഠനരീതി നമ്മെ ഓർമ്മിപ്പിക്കുന്നു. നമ്മൾ സാധനങ്ങൾ ഉല്പാദിപ്പിക്കുന്നതും വിതരണം ചെയ്യുന്നതും ഉപയോഗിക്കുന്നതും എല്ലാം നമ്മുടെ കലകളെയും ആചാരങ്ങളെയും സ്വാധീനിക്കുന്നുണ്ട്. അതുകൊണ്ട് തന്നെ സംസ്കാരം എന്നത് ഒരിക്കലും മാറ്റമില്ലാതെ നിൽക്കുന്ന ഒന്നല്ല. സമൂഹത്തിന്റെ സാമ്പത്തിക നില മാറുമ്പോൾ അതിനനുസരിച്ച് അവിടുത്തെ വിശ്വാസങ്ങളിലും രീതികളിലും മാറ്റം വരുന്നു.

സംസ്കാരം എന്നത് പണ്ട് തൊട്ടേ ഉള്ള ചില കാര്യങ്ങൾ വെറുതെ പിന്തുടരുന്ന ഒന്നല്ല; അത് സമൂഹത്തിലെ സാഹചര്യങ്ങൾക്കനുസരിച്ച് എപ്പോഴും മാറിക്കൊണ്ടിരിക്കുന്ന ഒരു ജീവസ്സുറ്റ ശക്തിയാണ്. ഒരു നാടിന്റെ സംസ്കാരത്തെ ശരിയായി മനസ്സിലാക്കണമെങ്കിൽ അവിടുത്തെ സാമ്പത്തികവും ഭൗതികവുമായ സാഹചര്യങ്ങളെയും കൂടി പഠിക്കേണ്ടതുണ്ട്. സംസ്കാരത്തെ വെറും നിശ്ചലമായ ഒന്നായി കാണാതെ, സമൂഹത്തിന്റെ വളർച്ചയ്ക്കൊപ്പം മാറുന്ന ഒന്നായി കാണാൻ ഈ പുതിയ കാഴ്ചപ്പാട് നമ്മെ സഹായിക്കുന്നു.

4.2.4 Textuality and Historicity

New Historicism is a way of studying books that looks at how stories and history influence each other. In the past, critics often kept history in the "background," but modern theories like Marxism and Post-structuralism helped bring history and philosophy into the main part of the discussion. Jonathan Dollimore explains that this change allowed critics to see literature as something that is part of history, not separate from it.

Textuality

Textuality describes how a book creates meaning using language and structure. New Historicists believe that a book is not an isolated object; instead, it is built from the social and political ideas of its time. A text doesn't just show the world exactly as it is; it creates its own version of reality based on the beliefs and

power struggles of that era. Critics look at how authors use specific words, symbols, and myths to join in the debates of their time. By studying these details, we can see the deep links between a story and the culture it came from.

Historicity

Historicity is the idea that both the book and the world it exists in have a historical dimension. New Historicism says there isn't just one "true" history. Instead, history is made of many different and often clashing stories. Usually, the people in power create the main historical narrative to control how we remember things. New Historicists study how books might agree with these main stories or challenge them. By doing this, they reveal the hidden power dynamics and ideas that influenced how the book was written and how we read it today.

The Interaction Between the Two

New Historicism views textuality and historicity as working together constantly. Books are not just quiet mirrors reflecting the past, nor are they completely independent from it. They are active participants that help shape the ideas and power struggles of their time. By looking at both the text and its history together, we get a better understanding of how literature and society create meaning.

[illegible] [illegible] [illegible] [

പങ്കുവഹിക്കുകയും ചെയ്യുന്നു. ചുരുക്കത്തിൽ, വാചകങ്ങളെയും (Textuality) ചരിത്രത്തെയും (Historicity) ഒരുമിച്ച് പഠിക്കുമ്പോൾ മാത്രമേ സാഹിത്യത്തിന് പിന്നിലെ യഥാർത്ഥ അർത്ഥം നമുക്ക് മനസ്സിലാക്കാൻ സാധിക്കൂ.

Text, Context, and Co-text in New Historicism

New Historicism is a theory that stops treating books as if they are separate from the real world. Instead, it sees a strong connection between a piece of writing and the history around it, where both affect each other in many ways.

Text

In New Historicism, a "text" is more than just a book or a poem. It can be anything from a culture, like a painting, a song, or a political speech, that we can study to find meaning. Every text is a product of its own time, created by the specific history and beliefs of that era. Texts never exist alone; they are always part of the bigger conversations happening in society when they were made.

Context

Context means the big picture of history and culture that surrounds a text. This includes major events, who had power at the time, how people were expected to behave, the economy, and the popular ideas of that period. Knowing the context helps us understand why a text was created and how it deals with the problems of its time.

Co-texts

Co-texts are other pieces of writing or cultural items that existed at the same time as the main text you are studying. These co-texts "talk" to the main text and help change how we understand it. For example, if you are reading a play, a newspaper article from the same year is a co-text. Looking at them together shows how different writings work together to tell a larger story about history.

The Interplay between Text and Context

New Historicism says there is no single "correct" meaning for a text that stays the same forever. Instead, what a text means depends on the history and culture of both the person who wrote it and the person reading it. A text is like a meeting place where different ideas and viewpoints can agree or fight. This approach doesn't look for one "true" answer; it looks at how different people understand the text based on their own place in history. It also looks at whether a text supports the people in power or tries to challenge the rules of society.

ടെക്സ്റ്റ്, കോണ്ടെക്സ്റ്റ്, കോ-ടെക്സ്റ്റ് (Text, Context, and Co-text)

സാഹിത്യ കൃതികളെ അവയുടെ ചരിത്രത്തിൽ നിന്നും സംസ്കാരത്തിൽ നിന്നും വേർപെടുത്താൻ കഴിയില്ലെന്ന് 'ന്യൂ ഹിസ്റ്റോറിസിസം' വാദിക്കുന്നു. എഴുത്തും ചരിത്രവും തമ്മിൽ വളരെ ആഴത്തിലുള്ള ഒരു ബന്ധമുണ്ടെന്നും അവ പരസ്പരം സ്വാധീനിക്കുന്നുണ്ടെന്നുമാണ് ഈ പഠനരീതി പറയുന്നത്.

ടെക്സ്റ്റ് (Text)

ന്യൂ ഹിസ്റ്റോറിസിസത്തിൽ 'ടെക്സ്റ്റ്' എന്ന് പറയുന്നത് വെറുമൊരു പുസ്തകത്തെയോ കവിതയെയോ മാത്രമല്ല. ചിത്രങ്ങൾ, സംഗീതം, രാഷ്ട്രീയ പ്രസംഗങ്ങൾ എന്നിങ്ങനെ അർത്ഥം കണ്ടെത്താൻ കഴിയുന്ന ഏത് സാംസ്കാരിക സൃഷ്ടിയെയും ഇതിൽ ടെക്സ്റ്റ് ആയി കണക്കാക്കാം. ഓരോ ടെക്സ്റ്റും അത് നിർമ്മിക്കപ്പെട്ട കാലത്തെ ചരിത്രത്തിന്റെയും ചിന്താഗതികളുടെയും ഉൽപ്പന്നമാണ്. അവ ഒരിക്കലും ഒറ്റപ്പെട്ടവയല്ല, മറിച്ച് അന്നത്തെ സമൂഹത്തിൽ നടന്നുകൊണ്ടിരുന്ന ചർച്ചകളുടെ ഭാഗമാണ്.

കോണ്ടെക്സ്റ്റ് (Context/പശ്ചാത്തലം)

ഒരു കൃതി ഉണ്ടായ കാലത്തെ വലിയ ചരിത്രസാഹചര്യങ്ങളെയാണ് 'കോണ്ടെക്സ്റ്റ്' എന്ന് വിളിക്കുന്നത്. അന്നത്തെ പ്രധാന സംഭവങ്ങൾ, അധികാരം കൈയാളിയവർ, സാമൂഹിക നിയമങ്ങൾ, സാമ്പത്തിക നിലവാരം, നിലനിന്നിരുന്ന ആശയങ്ങൾ എന്നിവയെല്ലാം ഇതിൽ ഉൾപ്പെടുന്നു. പശ്ചാത്തലം മനസ്സിലാക്കുന്നത് എന്തിനാണ് ആ കൃതി ഉണ്ടായതെന്നും അത് അക്കാലത്തെ പ്രശ്നങ്ങളോട് എങ്ങനെ പ്രതികരിക്കുന്നു എന്നും അറിയാൻ സഹായിക്കും.

കോ-ടെക്സ്റ്റുകൾ (Co-texts)

നമ്മൾ പഠിക്കുന്ന പ്രധാന കൃതിയോടൊപ്പം അക്കാലത്ത് തന്നെ നിലനിന്നിരുന്ന മറ്റ് എഴുത്തുകളെയോ സാംസ്കാരിക കാര്യങ്ങളെയോ ആണ് 'കോ-ടെക്സ്റ്റുകൾ' എന്ന് വിളിക്കുന്നത്. ഇവ പ്രധാന കൃതിയുമായി ഒരു സംഭാഷണത്തിൽ ഏർപ്പെടുകയും അതിന്റെ അർത്ഥത്തെ സ്വാധീനിക്കുകയും ചെയ്യുന്നു. ഉദാഹരണത്തിന്, ഒരു നാടകത്തോടൊപ്പം അന്നത്തെ ഒരു വാർത്താക്കുറിപ്പോ പ്രസംഗമോ വായിക്കുന്നത് ചരിത്രത്തെക്കുറിച്ച് കൂടുതൽ വ്യക്തമായ ചിത്രം നൽകാൻ സഹായിക്കും.

ടെക്സ്റ്റും പശ്ചാത്തലവും തമ്മിലുള്ള ബന്ധം

ഒരു പുസ്തകത്തിന് എല്ലാക്കാലത്തേക്കും ഒരേയൊരു 'ശരിയായ' അർത്ഥം മാത്രമേയുള്ളൂ എന്ന ധാരണ ന്യൂ ഹിസ്റ്റോറിസിസം അംഗീകരിക്കുന്നില്ല. ഓരോ കാലത്തെയും ചരിത്രവും സംസ്കാരവും അനുസരിച്ച് അതിന്റെ അർത്ഥം മാറിക്കൊണ്ടിരിക്കും. പലതരം ആശയങ്ങളും കാഴ്ചപ്പാടുകളും കൂട്ടിമുട്ടുന്ന ഒരിടമാണ് സാഹിത്യ കൃതി. ഒരു കൃതി സമൂഹത്തിലെ അധികാര നിയമങ്ങളെ പിന്തുണയ്ക്കുന്നുണ്ടോ അതോ അവയെ ചോദ്യം ചെയ്യുന്നുണ്ടോ എന്ന് പരിശോധിക്കാനാണ് ഈ പഠനരീതി ശ്രമിക്കുന്നത്.

4.2.6 Politics of Representation and Power

The Politics of Representation and Power New Historicism and Cultural Materialism are two ways of studying books that look closely at how power and history work together. Both theories believe that literature is part of a larger social world. They show that the way people are described or represented in stories is often influenced by who has power in real life. By looking at how texts are made and read, these theories help us see how power structures are either supported or challenged by art.

New Historicism: Representation and History In New Historicism, the "politics of representation" means that literature and history create each other. A book doesn't just show history; it also helps build the culture of that time. These thinkers argue that no story is created in a bubble; instead, every book is caught up in the power struggles of its era. By studying famous books alongside regular historical documents, New Historicists try to find the hidden power rules that decide what is considered "normal" or "valuable" in a society.

Cultural Materialism: Representation and Economics Cultural Materialism focuses more on how money, work, and social classes control how art is made. Here, the "politics of representation" involves looking at how economic forces decide which stories get told and who gets to tell them. This approach cares deeply about the fight between different social classes. Cultural Materialists argue that the way a society organizes its money and jobs directly changes the content of its books. This creates a link where representation is tied to who owns the resources in a society.

The Political Nature of Art Both of these theories show that describing someone in a book is a political act. They highlight how stories can help keep social hierarchies in place or try to break them down. Because of this, analyzing a book becomes a way to criticize the power structures of the real world. These theories also argue that we shouldn't just study "famous" books; we should look at many different types of writing to hear all the different voices that make up our history.

[illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] '[illegible]' '[illegible]'. [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible]

4.2.7 "Culture is Ordinary"- Raymond Williams

Culture is Ordinary: A New Perspective "Culture is Ordinary" is a very important essay written by Raymond Williams in 1958. In this writing, he shares his ideas about what culture really is and how it fits into our daily lives. Williams disagrees with the old idea that culture is only for rich people or people who like "high art." Instead, he explains that culture is found in the normal, everyday things that everyone does.

The Complexity of the Word "Culture" Williams starts by saying that the word "culture" is very confusing because it has so many different meanings. He famously said that it is one of the most complicated words in the English language. It can mean training your mind, or it can mean art and books. Williams wants to clear up this confusion and show a definition that includes the lives of regular, common people.

Challenging the Gap Between High and Low Culture Williams argues against dividing culture into "high culture" (for the elite) and "popular culture" (for everyone else). He thinks this division is wrong because all cultural experiences are connected. He believes that culture belongs to everyone, not just the highly educated. His main point is that "culture is ordinary," meaning every society has its own unique ways of living and its own meanings that belong to all its members.

Culture as a Living Process Williams explains that culture is not something finished or stuck in the past; it is a moving process that changes as people live and interact. He says we shouldn't have a fixed definition of it. Instead, we should see culture as a mix of two things: the traditions we inherited from the past and the new things we are creating right now. To him, culture is a living thing that is always growing.

The Influence of Money and Technology The essay also looks at how money and work affect culture. Williams discusses how factories (industrialization) and things like the news or TV (mass communication) have changed how we live. These things change how people talk to each other and how they use cultural items. He believes we must look at the economy and technology to truly understand the whole picture of culture.

Redefining How We Value Life In summary, Raymond Williams’s essay tells us that culture isn't just for a small group of elite people. It is a natural part of everyone's daily life. By looking at how culture changes and how it connects different people, he gives us a better way to understand society. His work helps us see that the "ordinary" things we do every day are valuable and are actually the heart of culture.

□□□□□□□□ □□□□□□□□□□ **(Culture is Ordinary)** □□□□□□□□□□ □□□□□□□□□ □□□□□□□□□ □□□□□□□□ 1958-□ □□□□□□ □□□□ □□□□□□□□□□ □□□ □□□□□□□□ "□□□□□□ □□□ □□□□□□□". □□□□□□□□ □□□□□□ □□□□□□□□□□□□ □□□□□□□ □□□□□□□□□□□□□□□□ □□□□□□□□ □□□□□□□□□□□□□□□□□□□□ □□□□□□□ □□□□ □□□□□□□□□□□□□□□□□□□. □□□□□□□□ □□□□□□ □□□□ □□□□□□□□□□□□ □□□□□□□□□□□ '□□□□□□ □□□' □□□□ □□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□ □□□□□□□

ഉള്ളതാണെന്ന പഴയ ധാരണയെ അദ്ദേഹം എതിർക്കുന്നു. പകരം, സാധാരണക്കാരുടെ ജീവിതാനുഭവങ്ങളിലാണ് യഥാർത്ഥ സംസ്കാരം ഇരിക്കുന്നത് എന്ന് അദ്ദേഹം പറയുന്നു.

'കൾച്ചർ' എന്ന വാക്കിന്റെ സങ്കീർണ്ണത 'കൾച്ചർ' അഥവാ സംസ്കാരം എന്ന വാക്ക് ഉപയോഗിക്കുന്നത് വലിയ ആശയക്കുഴപ്പം ഉണ്ടാക്കുന്ന കാര്യമാണെന്ന് വില്യംസ് പറയുന്നു. ഇംഗ്ലീഷ് ഭാഷയിലെ ഏറ്റവും കുഴപ്പിക്കുന്ന വാക്കുകളിൽ ഒന്നാണിതെന്ന് അദ്ദേഹം വിശേഷിപ്പിച്ചു. കാരണം, ബുദ്ധിപരമായ വളർച്ചയെയും കലകളെയും ഒക്കെ സൂചിപ്പിക്കാൻ ഈ വാക്ക് ഉപയോഗിക്കാറുണ്ട്. ഈ ആശയക്കുഴപ്പം മാറ്റി, സാധാരണക്കാരുടെ ജീവിതവുമായി ബന്ധപ്പെട്ട ഒരു പുതിയ നിർവ്വചനം നൽകാനാണ് അദ്ദേഹം ശ്രമിക്കുന്നത്.

ഉയർന്ന സംസ്കാരവും സാധാരണ സംസ്കാരവും സമ്പന്നർക്ക് ഒരു സംസ്കാരം, സാധാരണക്കാർക്ക് മറ്റൊരു സംസ്കാരം എന്നിങ്ങനെ വേർതിരിച്ചു കാണുന്നതിനെ അദ്ദേഹം വിമർശിക്കുന്നു. ഇത്തരം വിഭജനങ്ങൾ തെറ്റാണെന്നും എല്ലാ സാംസ്കാരിക അനുഭവങ്ങളും പരസ്പരം ബന്ധപ്പെട്ടു കിടക്കുന്നവയാണെന്നും അദ്ദേഹം വിശ്വസിക്കുന്നു. പഠിപ്പുള്ളവർക്കോ പണക്കാർക്കോ മാത്രം അവകാശപ്പെട്ടതല്ല സംസ്കാരം. "സംസ്കാരം സാധാരണമാണ്" എന്നതാണ് അദ്ദേഹത്തിന്റെ ഏറ്റവും പ്രധാനപ്പെട്ട വാക്യം. അതായത് ഓരോ സമൂഹത്തിനും അവരുടേതായ രീതികളും ലക്ഷ്യങ്ങളും അർത്ഥങ്ങളുമുണ്ട്. അത് ആ സമൂഹത്തിലെ എല്ലാവർക്കും ഉള്ളതാണ്.

മാറിക്കൊണ്ടിരിക്കുന്ന സംസ്കാരം സംസ്കാരം എന്നത് പണ്ട് ആരോ ഉണ്ടാക്കി വെച്ച ഒന്നല്ല, മറിച്ച് മനുഷ്യരുടെ ഇടപെടലുകളിലൂടെ എപ്പോഴും മാറിക്കൊണ്ടിരിക്കുന്ന ഒന്നാണെന്ന് അദ്ദേഹം പറയുന്നു. സംസ്കാരത്തിന് ഒരു സ്ഥിരമായ നിർവ്വചനം നൽകാൻ കഴിയില്ല. നമുക്ക് മുൻതലമുറയിൽ നിന്ന് കിട്ടിയ കാര്യങ്ങളും, നമ്മൾ ഇപ്പോൾ പുതുതായി നിർമ്മിക്കുന്ന കാര്യങ്ങളും ചേർന്നതാണ് സംസ്കാരം. അതുകൊണ്ട് തന്നെ അതൊരു ജീവസ്സുറ്റ കാര്യമാണ്.

സാമ്പത്തികവും സാങ്കേതികവുമായ മാറ്റങ്ങൾ സാമ്പത്തിക സാഹചര്യങ്ങളും ഫാക്ടറികളുടെ വളർച്ചയും മാധ്യമങ്ങളും നമ്മുടെ സംസ്കാരത്തെ എങ്ങനെ മാറ്റുന്നു എന്നും അദ്ദേഹം ഇതിൽ പറയുന്നുണ്ട്. വാർത്താവിനിമയ രംഗത്തെ മാറ്റങ്ങൾ ആളുകൾ തമ്മിലുള്ള ബന്ധങ്ങളെയും അവർ കാര്യങ്ങൾ മനസ്സിലാക്കുന്ന രീതിയെയും മാറ്റിമറിച്ചു. സാമ്പത്തിക വശങ്ങളും സാങ്കേതികവിദ്യയും കൂടി പഠിച്ചാൽ മാത്രമേ സംസ്കാരത്തെക്കുറിച്ച് പൂർണ്ണമായ ഒരു ധാരണ ലഭിക്കൂ എന്ന് അദ്ദേഹം വിശ്വസിച്ചു.

ജീവിതത്തെ കാണുന്ന രീതി ചുരുക്കത്തിൽ, സംസ്കാരം എന്നത് വലിയ കലകളിലോ പണക്കാരിലോ മാത്രം ഒതുങ്ങിനിൽക്കുന്ന ഒന്നല്ലെന്ന് റെയ്മണ്ട് വില്യംസ് നമുക്ക് കാണിച്ചുതരുന്നു. അത് നമ്മുടെ ഓരോരുത്തരുടെയും ദൈനംദിന ജീവിതത്തിന്റെ ഭാഗമാണ്. നമ്മുടെ സാധാരണ ജീവിതത്തിലെ കൊച്ചു കൊച്ചു കാര്യങ്ങൾക്കും വലിയ വിലയുണ്ടെന്നും അവയാണ് യഥാർത്ഥ സംസ്കാരമെന്നും അദ്ദേഹം നമ്മെ ഓർമ്മിപ്പിക്കുന്നു.

UNIT 3

Introduction to Ecocriticism and Jonathan Bate Ecocriticism is a way of studying books and culture that started in the late 1900s. It looks at how literature and the environment are connected. Jonathan Bate is a very famous person in this field who helped it grow. He studies how writers throughout history have described and connected with nature. Bate believes it is very important to

see the environmental messages hidden in books, as this helps us understand how humans think about the Earth.

Cheryll Glotfelty and the Growth of the Field Cheryll Glotfelty is another major leader who helped make ecocriticism popular. She edited a very famous book called *The Ecocriticism Reader*, which helped define what this study is all about. She showed that ecocriticism isn't just about books; it can be about any part of our culture. Her work links literature with environmental science and social studies, making it a field where many different subjects work together to understand our world.

Jonathan Bate and Romantic Literature In his specific research, Jonathan Bate focused on famous British "Romantic" poets like Wordsworth, Coleridge, and Keats. He looked at how their poems were connected to environmental philosophy. By studying these famous masterpieces, he showed that these writers had deep ecological themes in their work. This provided a new way to see how nature, art, and culture all influence one another.

[illegible]

[illegible]

[illegible]

Background

4.3.1.2 Shakespearean Expertise

The Universal Appeal of Shakespeare Another major part of Jonathan Bate's career is his deep study of William Shakespeare. He is famous for making Shakespeare's difficult language and complicated ideas easy for everyone to understand. In his 1997 book, *The Genius of Shakespeare*, Bate looks at why Shakespeare is still loved all over the world today. He explains that these plays show the truth about human nature and feelings, which is why Shakespeare remains a hero in literature across all cultures and time periods.

Biographical Endeavours Bate is also dedicated to writing about the real lives of famous authors. His biographies give us a deep look at the person behind the poetry. For example, in his 2003 book about John Clare, he explored the poet's life, his struggles with mental health, and the social issues of his time. He also wrote a detailed book in 2015 about Ted Hughes, covering both his great success as a poet laureate and his difficult personal life.

Cultural and Environmental Engagement Bate does not just stay in a classroom; he is very active in helping the real world. He works with groups like the National Trust to protect nature, which fits perfectly with his interest in the environment. His book *The Song of the Earth* (2000) shows how much he cares about our planet. In this work, he explains that literature is a powerful tool that helps humans feel a stronger and deeper connection to nature.

Later Works and Legacy As Bate's career moved forward, he began studying new topics, such as how trees affect our culture and how books change how we think. He is a very versatile researcher who can study many different things. In his 2011 book, *The Public Value of the Humanities*, he argued that studying subjects like literature and history is still extremely important, even in our modern, fast-changing world.

□□□□□□□□□□□□□ □□□□□ □□□□□□□□□□□ □□□□□□ □□□□□□□□□□□□□□□□ □□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□ □□□□□□□□□□□□ □□□□□□□ □□□□□□ □□□□□□□□□□□ □□□□□□□□□ □□□□□□□ □□□□□□ □□□□□. □□□□□□□□□□□□□□□ □□□□□□□□□□□□ □□□□□□ □□□□□□□□□□ □□□□□□□□□□□□□□□□□ □□□□□□□□□□□□□□□ □□□□□□□ □□□□□□□□□ □□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□ □□□□□□□ □□□□□□□□□□□□□. 1997-□ □□□□□□□□□□□□□□□ □□□□□□□□□□□□□□□□□ *'□ □□□□□□□ □□□ □□□□□□□□□□'* □□□□ □□□□□□□, □□□□□□ □□□□□□□□□□□□□ □□□□□□□□□□□ □□□□□□□□□□□ □□□□□□□□□ □□□□□□ □□□□□□□□□□□□□□□ □□□□□□□□□□□□□□□□□□□□ □□□□□□□□□□□□□□□□□□□. □□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□ □□□□□□□□□□□□□□□□□ □□□□□□□□□□□□□□□ □□□□□□□□□□□ □□□□□□□□□□□ □□□□□□□□□ □□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□ □□□□□□ □□□□□□□ □□□□□□□□□□□□□□□□□□.

□□□□□□□□□ **(Biographies)** □□□□□□□□□□ □□□□□□□□□□□□□□ □□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□ □□□□□□□ □□□□□□□ □□ □□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□ □□□□□□ □□□□□□□□□□ □□□□□□□□□. □□□ □□□□□□ □□□□ □□□□□□□ □□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□ □□□□□□□□□□□□□□□□□□ □□□□□□□□□□□□□□□, □□□□□□□ □□□□□□□□□□□ □□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□ 2003-□ □□□□□□□ □□□ □□□□□□□ □□□□□. □□□□□□□ □□□□□, 2015-□ □□□□ □□□□□□ □□□□ □□□□□□□ □□□□□□□ □□□□□□□ □□□□□□□□□□□□□□□□ □□□□□□□□□□□□□□□ □□□□□□□□□□□□□□□□□□ □□□□□□□□□ □□□□□□□ □□□ □□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□ □□□□□□□ □□□□□□□□□□□□□.

□□□□□□□□□□ □□□□□□□□□□□□□ □□□□□□□□□□□□□□□ □□□□□□□□□ □□□□□□ □□□□□□□□□ □□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□. □□□□□□□□□□□□ □□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□ □□□□□□□□□□□□□□□□□□ '□□□□□ □□□□□□□□□□' □□□□□□□□ □□□□□□□□□□ □□□□□□□□ □□□□□□□□. □□□□□□□□□ □□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□ □□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□ □□□□□□□□ □□□□□□ *'□ □□□□□□ □□□ □ □□□□□□'* (2000) □□□□ □□□□□□□□□□□□□□□ □□□□□□□□□□□□□□□□□.

മനുഷ്യർക്ക് പ്രകൃതിയോട് കൂടുതൽ അടുപ്പമുണ്ടാക്കാൻ സാഹിത്യത്തിന് കഴിയുമെന്ന് അദ്ദേഹം ഇതിലൂടെ സമർത്ഥിക്കുന്നു.

പിൽക്കാല കൃതികളും സംഭാവനകളും മരങ്ങൾ നമ്മുടെ സംസ്കാരത്തെ എങ്ങനെ സ്വാധീനിക്കുന്നു എന്നതിനെക്കുറിച്ചും സാഹിത്യം മനുഷ്യന്റെ ചിന്തകളെ എങ്ങനെ മാറ്റുന്നു എന്നതിനെക്കുറിച്ചും അദ്ദേഹം പിൽക്കാലത്ത് പഠനങ്ങൾ നടത്തി. സാഹിത്യം, ചരിത്രം തുടങ്ങിയ വിഷയങ്ങൾ പഠിക്കുന്നത് നമ്മുടെ ഈ ആധുനിക ലോകത്ത് എത്രത്തോളം പ്രധാനമാണെന്ന് അദ്ദേഹം തന്റെ പുസ്തകങ്ങളിലൂടെ ഓർമ്മിപ്പിക്കുന്നു. വൈവിധ്യമാർന്ന വിഷയങ്ങൾ കൈകാര്യം ചെയ്യാനുള്ള അദ്ദേഹത്തിന്റെ കഴിവ് ഇതിൽ നിന്നെല്ലാം വ്യക്തമാണ്.

4.3.2 Cheryll Glotfelty

Pioneering the Ecocritical Movement

Cheryll Glotfelty began her career by playing a very important role in starting the field of ecocriticism. In 1992, she helped found the Association for the Study of Literature and Environment (ASLE). This helped create a group of experts who wanted to study how books talk about nature. In 1996, she helped edit a book called The Ecocriticism Reader: Landmarks in Literary Ecology, which is considered a very important work that set the basic rules for this study. Through this book, she showed that literature, culture, and the natural world are all connected, which created a new way to study different subjects together.

Exploring Place and Regional Narratives

Later in her career, Glotfelty focused on how stories are tied to specific locations and local environments. She co-edited a book called Literary Nevada: Writings from the Silver State in 2008 to show her commitment to finding stories that come from specific areas. In this work, she explained that literature is great at capturing the feeling of a place. She showed that culture, the land, and who we are (identity) are all linked. This phase showed her goal of making ecocriticism broader so it could include many different places and cultures.

Advocacy and Environmental Education

A constant part of Glotfelty’s career is her work to promote environmental education and awareness through books. Her work with ASLE shows how dedicated she is to using schools and universities to talk about ecological problems. She supported a "bio-regional" view, which means encouraging people to pay more attention to the specific natural area where they live. She uses literature as a bridge to connect classroom talk with real actions to help the environment.

Enduring Legacy and Impact

Cheryll Glotfelty’s varied career has made a permanent mark on ecocriticism, environmental teaching, and activism. Her journey—from starting ASLE to focusing on local stories and fighting for better environmental education—shows how much she cares about making this field grow. Her work still inspires

students, writers, and activists to think deeply about nature through books. She has helped us all better understand how humans and nature are tied together.

എക്കോക്രിട്ടിസിസം പ്രസ്ഥാനത്തിന്റെ തുടക്കം

പരിസ്ഥിതിയും സാഹിത്യവും തമ്മിലുള്ള ബന്ധത്തെക്കുറിച്ച് പഠിക്കുന്ന 'എക്കോക്രിട്ടിസിസം' എന്ന ശാഖയ്ക്ക് തുടക്കമിട്ട പ്രമുഖ വ്യക്തിയാണ് ചെറിൽ ഗ്ലോട്ട്ഫെൽറ്റി. 1992-ൽ സാഹിത്യത്തെയും പ്രകൃതിയെയും സ്നേഹിക്കുന്നവർക്കായി 'ASLE' എന്നൊരു കൂട്ടായ്മ രൂപീകരിക്കാൻ അവർ മുൻകൈ എടുത്തു. 1996-ൽ അവർ പുറത്തിറക്കിയ 'ദ എക്കോക്രിട്ടിസിസം റീഡർ' എന്ന പുസ്തകം ഈ പഠനമേഖലയിലെ ഏറ്റവും പ്രധാനപ്പെട്ട ഒന്നായി കരുതപ്പെടുന്നു. സാഹിത്യവും സംസ്കാരവും പ്രകൃതിയും എങ്ങനെ പരസ്പരം ബന്ധപ്പെട്ടിരിക്കുന്നു എന്ന് ഈ പുസ്തകത്തിലൂടെ അവർ ലോകത്തിന് കാണിച്ചുതന്നു.

ദേശീയ കഥകളും പ്രാദേശിക സവിശേഷതകളും

പിന്നീടുള്ള കാലത്ത്, ഓരോ സ്ഥലത്തിന്റെയും ഭൂപ്രകൃതിയും അവിടുത്തെ എഴുത്തുകളും തമ്മിലുള്ള ബന്ധത്തെക്കുറിച്ചാണ് അവർ പഠിച്ചത്. 'ലിറ്റററി നെവാഡ' (2008) എന്ന പുസ്തകത്തിലൂടെ ഒരു പ്രത്യേക സ്ഥലത്തെ മണ്ണും അവിടുത്തെ മനുഷ്യരുടെ വ്യക്തിത്വവും സംസ്കാരവും എങ്ങനെ കഥകളിൽ തെളിയുന്നു എന്ന് അവർ വ്യക്തമാക്കി. ലോകത്തിന്റെ വിവിധ ഭാഗങ്ങളിലെ വ്യത്യസ്തമായ ഭൂപ്രകൃതികളെയും സംസ്കാരങ്ങളെയും ഈ പഠനശാഖയുടെ ഭാഗമാക്കാൻ ഇതിലൂടെ അവർക്ക് കഴിഞ്ഞു.

പരിസ്ഥിതി വിദ്യാഭ്യാസവും ബോധവൽക്കരണവും

സാഹിത്യത്തിലൂടെ പരിസ്ഥിതി ബോധം വളർത്തുക എന്നത് ഗ്ലോട്ട്ഫെൽറ്റിയുടെ ജീവിതത്തിലെ വലിയൊരു ലക്ഷ്യമായിരുന്നു. നമ്മൾ ജീവിക്കുന്ന പ്രകൃതിയെ അറിഞ്ഞു സ്നേഹിക്കണം എന്ന 'ബയോ-റീജിയണൽ' (Bio-regional) കാഴ്ചപ്പാട് അവർ മുന്നോട്ടുവെച്ചു. വെറുതെ പുസ്തകം വായിക്കുക മാത്രമല്ല, സാഹിത്യത്തിലൂടെ പ്രകൃതിയെ മനസ്സിലാക്കി അതിനെ സംരക്ഷിക്കാനുള്ള പ്രവർത്തനങ്ങളിൽ ഏർപ്പെടാൻ അവർ ആളുകളെ പ്രേരിപ്പിച്ചു. അക്കാദമിക് പഠനങ്ങളും പ്രായോഗികമായ പരിസ്ഥിതി പ്രവർത്തനങ്ങളും തമ്മിലുള്ള ദൂരം കുറയ്ക്കാൻ അവർ ശ്രമിച്ചു.

സ്ഥിരമായ സ്വാധീനവും പാരമ്പര്യവും

പരിസ്ഥിതി പഠനം, വിദ്യാഭ്യാസം, ബോധവൽക്കരണം എന്നീ മേഖലകളിൽ ഗ്ലോട്ട്ഫെൽറ്റി വലിയൊരു മാറ്റം തന്നെ കൊണ്ടുവന്നു. സംഘടനകൾ രൂപീകരിച്ചതും ഓരോ നാടിന്റെയും കഥകൾക്ക് പ്രാധാന്യം നൽകിയതും പരിസ്ഥിതിക്കായി ശബ്ദമുയർത്തിയതും ഇതിന് തെളിവാണ്. മനുഷ്യനും പ്രകൃതിയും തമ്മിലുള്ള ആഴത്തിലുള്ള ബന്ധം വരുംതലമുറകൾക്ക് മനസ്സിലാക്കിക്കൊടുക്കാൻ അവരുടെ പ്രവർത്തനങ്ങൾ ഇന്നും വലിയൊരു പ്രചോദനമായി തുടരുന്നു.

4.3.3 William Rueckert

The Start of Ecocriticism William Rueckert is famous for his early work in starting the field of ecocriticism. His most important contribution is found in his 1978 essay called "Literature and Ecology: An Experiment in Ecocriticism." In this very important piece of writing, Rueckert was the first person to use the word "ecocriticism." He also created the basic rules for understanding how books and stories connect with the environment and nature.

Literature and Ecology Rueckert’s essay helped ecocriticism become a special and popular part of literary studies. The essay explained that literature is not just

about human beings; it is also deeply tied to the natural world. Rueckert argued that we can study books from an environmental point of view to see how they show society's feelings toward nature. By creating this "ecocritical" method, he encouraged researchers to look at the ecological side of stories. This helped move the focus of book analysis away from just human problems to include the entire world of nature and animals.

Intellectual Legacy William Rueckert's influence is about more than just naming the field. His work gave other researchers a starting point to build upon and improve. He focused on how literature and the environment both affect each other. This inspired many students to look for nature-related themes, images, and symbols in all kinds of stories and poems from different times in history. Even today, his essay is considered one of the most important works in this field. It shows how one clever idea can completely change how we see the connection between books and the natural world.

എക്കോക്രിട്ടിസിസത്തിന്റെ തുടക്കം പരിസ്ഥിതിയും സാഹിത്യവും തമ്മിലുള്ള ബന്ധത്തെക്കുറിച്ച് പഠിക്കുന്ന 'എക്കോക്രിട്ടിസിസം' എന്ന മേഖലയ്ക്ക് തുടക്കമിട്ട വ്യക്തിയാണ് വില്യം റൂക്കർട്ട്. 1978-ൽ അദ്ദേഹം എഴുതിയ "ലിറ്ററേച്ചർ ആൻഡ് ഇക്കോളജി: ആൻ എക്സ്പിരിമെന്റ് ഇൻ എക്കോക്രിട്ടിസിസം" എന്ന ലേഖനം ഈ വിഷയത്തിലെ ഏറ്റവും പ്രധാനപ്പെട്ട ഒന്നായി കരുതപ്പെടുന്നു. ഈ ലേഖനത്തിലൂടെയാണ് അദ്ദേഹം ആദ്യമായി 'എക്കോക്രിട്ടിസിസം' എന്ന വാക്ക് ഉപയോഗിച്ചത്. സാഹിത്യം എങ്ങനെയാണ് പരിസ്ഥിതിയുമായി ബന്ധപ്പെട്ടിരിക്കുന്നത് എന്ന് മനസ്സിലാക്കാനുള്ള അടിസ്ഥാന നിയമങ്ങളും അദ്ദേഹം ഇതിൽ അവതരിപ്പിച്ചു.

സാഹിത്യവും പരിസ്ഥിതിയും റൂക്കർട്ടിന്റെ ഈ ലേഖനം സാഹിത്യ പഠനത്തിൽ എക്കോക്രിട്ടിസിസത്തെ ഒരു പ്രധാന വിഷയമാക്കി മാറ്റാൻ സഹായിച്ചു. സാഹിത്യം എന്നത് മനുഷ്യനെക്കുറിച്ച് മാത്രം പറയുന്ന ഒന്നല്ലെന്നും, അതിന് പ്രകൃതിയുമായി വലിയ ബന്ധമുണ്ടെന്നും അദ്ദേഹം ഇതിലൂടെ വ്യക്തമാക്കി. ഒരു പുസ്തകം വായിക്കുമ്പോൾ പ്രകൃതിയെക്കുറിച്ച് ആ കൃതി എന്ത് പറയുന്നു എന്ന് കൂടി നമ്മൾ പരിശോധിക്കണം. മനുഷ്യരുടെ പ്രശ്നങ്ങൾ മാത്രം നോക്കാതെ, ചുറ്റുമുള്ള പ്രകൃതിയെയും ജീവജാലങ്ങളെയും കൂടി ഉൾപ്പെടുത്തി സാഹിത്യത്തെ വിലയിരുത്താൻ അദ്ദേഹം ഗവേഷകരെ പ്രേരിപ്പിച്ചു.

റൂക്കർട്ടിന്റെ പാരമ്പര്യം 'എക്കോക്രിട്ടിസിസം' എന്ന പേര് നൽകിയത് കൊണ്ട് മാത്രം തീരുന്നതല്ല റൂക്കർട്ടിന്റെ സംഭാവനകൾ. അദ്ദേഹത്തിന് ശേഷം വന്നവർക്ക് ഈ മേഖലയിൽ കൂടുതൽ പഠനങ്ങൾ നടത്താനുള്ള അടിത്തറ അദ്ദേഹം നൽകി. സാഹിത്യവും പരിസ്ഥിതിയും എങ്ങനെ പരസ്പരം സ്വാധീനിക്കുന്നു എന്ന് അദ്ദേഹം കാണിച്ചുതന്നു. കവിതകളിലും കഥകളിലും പ്രകൃതിയുമായി ബന്ധപ്പെട്ട അടയാളങ്ങളും പ്രതീകങ്ങളും എങ്ങനെയൊക്കെ വരുന്നു എന്ന് കണ്ടെത്താൻ ഇത് പലർക്കും പ്രചോദനമായി. ഇന്നും ഈ വിഷയത്തിൽ പഠനം നടത്തുന്നവർക്ക് റൂക്കർട്ടിന്റെ ലേഖനം വലിയൊരു വഴികാട്ടിയാണ്. ഒരു ചെറിയ ആശയം സാഹിത്യവും പ്രകൃതിയും തമ്മിലുള്ള ബന്ധത്തെക്കുറിച്ചുള്ള നമ്മുടെ കാഴ്ചപ്പാടിനെ എങ്ങനെ മാറ്റുന്നു എന്നതിന് ഉദാഹരണമാണ് അദ്ദേഹത്തിന്റെ ജീവിതം.

UNIT 4

Introduction to Ecocriticism Ecocriticism is a growing area of study that looks at the deep connection between books and the world around us. This method combines different subjects because it believes that protecting nature is the

most important thing for human life. It explores how stories and art show our feelings about nature, judge how we treat the Earth, and change the way we think about the environment. Ecocriticism goes further than regular book studies by looking at large environmental problems and new ways of thinking about ecology. By studying these ideas, we can see how literature and nature meet, which helps us question our old habits and develop a stronger care for the planet.

Major Concepts in Ecocriticism A very important part of this study is "nature writing," which includes books about everything in the natural world, from untouched forests to the damage humans cause to the environment. These books are the main way we learn how human society and nature are tied together. Ecocriticism also looks at the "ecological imagination," which is the power of art and books to help us feel deeply connected to the Earth. When artists imagine new ways for us to live with nature, it helps us want to protect the environment and live more sustainably. Additionally, experts study how books describe specific places and spaces. They explain the deeper meanings behind landscapes and cities in stories. Whether a book is about a busy city, the wild woods, or the dangers of climate change, ecocriticism helps us see the link between the story and the real physical world. These ideas challenge us to rethink our relationship with nature and inspire us to build a better future.

എക്കോക്രിട്ടിസിസം - ഒരു ആമുഖം സാഹിത്യവും പരിസ്ഥിതിയും തമ്മിലുള്ള സങ്കീർണ്ണമായ ബന്ധത്തെക്കുറിച്ച് പഠിക്കുന്ന വളർന്നുവരുന്ന ഒരു മേഖലയാണ് എക്കോക്രിട്ടിസിസം. പ്രകൃതി സംരക്ഷണം മനുഷ്യന്റെ നിലനിൽപ്പിന് ഏറ്റവും പ്രധാനപ്പെട്ടതാണെന്ന വിശ്വാസത്തിലാണ് ഈ പഠനരീതി അധിഷ്ഠിതമായിരിക്കുന്നത്. നമ്മുടെ കഥകളും കലകളും പ്രകൃതിയെ എങ്ങനെ ചിത്രീകരിക്കുന്നുവെന്നും, പരിസ്ഥിതിയെക്കുറിച്ചുള്ള നമ്മുടെ കാഴ്ചപ്പാടുകളെ അവ എങ്ങനെ മാറ്റുന്നുവെന്നും ഇത് പരിശോധിക്കുന്നു. സാധാരണ സാഹിത്യ പഠനങ്ങൾക്കപ്പുറം, വലിയ പരിസ്ഥിതി പ്രശ്നങ്ങളെയും പ്രകൃതിയെക്കുറിച്ചുള്ള പുതിയ ചിന്തകളെയും ഇത് ഉൾക്കൊള്ളുന്നു. ഈ ആശയങ്ങൾ പഠിക്കുന്നതിലൂടെ, സാഹിത്യവും പരിസ്ഥിതിയും എങ്ങനെ ഒത്തുപോകുന്നുവെന്ന് നമുക്ക് മനസ്സിലാക്കാം. ഇത് നമ്മുടെ പഴയ ശീലങ്ങളെ തിരുത്താനും പ്രകൃതിയോട് കൂടുതൽ സ്നേഹമുള്ളവരായി മാറാനും നമ്മെ പ്രേരിപ്പിക്കുന്നു.

എക്കോക്രിട്ടിസിസത്തിലെ പ്രധാന ആശയങ്ങൾ എക്കോക്രിട്ടിസിസത്തിലെ ഏറ്റവും പ്രധാനപ്പെട്ട ഒന്നാണ് 'പ്രകൃതി എഴുത്തുകൾ' (nature writing). മനുഷ്യൻ തൊട്ടുതീണ്ടാത്ത കാടുകൾ മുതൽ മനുഷ്യൻ പ്രകൃതിയിൽ വരുത്തിയ നാശനഷ്ടങ്ങൾ വരെയുള്ള സകല കാര്യങ്ങളും ഇത്തരം പുസ്തകങ്ങളിൽ ഉണ്ടാകും. മനുഷ്യനും പ്രകൃതിയും തമ്മിലുള്ള ബന്ധം മനസ്സിലാക്കാൻ ഇത്തരം കൃതികൾ വലിയ പങ്കുവഹിക്കുന്നു. കലയിലൂടെയും സാഹിത്യത്തിലൂടെയും പ്രകൃതിയോട് ആഴത്തിലുള്ള ബന്ധം സ്ഥാപിക്കാനുള്ള നമ്മുടെ കഴിവിനെയാണ് 'ഇക്കോളജിക്കൽ ഇമാജിനേഷൻ' (ecological imagination) എന്ന് വിളിക്കുന്നത്. പ്രകൃതിയോടൊപ്പം എങ്ങനെ നന്നായി ജീവിക്കാമെന്ന് എഴുത്തുകാർ ഭാവനയിലൂടെ കാണിച്ചുതരുമ്പോൾ, പരിസ്ഥിതിയെ സംരക്ഷിക്കാനും മികച്ച രീതിയിൽ ജീവിക്കാനും നമുക്ക് പ്രചോദനം ലഭിക്കുന്നു. കൂടാതെ, കഥകളിൽ സ്ഥലങ്ങളെയും ഭൂപ്രകൃതികളെയും എങ്ങനെയാണ് വിവരിക്കുന്നത് എന്നും ഇതിൽ പഠിക്കുന്നുണ്ട്. ഒരു കഥ നടക്കുന്നത് നഗരത്തിലായാലും കാട്ടിലായാലും, അത് നമ്മുടെ യഥാർത്ഥ പരിസ്ഥിതിയുമായി എങ്ങനെ ബന്ധപ്പെട്ടുകിടക്കുന്നു എന്ന് എക്കോക്രിട്ടിസിസം കാണിച്ചുതരുന്നു. ഈ ആശയങ്ങളെല്ലാം പ്രകൃതിയുമായുള്ള നമ്മുടെ

ബന്ധത്തെക്കുറിച്ച് വീണ്ടും ചിന്തിക്കാനും സുരക്ഷിതമായ ഒരു ഭാവി കെട്ടിപ്പടുക്കാനും നമ്മെ സഹായിക്കുന്നു.

4.4.1 Defining Ecocriticism

Pramod K. Nayar’s Definition Pramod K. Nayar explains that ecocriticism is a way of studying how nature and the land are shown in books and art. It looks closely at people’s feelings toward the environment and the specific language they use to describe it. This study works together with environmental activism and social theories. It assumes that the way stories talk about nature actually affects how we treat the real world. By connecting literature with other environmental sciences, ecocriticism aims to make people more aware of nature and improve how we act toward the earth.

Peter Barry’s Observations Peter Barry notes that ecocriticism is sometimes called "green studies" and it focuses on the link between books and the natural world. It started in the late 1980s in the United States and the early 1990s in the United Kingdom, so it is still a fairly new movement. Cheryll Glotfelty is known as the founder in the USA because she helped start the main organization for this study (ASLE) in 1992 and edited a very famous book on the subject in 1996. Even though it is growing, Barry points out that ecocriticism is still not a mainstream subject in many universities and does not yet have a single set of rules that everyone follows.

പ്രമോദ് കെ. നായരുടെ നിർവ്വചനം നമ്മുടെ കലകളിലും സാഹിത്യത്തിലും പ്രകൃതിയെയും ഭൂപ്രകൃതിയെയും എങ്ങനെയാണ് ചിത്രീകരിക്കുന്നത് എന്ന് പരിശോധിക്കുന്ന ഒരു പഠനരീതിയാണ് എക്കോക്രിട്ടിസിസം എന്ന് പ്രമോദ് കെ. നായർ പറയുന്നു. പ്രകൃതിയോടുള്ള മനുഷ്യന്റെ മനോഭാവത്തെയും അതിനെക്കുറിച്ച് സംസാരിക്കാൻ ഉപയോഗിക്കുന്ന ഭാഷയെയും ഇത് സസൂക്ഷ്മം നിരീക്ഷിക്കുന്നു. പ്രകൃതി സംരക്ഷണ പ്രവർത്തനങ്ങളുമായും സാമൂഹിക സിദ്ധാന്തങ്ങളുമായും ഇത് ചേർന്നുനിൽക്കുന്നു. പുസ്തകങ്ങളിൽ പ്രകൃതിയെക്കുറിച്ച് പറയുന്ന രീതികൾ നമ്മുടെ യഥാർത്ഥ പരിസ്ഥിതിയോടുള്ള പെരുമാറ്റത്തെ സ്വാധീനിക്കുന്നുണ്ടെന്ന് ഈ പഠനം വിശ്വസിക്കുന്നു. ജനങ്ങളിൽ അവബോധം വളർത്താനും സാഹിത്യത്തെ മറ്റ് ശാസ്ത്ര ശാഖകളുമായി ബന്ധിപ്പിക്കാനും ഇത് ശ്രമിക്കുന്നു.

പീറ്റർ ബാറിയുടെ നിരീക്ഷണങ്ങൾ എക്കോക്രിട്ടിസിസത്തെ 'ഗ്രീൻ സ്റ്റഡീസ്' (Green Studies) എന്നും വിളിക്കാറുണ്ടെന്ന് പീറ്റർ ബാറി നിരീക്ഷിക്കുന്നു. സാഹിത്യവും പ്രകൃതിയും തമ്മിലുള്ള അവിഭാജ്യമായ ബന്ധത്തെക്കുറിച്ചാണ് ഇത് പഠിക്കുന്നത്. 1980-കളുടെ അവസാനത്തിൽ അമേരിക്കയിലും 1990-കളുടെ തുടക്കത്തിൽ ബ്രിട്ടനിലുമാണ് ഈ പഠനരീതി ആരംഭിച്ചത്. അതുകൊണ്ട് തന്നെ ഇതൊരു പുതിയ വിജ്ഞാന ശാഖയായാണ് കണക്കാക്കപ്പെടുന്നത്. അമേരിക്കയിൽ ഇതിന് തുടക്കമിട്ടത് ചെറിൽ ഗ്ലോട്ട്ഫെൽറ്റിയാണ്. അവർ 1992-ൽ 'ASLE' എന്ന സംഘടന സ്ഥാപിക്കുകയും 1996-ൽ ഈ വിഷയത്തിൽ വളരെ പ്രധാനപ്പെട്ട ഒരു പുസ്തകം പുറത്തിറക്കുകയും ചെയ്തു. എങ്കിലും, സർവ്വകലാശാലകളിൽ ഇതൊരു പ്രധാന വിഷയമായി ഇന്നും പൂർണ്ണമായി അംഗീകരിക്കപ്പെട്ടിട്ടില്ലെന്നും എല്ലാവരും പിന്തുടരുന്ന കൃത്യമായ നിയമങ്ങൾ ഇതിന് രൂപപ്പെട്ടിട്ടില്ലെന്നും ബാറി ചൂണ്ടിക്കാണിക്കുന്നു.

4.4.2 Anthropocentrism

The Problem of Anthropocentrism Anthropocentrism is a key idea in ecocriticism that describes a human-centered way of looking at the world. It is the belief that humans are the most important beings on Earth and that nature only has value if it is useful to us. Aldo Leopold’s famous book, *A Sand County Almanac* (1949), challenges this view. He argues against seeing nature just as a resource for humans to consume. Instead, he suggests a new "land ethic" where we show moral respect to the entire biological community, including plants, animals, and the soil.

Challenging Human Control Rachel Carson’s book *Silent Spring* (1962) also fights against this human-centered thinking. By showing how poisonous pesticides hurt both nature and human health, she proved that humans do not have total control over the environment. She showed that we cannot exploit nature without facing bad consequences. Carson argued that all living things are connected and that we should move away from being human-centered toward being "ecocentric," where the whole environment is valued.

Feminism and the Mastery of Nature Val Plumwood added a feminist perspective in her 1993 book, *Feminism and the Mastery of Nature*. She explains how society's male-dominated structures (patriarchy) lead to anthropocentrism by treating both women and nature as less important. She believes that to live in harmony with the planet, we must recognize and change these unfair power dynamics that allow humans to dominate the natural world.

Moving Beyond the Concept of Nature Timothy Morton’s 2007 book, *Ecology Without Nature*, suggests a more modern approach. He questions the word "nature" itself, saying that using this word makes us feel separate from our surroundings. He wants us to stop seeing a boundary between humans and non-humans. Instead, he describes life as a "mesh" or a giant web where everything —humans, animals, and objects—is connected in a complex relationship.

□□□□□□□□□□□□□□□□□□ □□□□□□□□□□ **(Anthropocentrism)** □□□□□□□□□□□ □□□□□□□□□□□□□ □□□□□□□□□□□□□□□□□ □□□□□□□□□□□ □□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□ □□□□□□□□ □□□□□□□□□□□ '□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□' □□□□□ □□□□□□□□□□□□□□□. □□□□□□□□□□ □□□□□□□□□□ □□□□□ □□□□ □□□□□□□□□□□□□□□□□□□. □□□□□□□□□□ □□□□□□□□□ □□□□□□□□ □□□□□□□□ □ □□□□□□□□ □□□□ □□□□□□□□□□ □□□□□□ '□ □□□□□□□ □□□□□□□ □□□□□□□□' (1949) □□□□ □□□□□□□□□□□□□□□□ □□□□□□□□□□□□□□□□□□□. □□□□□□□□□□□□ □□□□□□□□□□, □□□□□□□ □□□□□□□□□□□ □□□□□□□□□□ □□□□□□□□□□□□□ □□□□□□□ □□□□□□□□□□□□□□□□ □□□□□□ □□□□□□□□□□□□□□ □□□□□□□ □□□□□□□□□□□□□□□ □□□□□□□□ □□□□□□□□□□.

□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□ □□□□□□□□□□ □□□□□□□ □□□□□□□ □□□□□□□□□□ '□□□□□□□□ □□□□□□□□□' (1962) □□□□ □□□□□□□□□□ □ □□□□□□□□□□□□□□□□□□□□ □□□□□□□□□□□□ □□□□□□□ □□□□□□□□□□□. □□□□□□□□□□□□□ □□□□□□□□□□□□□ □□□□□□□□□□□ □□□□□□□□□□□□□□□□ □□□□□□□ □□□□□□□□□□□□□□□□□□ □□□□□ □□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□, □□□□□□□□□□□□□□□□ □□□□□□□□□ □□□□□□□ □□□□□□□□□□□□□□□□□□ □□□□ □□□□□□□□□□□. □□□□□□□□□□ □□□□□ □□□□□□□□ □□□□□□□□ □□□□□□□□□□□□□□□□ □□□□□□□□ □□□□□□□□□□□□□□□□ □□□□□. □□□□□ □□□□□□□□□□□□□□ □□□□□□□□ □□ □□□□□□□ □□□□□□□□□□□□□□□ □□□□□□□□□□□□ □□□□□□□□□□□ □□□□□□□□ '□□□□□□□□□□□□□□□□□' □□□□□□□□□□□□□□□□□□□ □□□□□□ □□□□□□□□□□□□□ □□□□ □□□□□□□□□.

സ്ത്രീപക്ഷ കാഴ്ചപ്പാടും പ്രകൃതിയും വാല് പ്ലംവുഡ് തന്റെ 'ഫെമിനിസം ആൻഡ് ദ മാസ്റ്ററി ഓഫ് നേച്ചർ' (1993) എന്ന പുസ്തകത്തിലൂടെ ഇതിനെ ഒരു സ്ത്രീപക്ഷ കാഴ്ചപ്പാടിൽ അവതരിപ്പിക്കുന്നു. പുരുഷാധിപത്യം എങ്ങനെയാണ് സ്ത്രീകളെയും പ്രകൃതിയെയും ഒരേപോലെ അടിച്ചമർത്തുന്നതെന്ന് അവർ വിശദീകരിക്കുന്നു. പ്രകൃതിയുമായി ഇണങ്ങി ജീവിക്കണമെങ്കിൽ, മനുഷ്യൻ മറ്റുള്ളവയ്ക്ക് മേൽ അധികാരം സ്ഥാപിക്കുന്ന ഇത്തരം രീതികൾ മാറ്റണമെന്ന് അവർ ആവശ്യപ്പെട്ടു.

പ്രകൃതി എന്ന സങ്കൽപ്പത്തിന് അപ്പുറം തിമോത്തി മോർട്ടൻ തന്റെ 'ഇക്കോളജി വിത്തൗട്ട് നേച്ചർ' (2007) എന്ന പുസ്തകത്തിൽ കുറച്ചുകൂടി ആധുനികമായ ഒരു രീതിയാണ് അവതരിപ്പിക്കുന്നത്. 'പ്രകൃതി' എന്ന വാക്ക് തന്നെ മനുഷ്യനും പരിസ്ഥിതിയും രണ്ടാണെന്ന തോന്നൽ ഉണ്ടാക്കുന്നുവെന്ന് അദ്ദേഹം പറയുന്നു. മനുഷ്യരും അല്ലാത്തവരും തമ്മിൽ വലിയ വ്യത്യാസമൊന്നുമില്ല. ലോകത്തെ എല്ലാ ജീവജാലങ്ങളും വസ്തുക്കളും ഒരു വലിയ വല പോലെ (Mesh) പരസ്പരം കെട്ടുപിണഞ്ഞു കിടക്കുകയാണെന്നും അതിനാൽ നമ്മൾ പ്രകൃതിയിൽ നിന്ന് വേറിട്ടവരല്ലെന്നുമാണ് അദ്ദേഹം പറയുന്നത്.

4.4.3 Shallow Ecology and Deep Ecology

The Origins of Shallow and Deep Ecology Shallow Ecology and Deep Ecology are two different ways of looking at how humans relate to nature. These ideas were first created by a Norwegian philosopher named Arne Naess in 1973. Since then, many other thinkers have expanded on his work to help us understand our environmental responsibilities.

Shallow Ecology Shallow Ecology is human-centered (anthropocentric). It sees nature as a tool or a resource that exists mainly to help human beings stay healthy and wealthy. It focuses on managing resources and protecting the environment just so humans can keep using them. A famous example of this thinking is Garrett Hardin’s essay, "The Tragedy of the Commons," which warns that if everyone acts only in their own interest, shared resources will be destroyed. Shallow Ecology looks for quick, practical fixes to pollution or resource loss without trying to change the deep way our society is organized.

Deep Ecology In contrast, Deep Ecology is nature-centered (ecocentric). Arne Naess argued that every living thing has its own value, regardless of whether it is useful to humans or not. This view calls for a total change in how we think, moving away from greed and toward a focus on how all life forms depend on each other. Naess also introduced the idea of the "ecological self," suggesting that we should define who we are by our connection to the whole planet. Some writers have even linked these ideas to spirituality and religion to show that caring for the earth is a sacred duty.

Transformative Change and Social Justice While Shallow Ecology is about being practical and useful, Deep Ecology wants to change the human heart and society. Thinkers like Val Plumwood have pointed out that the way we try to "master" nature is similar to how certain groups of people are treated unfairly in society. This connects environmental issues with feminism and social justice.

Conclusion: Two Contrasting Views In summary, these two views represent a major debate. Shallow Ecology focuses on solving immediate environmental problems to benefit humans, often ignoring the deeper moral questions. Deep Ecology, however, asks for a massive shift in human consciousness. It wants us

to respect all life and live in harmony with the earth. These ideas have influenced not just science, but also ethics, religion, and how we fight for a fairer world.

ഷാലോ ഇക്കോളജിയും ഡീപ്പ് ഇക്കോളജിയും മനുഷ്യനും പ്രകൃതിയും തമ്മിലുള്ള ബന്ധത്തെ രണ്ട് വ്യത്യസ്ത രീതികളിൽ കാണുന്ന സങ്കൽപ്പങ്ങളാണ് ഷാലോ ഇക്കോളജിയും (Shallow Ecology) ഡീപ്പ് ഇക്കോളജിയും (Deep Ecology). 1973-ൽ നോർവീജിയൻ ദാർശനികനായ ആർനെ നെസ് ആണ് ഈ ആശയങ്ങൾ ആദ്യമായി അവതരിപ്പിച്ചത്. പ്രകൃതിയെ നമ്മൾ എങ്ങനെ കാണണം എന്നതിനെക്കുറിച്ച് വലിയ ചർച്ചകൾക്ക് ഇത് വഴിതെളിച്ചു.

ഷാലോ ഇക്കോളജി (പരിമിതമായ കാഴ്ചപ്പാട്) ഷാലോ ഇക്കോളജി എന്നത് മനുഷ്യന് മുൻഗണന നൽകുന്ന ഒരു രീതിയാണ്. പ്രകൃതി എന്നത് മനുഷ്യന്റെ ആവശ്യങ്ങൾക്കും സുഖസൗകര്യങ്ങൾക്കും വേണ്ടിയുള്ള ഒന്നാണെന്ന് ഇത് വിശ്വസിക്കുന്നു. പ്രകൃതിവിഭവങ്ങൾ നശിക്കാതെ നോക്കുന്നത് മനുഷ്യന് തുടർന്നും അവ ഉപയോഗിക്കാൻ വേണ്ടിയാണ്. ഗാരറ്റ് ഹാർഡിന്റെ 'ട്രാജഡി ഓഫ് ദി കോമൺസ്' എന്ന ലേഖനം ഇത്തരത്തിലുള്ള ചിന്താഗതിക്ക് ഉദാഹരണമാണ്. സമൂഹത്തിന്റെ അടിസ്ഥാനപരമായ രീതികൾ മാറ്റുന്നതിന് പകരം, പരിസ്ഥിതി പ്രശ്നങ്ങൾക്ക് പെട്ടെന്നുള്ള പരിഹാരങ്ങൾ കണ്ടെത്താനാണ് ഈ രീതി ശ്രമിക്കുന്നത്.

ഡീപ്പ് ഇക്കോളജി (ആഴത്തിലുള്ള കാഴ്ചപ്പാട്) ആർനെ നെസ് മുന്നോട്ടുവെച്ച ഡീപ്പ് ഇക്കോളജി പ്രകൃതിക്ക് തന്നെ പ്രാധാന്യം നൽകുന്നു. മനുഷ്യന് ഉപകാരപ്പെട്ടാലും ഇല്ലെങ്കിലും ഭൂമിയിലെ എല്ലാ ജീവജാലങ്ങൾക്കും അതിന്റേതായ വിലയുണ്ടെന്ന് ഇത് വാദിക്കുന്നു. നമ്മുടെ ചിന്താഗതിയിൽ തന്നെ വലിയൊരു മാറ്റം വരണമെന്നും, എല്ലാ ജീവജാലങ്ങളും പരസ്പരം ബന്ധപ്പെട്ടാണ് കഴിയുന്നതെന്ന് നമ്മൾ മനസ്സിലാക്കണമെന്നും ഇത് ആവശ്യപ്പെടുന്നു. 'ഇക്കോളജിക്കൽ സെൽഫ്' (Ecological Self) എന്ന ആശയത്തിലൂടെ, നമ്മൾ പ്രകൃതിയുടെ തന്നെ ഭാഗമാണെന്ന് തിരിച്ചറിയണമെന്ന് അദ്ദേഹം പറഞ്ഞു. പലരും ഇതിനെ ആത്മീയതയുമായും മതവിശ്വാസങ്ങളുമായും ബന്ധപ്പെടുത്തി കാണാറുണ്ട്.

സാമൂഹിക മാറ്റവും നീതിയും ഷാലോ ഇക്കോളജി പ്രായോഗികമായ പരിഹാരങ്ങളിൽ ശ്രദ്ധിക്കുമ്പോൾ, ഡീപ്പ് ഇക്കോളജി മനുഷ്യന്റെ മനോഭാവത്തിൽ മാറ്റം വരുത്താനാണ് ശ്രമിക്കുന്നത്. വാല് പ്ലംവുഡിനെപ്പോലുള്ള ചിന്തകർ പറയുന്നത്, പ്രകൃതിക്കുമേൽ അധികാരം സ്ഥാപിക്കാൻ ശ്രമിക്കുന്നത് സ്ത്രീകളെയും മറ്റ് പാർശ്വവൽക്കരിക്കപ്പെട്ടവരെയും അടിച്ചമർത്തുന്നതിന് തുല്യമാണെന്നാണ്. അതുകൊണ്ട് തന്നെ പരിസ്ഥിതി പഠനത്തെ സ്ത്രീപക്ഷ ചിന്തകളുമായും സാമൂഹിക നീതിയുമായും ഇവർ ബന്ധിപ്പിക്കുന്നു.

ചുരുക്കത്തിൽ ലളിതമായി പറഞ്ഞാൽ, ഷാലോ ഇക്കോളജി മനുഷ്യന്റെ ലാഭത്തിന് വേണ്ടിയുള്ള പരിസ്ഥിതി സംരക്ഷണമാണ്. എന്നാൽ ഡീപ്പ് ഇക്കോളജി എന്നത് പ്രകൃതിയിലെ എല്ലാ ജീവജാലങ്ങളെയും ബഹുമാനിക്കാനും ഭൂമിയുമായി ഇണങ്ങി ജീവിക്കാനുമുള്ള വലിയൊരു ആഹ്വാനമാണ്. ഈ രണ്ട് കാഴ്ചപ്പാടുകളും നമ്മുടെ നിയമങ്ങൾ, മതം, സാമൂഹിക നീതി എന്നിവയിലൊക്കെ വലിയ സ്വാധീനം ചെലുത്തിയിട്ടുണ്ട്.

4.4.4 The Crisis of Humanism

The Crisis of Humanism in Ecocriticism Ecocriticism started because of the growing environmental crisis. It tries to study nature through books and art. However, there is a big disagreement called the "crisis of humanism." This is a conflict between "anthropocentrism" (the idea that humans are the center of

everything) and the need to recognize that animals and nature have their own power and importance (non-human agency).

Val Plumwood: Being Prey A famous essay that explains this problem is Val Plumwood’s "Being Prey." In this story, she describes how she survived an attack by a crocodile. Plumwood criticizes the "humanist" view that makes humans feel superior to nature. Her experience shows that humans are not special or "above" the food chain; instead, we are vulnerable and part of a giant ecological web where other creatures have power too.

Timothy Morton: Ecology Without Nature Timothy Morton’s book, *Ecology without Nature*, builds on this idea by challenging the gap between "nature" and "culture." He argues that separating the two is a mistake because it makes us think nature is something far away and separate from us. Morton suggests we should stop seeing these boundaries and instead see how everything—humans and non-humans—is tied together. This challenges the human habit of putting our own needs before the needs of the environment.

Donna Haraway: Staying with the Trouble Donna Haraway extends this critique in her book, *Staying with the Trouble*. She introduces a new idea called the "Chthulucene," a time where we focus on how different species are tangled together. She believes we must admit that animals and other non-humans are active participants in the world. Haraway suggests we should become "companion species" and treat other animals like our own family (kin-making). This breaks down the hard walls that humans have built between themselves and other creatures.

Bruno Latour: Political Ecology To fix this conflict in humanism, scholars like Bruno Latour suggest a "political ecology" approach. This means humans and non-humans should both participate in deciding the future of the environment. In his book, *Facing Gaia*, Latour says we need to work together like diplomats. We must collaborate with all parts of the world—human and non-human—to solve the environmental problems we face today.

[illegible] [illegible] [illegible] [

□□□□□□□□□ □□□□□□□□□□□□□□□ □□□□□□ □□□□□□ □□□□□□□□□□. □□□□□□□ □□□□□□ □□□□□□□□□ □□□□□□ □□□□□□□□□□□□□□□□□□□□ □□□□□□□□□□ □□□□□ □□□□□□□□□□□□□ □□□□□□□ □□□□□□□□□□□□□. □□□□□□□□□ □□□□□□□□□□□□□ □□□□□□□□□□ □□□□□□□□□□□□□□ □□□□□□□□□□□□□□□ □□□□□□□□□ □□□□□□□ □□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□ □□□□□ □□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□ □□□□□□□□□□□□□□□□ □□□□□□□□□□. □□□□□□□□□□□ □□□□□□□□□□□□□ □□□□□□□ □□□□□□□ □□□□□□□ □□□□ □□□□□□□ □□□ □□□□□ □□□□□□□□□□□□□□□□□□□□.

□□□ □□□□□□: '□□□□□□□□□□□□□ □□□□□□□ □ □□□□□□□' □□□□□□□ □□□□□ □□□□□□□□□□□□□□□□□ □□□□□□□ □□□□□□□□□□ □□□□□□□□□□□□ □□□□□ □□□ □□□□□ □□□□□ □□□□□□□□□□□□□□□□□ □□□□□□□□□□□□□□□□□□. '□□□□□□□□□□' (Chthulucene) □□□□□□□□ □□□□□□ □□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□ □□□ □□□□□□□□□□□□□□□□. □□□□□□□□□□□□□ □□□□□□ □□□□□□□□□□□□□□□□□ □□□□□□□□□□ □□□□□□□□□□□□□ □□□□□□□□□□□□□ □□□□□□□□□□□□□□ □□□□□ □□□□□□□□□□□□□. □□□□□ □□□□□□□□□□□□□□□ □□□□□□□□ □□□□□□□□□□□□□□□□□□□ □□□□□□□□□□□□□ (kin-making) □□□□□□□□□□□□ □□□□□□□□ □□□□□□□□□□□□□□□□□□□ □□□□□ □□□□□□□□□.

□□□□□□ □□□□□□□□: □□□□□□□□□□□□□ □□□□□□□□□ □ □□□□□□□□□□□ □□□□□□□□□□□□ □□□□□□□ □□□□□□□□ '□□□□□□□□□□□□□ □□□□□□□□□' □□□□ □□□□ □□□□□□□□□□□□□□□□□□□□. □□□□□□□□□□□□ □□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□ □□□□□□□□□□□□□ □□□□□□□□□□□□□ □□□□□ □□□□□□□□□□□□□□□ □□□ □□□□□□□□□. □□□□□□ '□□□□□□□□ □□' (Facing Gaia) □□□□ □□□□□□□□□□□□, □□□□□□□□□ □□□□□□□□□□ □□□□□□□□□□□□ □□□□□□□□□□□□ □□□□□□□□□□ □□□□□ □□□□□□□□□□□□□□□ □□□□□□□ □□□ □□□□□□□ □□□□□□□□□□□□□□□□ □□□□□□□□ □□□□□□□□□□□□□□□□□□□.

4.4.5 Nature/Culture

Nature and Culture as Connected Ideas Nature and culture are two ideas that are tightly linked together. They are the main focus of **ecocriticism**, which studies how humans and the environment relate to each other. One of the first important books on this topic is *The Country and the City* by Raymond Williams. In this book, he looks at how human feelings toward nature and country life have changed over history. Williams argues that the line between nature and culture is not a fixed or hard wall. Instead, it is something created and changed by our history and the way our society works.

The Concept of the Mesh and Interconnectedness In his book *The Ecological Thought*, Timothy Morton challenges the old habit of seeing nature and culture as two separate things. He introduces an idea called the **"mesh,"** which describes a giant, complicated web where nature and culture are mixed together and cannot be pulled apart. This idea is similar to Donna Haraway's work in *Staying with the Trouble*. She talks about the **"Chthulucene,"** a time that reminds us how all species and environments are joined together, especially during our current environmental crisis.

Critiquing Modern Separation Bruno Latour's book *We Have Never Been Modern* criticizes how modern thinking tries to keep nature and culture completely separate. Latour argues that since the time of the Enlightenment, people have wrongly split the world into two parts. He believes this split has made it much harder for us to solve environmental problems. He suggests that we need to stop using this division and instead admit that humans and the rest of the natural world are deeply tangled together in one shared existence.

Perception and the Natural World In *The Spell of the Sensuous*, David Abram looks at how our five senses are shaped by the natural world around us. He

argues that our ability to see, hear, and feel is closely tied to the "more-than-human" world. This connection blurs the lines between what we call nature and what we call culture. He emphasizes that there is a two-way relationship where humans and the environment are constantly influencing each other.

[illegible]

[illegible]

[illegible]

4.4.6 "Introduction: Literary Studies in an Age of Environmental Crisis" - Cheryll Glotfelty (From The Ecocriticism Reader)

A Foundation for Ecocriticism Cheryll Glotfelty wrote an important essay called "Introduction: Literary Studies in an Age of Environmental Crisis" as part of her 1996 book, *The Ecocriticism Reader*. This essay is considered a basic and essential text for the field of ecocriticism. It explains why it is so urgent to look at environmental problems through books and stories. Glotfelty argues that we

need to change how we study literature so that we can include a focus on nature and ecology.

Literature and the Environmental Crisis Glotfelty starts by talking about the environmental problems that became very obvious at the end of the 1900s. She believes that books have a very important job in fixing this crisis because stories can change how people think, influence what the public believes, and encourage people to take action. This proves the main idea of ecocriticism: that literature is not separate from the world, but is deeply connected to the earth we live on.

Working Together Across Different Subjects One of Glotfelty's main points is that ecocriticism is "interdisciplinary," meaning it combines many different subjects. She explains that one subject alone cannot solve environmental problems; instead, we need everyone to work together. To study a book, ecocritics use facts and ideas from biology, philosophy, sociology, and environmental science. This teamwork helps us get a complete picture of how books talk about nature.

The History of Environmental Thought Glotfelty looks back at the history of these ideas. She connects ecocriticism to older movements like American Transcendentalism, which loved the connection between humans and nature. She also mentions famous books like *Silent Spring* by Rachel Carson and *A Sand County Almanac* by Aldo Leopold. These books helped people start caring about the planet. By showing this history, she proves that ecocriticism is a natural next step in how humans think about the environment.

Studying All Kinds of Writing Glotfelty explains that ecocriticism can be used to study almost any kind of writing. While books about nature are the most obvious, she says we can also find environmental themes in novels, poems, plays, and even stories about big cities. This means ecocriticism is useful for looking at a huge variety of literature, showing that nature and the environment are actually present in all sorts of stories.

Including Everyone’s Voice Glotfelty says it is very important to listen to people whose voices are often ignored. She argues that native (indigenous) people, women writers, and writers from non-Western countries have often been left out of environmental discussions. Ecocriticism gives these people a way to be heard. Their different perspectives help us understand the relationship between humans and nature much better.

The Legacy of Glotfelty’s Work In conclusion, Cheryll Glotfelty’s essay is a major building block for ecocriticism as a school subject. She successfully shows why it is vital to bring environmental concerns into the study of books. By showing how different subjects connect, tracing history, and asking for everyone to be included, she built a strong base for the field to grow. Her work remains a famous guide for anyone interested in how literature and the environment meet.

□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□ □□□ □□□□□□□ □□□□□□□ 1996-□ □□□□□□□□□□□□□□ '□ □□□□□□□□□□□□□□□□□□ □□□□' □□□□ □□□□□□□□□□□□□□□ □□□□□ □□□□□□□□□□□□□□□□ □□□□□□ □□□□ □□□□□ □ □□□□□□□□□□□□ □□□□□□□ □□□□□□□□□□□□□□□ □□□□□□□□. □□□□□□□□□□□ □□□□□□□□□□□□□□ □□□□□□□□□□□ □□□□□ □□□□□□□□□□□ □□□□□□□□□□□□□□□□□□□□ □□□□ □□□□□□□ □□□□□□□□□□□□□□ □ □□□□□ □□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□. □□□□□□□□□□ □□□□□□□□□□□□ □□□□□□□□□□□□□□□□□ □□□□□□□□□□□□□□□□□□□□ □□□□□□□□□□□ □□□□□□□□□□□□□

കാര്യമാണെന്ന് അവർ ഇതിൽ വ്യക്തമാക്കുന്നു. സാഹിത്യ പഠനങ്ങളിൽ പ്രകൃതിക്കും പരിസ്ഥിതിക്കും വലിയ പ്രാധാന്യം നൽകുന്ന ഒരു പുതിയ രീതി നമുക്ക് ആവശ്യമാണെന്ന് അവർ വാദിക്കുന്നു.

സാഹിത്യവും പരിസ്ഥിതി പ്രതിസന്ധിയും ഇരുപതാം നൂറ്റാണ്ടിന്റെ അവസാനത്തിൽ ലോകം നേരിടാൻ തുടങ്ങിയ പരിസ്ഥിതി തകർച്ചയെക്കുറിച്ച് സംസാരിച്ചുകൊണ്ടാണ് ഗ്ലോട്ട്ഫെൽറ്റി ലേഖനം തുടങ്ങുന്നത്. ഈ പ്രതിസന്ധിയോട് പ്രതികരിക്കാൻ സാഹിത്യത്തിന് വലിയ കഴിവുണ്ടെന്ന് അവർ വിശ്വസിക്കുന്നു. കാരണം, ജനങ്ങളുടെ ചിന്താഗതി മാറ്റാനും അവരെ പ്രവർത്തനങ്ങളിലേക്ക് നയിക്കാനും കഥകൾക്ക് സാധിക്കും. സാഹിത്യം ഈ ലോകത്തിന് പുറത്തുള്ള ഒന്നല്ലെന്നും അത് നമ്മൾ ജീവിക്കുന്ന മണ്ണുമായി ആഴത്തിൽ ബന്ധപ്പെട്ടിരിക്കുന്നുവെന്നും അവർ ഇതിലൂടെ ഓർമ്മിപ്പിക്കുന്നു.

വിവിധ വിഷയങ്ങളുടെ കൂട്ടായ പ്രവർത്തനം എക്കോക്രിട്ടിസിസം എന്നത് പല വിഷയങ്ങൾ ഒത്തുചേരുന്ന ഒന്നാണെന്ന് ഗ്ലോട്ട്ഫെൽറ്റി എടുത്തുപറയുന്നു. ഒരു വിഷയം കൊണ്ട് മാത്രം പരിസ്ഥിതി പ്രശ്നങ്ങൾ പരിഹരിക്കാൻ കഴിയില്ല. അതിനാൽ ബയോളജി, സോഷ്യോളജി, ഫിലോസഫി, പരിസ്ഥിതി ശാസ്ത്രം എന്നിവയിൽ നിന്നുള്ള അറിവുകൾ സാഹിത്യ പഠനത്തിനായി ഇവർ ഉപയോഗിക്കുന്നു. ഈ രീതിയിലൂടെ പ്രകൃതിയെക്കുറിച്ച് സാഹിത്യം എന്ത് പറയുന്നു എന്ന് കൂടുതൽ വ്യക്തമായി മനസ്സിലാക്കാൻ നമുക്ക് സാധിക്കും.

പരിസ്ഥിതി ചിന്തകളുടെ ചരിത്രം എക്കോക്രിട്ടിസിസത്തിന്റെ വേരുകൾ പഴയകാലത്തെ ചിന്തകളിലേക്കും പ്രസ്ഥാനങ്ങളിലേക്കും നീളുന്നതാണെന്ന് അവർ വിവരിക്കുന്നു. പ്രകൃതിയെ സ്നേഹിച്ചിരുന്ന അമേരിക്കൻ ട്രാൻസെൻഡന്റലിസം (Transcendentalism) പോലുള്ള പഴയ രീതികളെ അവർ ഇതിനോട് ചേർത്തുപിടിക്കുന്നു. റേച്ചൽ കാഴ്സന്റെ 'സൈലന്റ് സ്പ്രിങ്', ആൽഡോ ലിയോപോൾഡിന്റെ 'എ സാന്റ് കൗണ്ടി അൽമനാക്' തുടങ്ങിയ വിഖ്യാത പുസ്തകങ്ങൾ ജനങ്ങളിൽ പരിസ്ഥിതി അവബോധം ഉണ്ടാക്കുന്നതിൽ വലിയ പങ്കുവഹിച്ചുവെന്ന് അവർ ചൂണ്ടിക്കാണിക്കുന്നു.

എല്ലാത്തരം എഴുത്തുകളിലെയും പരിസ്ഥിതി പ്രകൃതിയെക്കുറിച്ച് മാത്രമുള്ള പുസ്തകങ്ങൾ മാത്രമല്ല എക്കോക്രിട്ടിസിസത്തിലൂടെ പഠിക്കാൻ കഴിയുന്നത്. നോവലുകൾ, കവിതകൾ, നാടകങ്ങൾ, നഗരങ്ങളെക്കുറിച്ചുള്ള എഴുത്തുകൾ എന്നിവയിലൊക്കെ പ്രകൃതിയുമായി ബന്ധപ്പെട്ട കാര്യങ്ങൾ ഒളിഞ്ഞു കിടപ്പുണ്ടാകും. ഏതൊരു എഴുത്തിനെയും പരിസ്ഥിതിയുടെ കണ്ണിലൂടെ നോക്കിക്കാണാൻ സാധിക്കുമെന്ന് അവർ വ്യക്തമാക്കുന്നു. ഇത് എക്കോക്രിട്ടിസിസത്തിന്റെ വ്യാപ്തി വർദ്ധിപ്പിക്കുന്നു.

അവഗണിക്കപ്പെട്ട ശബ്ദങ്ങളുടെ പ്രാധാന്യം സ്ത്രീകൾ, ആദിവാസികൾ, പാശ്ചാത്യ രാജ്യങ്ങൾക്ക് പുറത്തുള്ള എഴുത്തുകാർ എന്നിവരുടെ ശബ്ദങ്ങൾ പരിസ്ഥിതി ചർച്ചകളിൽ പലപ്പോഴും കേൾക്കാതെ പോകുന്നുണ്ട്. ഇവർക്ക് തങ്ങളുടെ അഭിപ്രായങ്ങൾ പറയാനുള്ള ഒരു വേദിയായി എക്കോക്രിട്ടിസിസം മാറണമെന്ന് അവർ വാദിക്കുന്നു. ഇത്തരം വ്യത്യസ്തമായ കാഴ്ചപ്പാടുകൾ മനുഷ്യനും പ്രകൃതിയും തമ്മിലുള്ള ബന്ധത്തെക്കുറിച്ച് കൂടുതൽ അറിവ് നൽകാൻ സഹായിക്കും.

ഗ്ലോട്ട്ഫെൽറ്റിയുടെ സംഭാവന ചുരുക്കത്തിൽ, എക്കോക്രിട്ടിസിസത്തെ ഒരു പ്രധാന പഠനവിഷയമായി വളർത്തുന്നതിൽ ഗ്ലോട്ട്ഫെൽറ്റിയുടെ ലേഖനം വലിയൊരു പങ്കുവഹിച്ചു. സാഹിത്യ പഠനത്തിൽ പരിസ്ഥിതിക്ക് എത്രത്തോളം സ്ഥാനമുണ്ടെന്ന് അവർ ഇതിലൂടെ തെളിയിച്ചു. ചരിത്രവും ശാസ്ത്രവും വൈവിധ്യമാർന്ന കാഴ്ചപ്പാടുകളും ഒന്നിപ്പിച്ചുകൊണ്ട് അവർ നിർമ്മിച്ച ഈ അടിത്തറ ഇന്നും ഈ മേഖലയിലെ ഗവേഷകർക്കും വിദ്യാർത്ഥികൾക്കും വലിയൊരു വഴികാട്ടിയാണ്.

4.4.7 "Women, Ecology and Culture." - Gabriele Dietrich, Gender and Politics in India: ED Nivedita Menon

Introduction to Women, Ecology, and Culture Gabriele Dietrich wrote an important essay called "Women, Ecology, and Culture." It is found in a book edited by Nivedita Menon about gender and politics in India. In this writing, Dietrich looks at how women's lives, the environment, and cultural traditions are all tied together in India. She explains that we cannot understand the problems Indian women face without looking at how gender, nature, and social rules affect each other.

Women as Protectors of Resources The essay explains that women have traditionally been the ones who take care of natural resources. Especially in villages, women have always been responsible for getting water, finding wood for fuel, and working in the fields. Dietrich says it is important to remember this because people often ignore how much women do to keep the environment going.

Traditional Ecological Knowledge Dietrich points out that women have a lot of special knowledge about nature that they have learned from their mothers and grandmothers. This includes knowing how to use plants for medicine, how to farm without hurting the soil, and how to manage local resources. The essay argues that our government's environmental laws should include this local wisdom instead of ignoring it.

Cultural Norms and Environmental Damage The essay also talks about the problems caused by certain social rules. Dietrich criticizes "patriarchy" (systems where men hold most of the power), saying that these structures often lead to the destruction of nature. This damage hurts both the environment and the women who depend on it. She calls for a change in these old social habits to stop this exploitation.

Grassroots Activism and Women's Power A very strong part of this essay is where Dietrich talks about women leading real-life movements to save nature. She gives examples of how women are not just victims; they are powerful leaders in environmental activism. They fight against unfair systems and promote ways of living that protect the earth.

Policy Changes for a Better Future In the end, Dietrich says that our laws and policies need to change. She believes the government should recognize and support the work women do for the environment. By including women in decision-making, the whole of society can benefit from their expertise and help make the world a healthier place for everyone.

[illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] '[illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible]' [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] "[illegible] [illegible] [illegible]". [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible]. [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible], [illegible], [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible].

വിഭവങ്ങളുടെ സംരക്ഷകർ പ്രകൃതിവിഭവങ്ങൾ സംരക്ഷിക്കുന്നതിൽ സ്ത്രീകൾക്ക് വലിയൊരു പങ്കുണ്ടെന്ന് ഈ ലേഖനം അടിവരയിടുന്നു. പ്രത്യേകിച്ച് ഗ്രാമങ്ങളിൽ, വെള്ളം ശേഖരിക്കാനും വിറക് കണ്ടെത്താനും കൃഷിപ്പണികൾ ചെയ്യാനും എന്നും മുന്നിൽ നിൽക്കുന്നത് സ്ത്രീകളാണ്. പരിസ്ഥിതി സംരക്ഷണത്തിൽ സ്ത്രീകളുടെ ഇത്തരം അധ്വാനങ്ങളെ പലപ്പോഴും ലോകം കാണാതെ പോകുന്നുണ്ടെന്നും അത് മാറണമെന്നും ഡീട്രിച്ച് പറയുന്നു.

പാരമ്പര്യ അറിവുകൾ തലമുറകളായി കൈമാറിവന്ന വലിയൊരു പരിസ്ഥിതി അറിവ് സ്ത്രീകളുടെ പക്കലുണ്ടെന്ന് ഡീട്രിച്ച് ചൂണ്ടിക്കാണിക്കുന്നു. ഔഷധ സസ്യങ്ങളെക്കുറിച്ചുള്ള അറിവ്, മണ്ണ് നശിപ്പിക്കാതെയുള്ള കൃഷിരീതികൾ, പ്രകൃതി വിഭവങ്ങൾ മിതമായി ഉപയോഗിക്കാനുള്ള വിദ്യകൾ എന്നിവയെല്ലാം ഇതിൽ ഉൾപ്പെടുന്നു. ഇത്തരം പാരമ്പര്യ അറിവുകളെ സർക്കാർ പദ്ധതികളിലും പരിസ്ഥിതി നിയമങ്ങളിലും ഉൾപ്പെടുത്തണമെന്ന് ഈ ലേഖനം ആവശ്യപ്പെടുന്നു.

സാമൂഹിക നിയമങ്ങളും പ്രകൃതി ചൂഷണവും നമ്മുടെ ചില സാമൂഹിക രീതികൾ എങ്ങനെയാണ് പ്രകൃതിക്ക് ദോഷമാകുന്നത് എന്നും ഈ ലേഖനം ചർച്ച ചെയ്യുന്നു. പുരുഷാധിപത്യ വ്യവസ്ഥകൾ പലപ്പോഴും പ്രകൃതിയെ ചൂഷണം ചെയ്യുന്നതിലേക്കാണ് നയിക്കുന്നത്. ഇത് പ്രകൃതിക്കും അതിനെ ആശ്രയിച്ചു കഴിയുന്ന സ്ത്രീകൾക്കും ഒരുപോലെ ദോഷം ചെയ്യുന്നു. ഇത്തരം തെറ്റായ സാമൂഹിക രീതികൾ മാറേണ്ടത് അത്യാവശ്യമാണെന്ന് ഡീട്രിച്ച് പറയുന്നു.

സ്ത്രീകളുടെ നേതൃത്വത്തിലുള്ള പോരാട്ടങ്ങൾ പ്രകൃതിയെ രക്ഷിക്കാൻ സ്ത്രീകൾ നേരിട്ട് നടത്തുന്ന പോരാട്ടങ്ങളെക്കുറിച്ച് ഡീട്രിച്ച് ഈ ലേഖനത്തിൽ പ്രത്യേകം പറയുന്നുണ്ട്. സ്ത്രീകൾ വെറും ഇരകളല്ല, മറിച്ച് മാറ്റങ്ങൾ കൊണ്ടുവരാൻ കഴിവുള്ള നേതാക്കളാണെന്ന് വിവിധ ഉദാഹരണങ്ങളിലൂടെ അവർ കാണിച്ചുതരുന്നു. പരിസ്ഥിതിയെ നശിപ്പിക്കുന്ന ശക്തികൾക്കെതിരെ പോരാടാനും ഭൂമിയെ സംരക്ഷിക്കാനും സ്ത്രീകൾ മുന്നിലുണ്ട്.

നല്ലൊരു നാളെയ്ക്കായുള്ള മാറ്റങ്ങൾ നമ്മുടെ ഗവൺമെന്റ് നിയമങ്ങളിൽ മാറ്റം വരണമെന്നാണ് ലേഖനം അവസാനിപ്പിച്ചു കൊണ്ട് ഡീട്രിച്ച് പറയുന്നത്. പരിസ്ഥിതി സംരക്ഷണത്തിൽ സ്ത്രീകളുടെ പങ്കിനെ അംഗീകരിക്കുകയും അവർക്ക് പിന്തുണ നൽകുകയും വേണം. പരിസ്ഥിതിയുമായി ബന്ധപ്പെട്ട തീരുമാനങ്ങൾ എടുക്കുമ്പോൾ സ്ത്രീകളെക്കൂടി ഉൾപ്പെടുത്തിയാൽ അത് ലോകത്തിന് മുഴുവൻ ഗുണകരമാകുമെന്ന് അവർ വിശ്വസിക്കുന്നു.

SHUBHAM